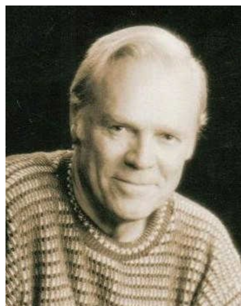
MICHAEL NEWTON
PH. D.

CĂLĂTORIA SUFLETELOR

STUDII DE CAZ ASUPRA VIEȚII DINTRE VIEȚI

Cartea Daath
Publishing House

CĂLĂTORIA SUFLETELOR

STUDII DE CAZ ASUPRA VIEŢII DINTRE VIEŢI

Ediţia a II-a, 2005
Cartea Daath
Publishing House
Titlul original în limba engleză: **Journey of Souls**

Pentru Peggy, iubită soţie şi suflet pereche.

În afară de contribuţiile enorme ale soţiei mele, mulţumiri speciale colaboratorilor Norah Mayper, John Fahey şi tuturor acelor parteneri care mi-au dăruit timp din viaţa lor pentru editare, sfaturi şi încurajări. Şi tuturor subiecţilor mei, al căror imens curaj a făcut posibilă această cercetare, îngăduindu-mi să călătoresc împreună cu ei pe căile minţilor lor.

Vezi prin ochii sufletului nemuritor

De ce eşti aici pe Pământ? Unde vei merge după moarte? Ce se va întâmpla cu tine când vei ajunge acolo? Multe cărţi au fost scrise despre vieţile trecute, dar puţine despre existenţa sufletelor noastre în aşteptarea renaşterii – până la această lucrare provocatoare lucrare de început.

Când Dr. Newton, maestru hipnoterapeut atestat, a început regresia temporală cu clienţii săi pentru a accesa amintirile din vieţile lor trecute, a făcut o descoperire de proporţii enorme: că există posibilitatea de a „vedea” lumea spiritelor prin ochii minţii subiecţilor aflaţi în stare de hipnoză sau de supraconştienţă; şi că subiecţii aflaţi în această stare erau capabili să-i spună ce făceau sufletele lor între vieţile lor pe Pământ.

Ce eşti pe cale de a citi în această carte îţi va zgudui ideile preconcepute despre moarte. Ani de-a rândul, autorul a purtat în lumea spiritelor sute de persoane. Cele 29 de cazuri cuprind relatările unor persoane foarte religioase, ale altora neangajate spiritual şi ale acelora aflate, cum se spune, „între” – comunicările celor care au arătat o remarcabilă consistenţă în modul în care au răspuns întrebărilor despre lumea spiritelor.

Doctorul Newton a aflat că procesul de vindecare prin găsirea locului cuiva în lumea spiritelor a fost de departe mai plin de noimă pentru clienţii săi decât descrierea vieţilor anterioare ale acestora pe Pământ. Călătoria Sufletelor reprezintă zece ani de cercetări şi introspecţii, pentru a te ajuta să înţelegi scopul din spatele alegerilor tale în viaţă, să conştientizezi cum şi de ce sufletul tău şi sufletele celor pe care-i iubeşti trăiesc veşnic.

„Această carte remarcabilă şi dinamică descoperă câteva dintre misterele vieţii în lumea spiritelor.”

NAPRA Trade Journal

Călătoria Sufletelor este cu adevărat prima nouă informaţie metafizică apărută în atâţia ani. Lucrarea este esenţială pentru oricine vrea să ştie ce-l aşteaptă de cealaltă parte.”

Dick Sutphen

„Iată o strălucitoare şi perceptivă apropiere de următorul «brânci» în încercarea de a înţelege natura existenţei.”

The Association for Past-Life Research – Therapies Newsletter WinafredB. Lucas, Ph. D. and Carole Clark, M.S.W.

Cititorii răspund Călătoriei Sufletelor

Călătoria Sufletelor este o capodoperă care va rămâne în amintire mult timp după ce alte cărţi din acest domeniu vor fi uitate. Felicitări.

Frank, Boston, MA

Cartea dumneavoastră m-a făcut conştientă de sinele meu interior şi a dat un sens scopului meu în viaţă. A fost spirituală fără dogmă religioasă. Cum pot să vă mulţumesc?

Vicki,

Amsterdam, Olanda

După ce am cumpărat cartea *Călătoria Sufletelor* am purtat-o cu mine peste tot pe unde am fost, pentru că nu am mai putut să o las jos. Cartea dumneavoastră m-a impresionat aşa cum nici o altă lucrare nu a făcut-o până acum.

Viola, Toronto, Canada

Cred că această carte spirituală plină de har nu are cu ce se compara în orice literatură existentă despre Lumea Spiritelor, legile şi procesele ei.

Joti,
Istanbul, Turcia

Aţi făcut lumii un mare dar prin această carte, *Călătoria Sufletelor,* care răsună de un asemenea adevăr, încât este copleşitoare.

Madole, Kon, Hawaii

Trebuie să vă spun că aceasta este cea mai serioasă şi cea mai interesantă carte ce descrie perioada de viaţă dintre reîncarnări. Nici o altă lucrare nu conţine asemenea detalii. Puterea sa vine din maniera critică cu care v-aţi chestionat pacienţii dumneavoastră.

Zeljko, Tubingen, Germany

Călătoria Sufletelor este o carte clasică ce ar trebui să existe în orice bibliotecă. Mă întreb dacă vă daţi seama câte inimi aţi atins?

xc,
Dublin, Ireland

Despre autor

Michael Duff Newton este doctor în consiliere psihologică, atestat ca hipnoterapeut şi membru al Asociaţiei Americane de Consiliere. A fost profesor la Facultatea de Instituţii Educative Superioare şi a activat în domeniul practicii private în Los Angeles, *Dr.* Newton şi-a dezvoltat propriile tehnici referitoare regresie, pentru a putea să-şi ducă clienţii aflaţi sub hipnoză (dincolo de amintirile vieţii lor trecute, spre experienţa mai însemnată sufletului în viaţa de apoi. Autorul este considerat un pioner al dezlegării misterelor vieţii noastre în lumea spiritelor, relatate pentru prima dată în best-sellerul său C*ălătoria Sufletelor* (1994), volum tradus în 10 limbi străine. Graţie reputaţiei sale internaţionale ca regresionist spiritual, Dr. Newton a apărut la numeroase emisiuni de radio şi televiziune, dar şi în calitate de conferenţiar, la conferinţele New Age. În semn de respect pentru îndelungatele sale cercetări clinice ale amintirilor sufletului şi pentru descoperirile sale asupra cosmologiei vieţii de după moarte, Dr. Newton a primit în 1998 premiul anual al Asociaţiei Hipnoterapeuţilor Transpersonali pentru „contribuţia unică” adusă

în domeniul unirii minţii, trupului şi sufletului. Autorul este istoric, astronom amator şi călător de-a lungul şi de-a latul lumii. Alături de soţia sa Peggy, trăieşte în casa sa din munţii Sierra Nevada, în nordul Californiei.

Alte cărţi de acelaşi autor

Destinul sufletelor (Llewdyn, 2001)

Pentru a-i scrie autorului:

Dacă doriţi să-l contactaţi pe autorul acestei cărţi, sau doriţi mai multe informaţii despre această carte vă rugăm să scrieţi autorului pe adresa editurii Llewellyn, urmând ca apoi cererea dumneavoastră să fie transmisă mai departe. Atât autorul, cât şi editorul vor aprecia să primească un semn de la dumneavoastră şi să afle cum v-a plăcut cartea şi cum v-a ajutat ea. Editura Llewellyn nu poate garanta că va fi posibil să se răspundă tuturor scrisorilor trimise autorului, dar poate garanta că toate vor fi transmise acestuia. Vă rugăm scrieţi pe adresa:

Michael Newton, Ph D c/o Llewellyn Worldwide PO BOX 64383, Deptk499 – 5 St Paul, MN 55164 – 0383, USA

Cuprins

Vei cunoaşte tărâmul ascuns unde se-adună toate sufletele, unde se regăsesc toate potecile Călătoriei.

Prin ceaţa în care se coboară moartea, dansează o lumină călăuzitoare spre Trecerea cea fără de timp, pierdută din memoria conştientă, dar revelată ţie în transă.

M.N.

Introducere

ÎŢI este frică de moarte? Te întrebi ce se va întâmpla după ce mori? Este oare posibil să ai un spirit care a venit de altundeva şi care se va întoarce acolo după ce trupul tău moare sau reprezintă doar o dorinţă ascunsă din cauză că îţi este frică?

Constituie un adevărat paradox faptul că oamenii, singurii dintre toate creaturile de pe Pământ, trebuie să-şi reprime frica de moarte, pentru a putea trăi normal. Şi totuşi, instinctul nostru biologic nu ne lasă să uităm niciodată acest pericol extrem în care se află fiinţa noastră. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, spectrul morţii creşte în conştiinţa noastră. Chiar şi persoanele credincioase se tem că moartea este sfârşitul existenţei lor ca persoane. Cea mai mare groază a noastră faţă de moarte ne face să ne gândim la neantul morţii, care va pune capăt tuturor legăturilor cu familia şi prietenii. Moartea face ca toate ţelurile noastre Pământeşti să pară zadarnice.

Dacă încetarea funcţiilor vitale ar fi sfârşitul tuturor lucrurilor care ţin de persoana noastră, atunci viaţa s-ar dovedi, într-adevăr, lipsită de

sens. Totuşi, o anume putere din interiorul nostru ne face capabili, pe noi, oamenii, să ne închipuim o lume de apoi şi să simţim o legătură cu o putere superioară şi chiar cu un suflet nemuritor. Dacă chiar avem un suflet, atunci unde se duce acesta după moarte? Există, într-adevăr, un fel de paradis plin de spirite inteligente în afara universului nostru fizic? Şi cum arată? Ce facem când ajungem acolo? Există vreo fiinţă supremă care răspunde de acest paradis? Aceste întrebări sunt la fel de vechi ca omenirea însăşi şi vor rămâne încă un mister pentru cei mai mulţi dintre noi.

Răspunsurile adevărate la taina vieţii de apoi rămân, pentru majoritatea oamenilor, încuiate în spatele unei uşi spirituale. Acest lucru se întâmplă datorită unei amnezii construite în interior despre identitatea sufletului nostru care, la nivel conştient, ajută la contopirea sufletului cu creierul uman. În ultimii câţiva ani marele public a auzit despre oameni care au murit pentru un timp şi apoi s-au întors să povestească cum au văzut un tunel lung, lumini strălucitoare şi chiar cum au avut scurte întâlniri cu spirite prietenoase. Dar nici una dintre aceste relatări scrise în multe cărţi despre reîncarnare nu a oferit vreodată mai mult decât o privire sumară asupra a tot ceea ce

trebuie ştiut despre viaţa de după moarte.

Această carte este un jurnal intim despre lumea spiritelor. Lucrarea oferă o serie de precedente care dezvăluie în detalii explicite ce se întâmplă cu noi după ce viaţa noastră pe Pământ s-a sfârşit. Veţi fi purtaţi dincolo de tunelul spiritual şi veţi intra în însăşi lumea spiritelor, pentru a afla ce li se dezvăluie sufletelor înainte de a se întoarce, în final, pe Pământ, într-o altă viaţă.

Prin natura mea, sunt o persoană sceptică, cu toate că, din conţinutul acestei cărţi, nu par aşa. În calitate de consilier şi psihoterapeut m-am specializat în modificările comportamentale, în tratarea tulburărilor psihice. O mare parte a muncii mele implică restructurarea cognitivă pe termen scurt a clienţilor mei, stimulându-i să-şi conecteze gândurile şi emoţiile care să favorizeze un comportament normal. Împreună cu ei, scot la iveală înţelesul, funcţia şi consecinţele convingerilor lor, pentru că plec de la premisa că nici o tulburare mintală nu este imaginară.

La începutul practicii mele mă opuneam rugăminţilor oamenilor de a analiza vieţile anterioare, datorită orientării mele spre terapia tradiţională. În timp ce foloseam hipnoza şi

tehnicile regresiei temporale pentru a determina originea amintirilor neplăcute şi a traumelor din copilărie, am simţit că orice încercare de a ajunge la o viaţă anterioară ar fi fost neortodoxă şi neclinică. Interesul meu pentru reîncarnare şi metafizică era numai curiozitate intelectuală, până când am lucrat cu un tânăr pentru controlul asupra durerii.

Pacientul se plângea de o durere cronică în partea dreaptă, pe care o avea de mult timp. Unul dintre instrumentele hipnoterapiei în controlarea suferinţei este antrenarea subiectului în a-şi mări durerea, pentru ca subiectul să poată învăţa şi cum s-o micşoreze, dobândind astfel control asupra sa. Într-una din şedinţele noastre despre intensificarea durerii, acest bărbat şi-a imaginat că este înjunghiat pentru a-şi crea din nou starea de chin. Căutând originile acestei imagini, până la urmă i-am descoperit şi existenţa anterioară ca soldat ucis cu o baionetă în timpul celui de-al doilea război mondial în Franţa, şi cu această ocazie am putut elimina şi durerea în întregime.

Încurajat de clienţii mei, am început să fac experimente, trimiţându-i pe unii dintre ei în trecutul şi mai îndepărtat, înainte de ultima lor naştere pe Pământ. La început am fost îngrijorat

că integrarea de către subiect a nevoilor curente, a credinţelor şi stărilor de teamă ar putea da naştere la fantezii, imagini denaturate ale amintirilor. Cu toate acestea, nu a durat mult până când mi-am dat seama că amintirile noastre cele mai adânc sedimentate oferă o serie de experienţe trecute prea reale şi legate între ele, pentru a fi ignorate. Am ajuns să înţeleg cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup şi întâmplările vieţilor noastre anterioare, dar şi cine suntem noi astăzi.

Apoi am dat peste un lucru de proporţii imense. Am descoperit că era posibil să privesc lumea spiritelor prin ochii minţii unui subiect sub hipnoză care ar putea să-mi relateze despre viaţa *dintre* vieţile de pe Pământ.

Cazul care mi-a deschis uşa către lumea spiritelor a fost o femeie la vârsta a doua şi care era un subiect deosebit de receptiv la hipnoză. Ea îmi povestea despre stările ei de singurătate şi de izolare din acel stadiu delicat în care subiectul tocmai a terminat să-şi amintească de cea mai recentă viaţă anterioară. Această persoană neobişnuită a alunecat aproape singură în cea mai avansată stare de conştiinţă modificată. Fără să-mi dau seama, iniţiasem o comandă exagerat de

scurtă pentru această acţiune. I-am sugerat să meargă la originea pierderii prietenilor. În acelaşi moment, am folosit, din greşeală, unul din cuvintele declanşatoare pentru amintirea spirituală. Am mai întrebat-o şi dacă avusese un anumit grup de prieteni de care îi era dor.

Brusc, clienta mea a început să plângă. Când am pus-o să-mi spună ce nu era în regulă, ea a izbucnit: „Mi-e dor de unii prieteni din grupul meu şi de aceea sunt atât de singură pe Pământ”. Mi-era neclar şi am întrebat-o mai departe despre locul în care se afla acel grup de prieteni. „Aici, în casa mea permanentă, mi-a răspuns ea simplu, şi chiar acum mă uit la ei toţi”!

După ce am terminat cu această clientă şi am reascultat înregistrările şedinţelor cu ea, mi-am dat seama că găsirea lumii spirituale implica o prelungire a regresiei vieţii anterioare. Există multe cărţi despre vieţile anterioare, dar n-am găsit nici una care să amintească despre viaţa noastră ca suflete sau cum să luăm corect legătura cu amintirile spirituale ale oamenilor. M-am decis să fac eu însumi o cercetare şi, datorită practicii, am dobândit o abilitate mai mare de a intra în lumea spirituală prin intermediul subiecţilor mei. De asemenea, am mai învăţat că

găsirea locului lor în lumea spirituală avea o însemnătate mult mai mare pentru oameni decât inventarierea vieţilor lor anterioare pe Pământ.

Cum este posibil să ajungi la suflet prin hipnoză? Vizualizaţi mintea ca având trei cercuri concentrice, fiecare mai mic decât ultimul şi unul într-altul, separate doar de straturi de conştiinţă unite între ele. Primul strat, cel exterior, este reprezentat de mintea conştientă care este sursa noastră critică, analitică. Al doilea strat este subconştientul, unde mergem iniţial în hipnoză pentru a căuta în zona de înmagazinare toate amintirile din viaţa aceasta sau din cele anterioare. Al treilea, miezul cel mai ascuns, este ceea ce noi numim astăzi mintea supraconştientă. Acest nivel prezintă cel mai înalt centru al Sinelui, în care noi suntem o expresie a unei puteri superioare.

Supraconştientul găzduieşte identitatea noastră reală, mărită de subconştientul care conţine amintiri ale multor alter ego-uri preluate de noi în trupurile din vieţile anterioare. Supraconştientul poate să nu fie deloc un nivel, ci însuşi sufletul. Supraconştientul reprezintă centrul cel mai înalt de înţelepciune şi perspectivă şi toate informaţiile mele despre viaţa de după moarte

provin din această sursă de energie inteligentă.

Cât de valabilă este folosirea hipnozei în dezvăluirea adevărului? Persoanele aflate sub hipnoză nici nu visează, nici nu halucinează. Noi nu visăm în secvenţe cronologice şi nici nu halucinăm în stare de transă dirijată. Când subiecţii sunt puşi în stare de transă, creierul lor oscilează încet de la starea de veghe Beta şi continuă să-şi schimbe vibraţia coborând sub stadiul meditativ Alfa până la diversele nivele din cadrul gamei Theta. Theta înseamnă hipnoză, nu somn. Atunci când dormim, ajungem în starea finală Delta, unde mesajele de la creier sunt direcţionate în subconştient şi eliberate prin intermediul viselor, în Theta, conştientul nu este inconştient, aşa că putem şi recepţiona, şi trimite mesaje cu toate canalele memoriei deschise.

Odată aflaţi în hipnoză, oamenii povestesc imaginile pe care le văd şi dialogurile pe care le aud în inconştient ca pe nişte observaţii literale. Răspunzând la întrebări, subiecţii nu pot minţi, dar ar putea interpreta greşit ceea ce au văzut în inconştient, aşa cum facem şi noi în stare de conştienţă. În starea de hipnoză, oamenii au dificultăţi în raportarea lor la orice lucru pe care ei nu-l consideră adevărat.

Cei care critică hipnoza cred că subiectul în transă îşi va fabrica amintiri şi îşi va influenţa reacţiile pentru a adopta orice cadru teoretic sugerat de hipnotizator. Cred că această generalizare este o premisă falsă. În munca mea, tratez fiecare caz ca şi cum aş auzi informaţia pentru prima oară. Dacă un subiect ar fi într-un fel capabil să reziste la hipnoză şi să-şi construiască conştient o fantezie despre lumea spiritelor sau să facă o asociere liberă pornind de la idei prestabilite despre viaţa lor de apoi, aceste răspunsuri ar deveni curând incompatibile cu celelalte studii de caz ale mele. Am învăţat valoarea examinării încrucişate încă de la începuturile carierei mele şi nu am găsit nici o dovadă că cineva şi-ar falsifica experienţele spirituale pentru a-mi face mie plăcere. De fapt, subiecţii în stare de hipnoză nu ezită să-mi corecteze interpretările greşite.

Cu cât numărul cazurilor mele creştea, am învăţat din încercări şi greşeli să-mi formulez întrebările despre lumea spiritelor într-o succesiune corectă. Subiecţii în stare de supraconştienţă nu sunt în mod special motivaţi să ofere voluntar informaţii despre întregul plan al vieţii sufletului în lumea spiritelor. Trebuie să ai

setul corect de chei pentru fiecare uşă. În cele din urmă, am reuşit să-mi pun la punct o metodă de accesare a memoriei la diferitele părţi ale lumii spiritului, cunoscând ce uşă să deschid la momentul potrivit în timpul şedinţei de terapie.

Pe măsură ce câştigam experienţă, cu fiecare şedinţă, mai multe persoane au simţit că îmi făcea plăcere să aflu despre viaţa de apoi, aşa că au considerat că este în regulă să-mi povestească despre aceasta. Unii clienţi din cazurile mele reprezintă bărbaţi şi femei, toţi foarte religioşi, în timp ce alţii nu aveau deloc vreo credinţă spirituală specială. Mulţi se înscriu undeva la mijloc, cu un bagaj amestecat de filosofii personale despre viaţă. Lucrul uimitor pe care l-am descoperit în timp ce avansam în cercetarea mea era că, odată ce subiecţilor li se făcea regresie în starea lor de suflet, ei toţi arătau o consecvenţă remarcabilă în răspunsurile la întrebările despre lumea spiritelor. Oamenii chiar folosesc aceleaşi cuvinte sau descrieri grafice în limbaj colocvial când discută despre viaţa lor ca suflete.

Cu toate acestea, omogenitatea experienţei trăite de atât de mulţi subiecţi nu mi-a oprit încercarea continuă de a compara declaraţiile

subiecţilor mei şi de a corobora activităţi funcţionale specifice ale sufletelor. Au existat câteva diferenţe în raportarea narativă între cazuri, dar acest fapt s-a datorat mai mult nivelului de dezvoltare a sufletului decât variaţiilor în modul în care fiecare subiect a văzut, practic, lumea spiritelor.

Cercetarea a fost dureros de înceată, dar pe măsură ce volumul cazurilor mele creştea, am obţinut, în sfârşit, un model viabil al lumii eterne în care trăiau sufletele noastre. Am descoperit că gândurile despre lumea spiritelor implică adevăruri universale în rândul sufletelor oamenilor care trăiesc pe Pământ. Tocmai aceste percepţii ale diverselor tipuri de persoane m-au convins că declaraţiile lor erau credibile. Nu sunt o persoană religioasă, dar am aflat că locul unde mergem după moarte este unul de ordine şi de îndrumare şi am ajuns să apreciez că viaţa de acum şi cea de apoi au fost croite cu mare măiestrie.

Atunci când am reflectat cum să-mi prezint descoperirile, am hotărât că metoda studiului de caz ar putea oferi cel mai descriptiv mod în care cititorul ar putea evalua amintirile clientului meu despre viaţa de apoi. Fiecare caz pe care l-am ales

reprezintă un dialog direct între mine şi un subiect. Mărturiile de caz sunt luate din înregistrările şedinţelor de terapie. Această carte nu are intenţia să trateze vieţile anterioare ale subiecţilor mei, ci mai degrabă de a fi o documentare a experienţelor lor în lumea spiritului, raportate la acele vieţi.

Pentru cititorii care ar putea întâmpina greutăţi în conceptualizarea sufletelor noastre ca obiecte non-materiale, istoricul de cazuri enumerate în primele capitole explică modul în care apar sufletele şi felul în care ele funcţionează. Fiecare descriere de caz este abreviată într-o oarecare măsură, datorită constrângerilor spaţiului şi pentru a oferi cititorului o aranjare ordonată a activităţii sufletului. Capitolele au fost concepute să arate progresia normală a sufletelor înăuntrul şi în afara lumii spiritului, împreună cu alte informaţii spirituale.

Călătoriile sufletelor din momentul morţii până la următoarea lor încarnare s-au născut dintr-o colecţie de informaţii obţinute de la clienţii mei pe durata a zece ani. La început, m-a surprins faptul că am avut persoane care şi-au amintit mai clar părţi ale vieţii sufletului lor dintr-o perioadă

mai îndepărtată decât din cele mai recente. Totuşi, dintr-un anumit motiv, nici un subiect nu a putut să-şi amintească întreaga cronologie a activităţilor sufletului său pe care le-am descris în această carte. Clienţii mei îşi amintesc anumite aspecte ale vieţii lor spirituale într-un mod destul de viu, în timp ce alte experienţe le apar destul de înceţoşat. Ca rezultat, chiar şi cu aceste 29 de cazuri, am descoperit că nu puteam oferi cititorului gama întreagă a informaţiilor pe care le strânsesem cu privire la lumea spiritelor. Astfel, capitolele conţin detalii despre mai multe cazuri decât cele 29 menţionate în listă.

Cititorul ar putea considera întrebările mele, în anumite cazuri, destul de pretenţioase. În hipnoză este necesar să menţii subiectul pe linie. Când lucrezi pe tărâmul spiritului, pretenţiile faţă de mediator sunt mai mari decât în cazul amintirilor din vieţile anterioare. Aflat în transă, un subiect obişnuit poate să-şi lase mintea sufletului să rătăcească în timp ce urmăreşte desfăşurarea unor scene interesante. Clienţii mei doresc adesea să mă opresc din vorbit, pentru ca ei să se poată desprinde de relatarea celor văzute şi doar să se bucure de experienţele anterioare ca suflete. Încerc să fiu blând şi nu excesiv de

structurat, dar şedinţele mele sunt ţinute, de obicei, cu o singură persoană şi durează trei ore, în acest timp fiind o mulţime de informaţii de acoperit. Unii oameni vin de la distanţe mari ca să mă vadă şi nu pot să mai vină curând.

Consider că este o mare răsplată să văd expresia de mirare pe faţa clientului când şedinţa s-a terminat. Pentru aceia dintre noi care chiar au avut şansa să-şi vadă nemurirea, iese la iveală o nouă profunzime a înţelegerii de sine şi de creştere a puterii, înainte de a-mi trezi subiecţii, deseori le implantez amintiri post sugestionale adecvate.

Cunoaşterea conştientă a vieţii sufletului propriu în lumea spiritelor şi a istoriei existenţei lor fizice pe planete, le oferă acestor persoane un simţ mai puternic al direcţiei şi energie pentru viaţa aceasta.

În sfârşit, s-ar cădea să spun că ceea ce sunteţi pe cale să citiţi s-ar putea să vină ca un şoc în contact cu ideile dumneavoastră preconcepute despre moarte. Materialul prezentat în lucrarea de faţă s-ar putea să contravină convingerilor dumneavoastră religioase şi filosofice. Vor fi şi cititori care îşi vor găsi în această carte un sprijin pentru ideile lor deja formate. Pentru alţii,

informaţiile oferite în aceste cazuri vor părea nişte relatări subiective asemănătoare povestirilor ştiinţifico – fantastice. Oricare ar fi convingerile dumneavoastră, sper că veţi reflecta asupra implicaţiilor pentru umanitate, dacă ceea ce subiecţii mei au de spus despre viaţa de după viaţă este exact.

Moarte şi plecare

Cazul 1

S (Subiect): *Dumnezeule,* nu sunt mort, nu-i aşa? Vreau să spun, trupul meu este mort – pot să-l văd sub mine – dar plutesc… mă uit în jos şi pot să-mi văd corpul întins pe patul spitalului. Toată lumea din jurul meu mă crede mort, dar nu sunt. Vreau să strig, *hei, nu sunt mort cu adevărat!* Este incredibil… asistentele îmi pun un cearşaf peste faţă… oamenii pe care îi cunosc plâng. Ar trebui să fiu mort, dar *trăiesc* încă! Este ciudat, pentru că trupul meu este absolut mort în timp ce mă mişc deasupra lui. *Trăiesc!.*

ACESTEA sunt cuvintele unei persoane aflate în stare de hipnoză profundă retrăind experienţa morţii. Cuvintele ii ies în izbucniri scurte şi emoţionate şi sunt pline de groază amestecată cu respect, pe măsură ce vede şi simte cum este să fii un spirit proaspăt separat de corpul fizic. Acest bărbat este clientul meu şi tocmai l-am asistat în recrearea unei scene dintr-o viaţă anterioară, în timp ce stă lungit într-un scaun extensibil confortabil. Un pic mai devreme, urmându-mi instrucţiunile în timpul inducerii stării de transă, acest subiect era în regresie de vârstă,

întorcându-se la amintirile copilăriei. Percepţiile sale subconştiente s-au contopit treptat în timp ce lucram împreună la întoarcerea lui în pântecul mamei.

Apoi l-am pregătit pentru un salt înapoi în negurile timpului prin folosirea vizuală a scutului protector. După ce am încheiat acest pas important al condiţionării mentale, mi-am mişcat subiectul printr-un tunel imaginar al timpului până în ultima lui viaţă pe Pământ. Aceasta a fost o viaţă scurtă, pentru că murise subit din cauza unei epidemii de gripă în 1918.

Pe măsură ce şocul iniţial de a se vedea pe sine murind şi sufletul ieşindu-i din trup începe să se estompeze, clientul meu se adaptează mai uşor la imaginile vizuale din mintea sa. Deoarece o mică parte din zona conştientă, critică a minţii sale încă mai funcţionează, îşi dă seama că recreează o experienţă anterioară. Durează mai mult ca de obicei, de vreme ce acest subiect este un suflet mai tânăr şi neobişnuit cu ciclurile de naştere, moarte şi re-naştere, aşa cum sunt mulţi dintre ceilalţi clienţi ai mei.

Cu toate acestea, doar în câteva clipe el se adaptează şi începe să răspundă cu mai mare

încredere întrebărilor mele. Îi ridic rapid nivelul de hipnoză din subconştient la starea de supraconştient. Acum el este gata să-mi vorbească despre lumea spiritelor şi îl întreb ce se-ntâmplă.

S: Mă înalţ... încă plutesc., mă uit înapoi la trupul meu... E ca şi cum aş urmări un film, numai că eu joc în acesta! Doctorul le consolează pe soţia şi fiica mea. Soţia mea plânge (subiectul se foieşte în scaun cu disconfort). Încerc să ajung în mintea ei... să-i spun că totul este bine cu mine. Este atât de copleşită de jale, încât nu pot să trec de ea. Vreau să ştie că suferinţa mea a trecut... că m-am eliberat de trup... că nu-mi mai trebuie... că o s-o aştept. Vreau să ştie lucrul ăsta... dar ea... nu mă ascultă. Oh, acum mă îndepărtez...

Şi astfel, ghidat de o serie de comenzi, clientul meu începe procesul de trecere în lumea spiritelor. Este un drum pe care l-au străbătut şi alţii în atmosfera de siguranţă a biroului meu. În mod tipic, pe măsură ce amintirile din starea de supraconştienţă se extind, subiecţii sub hipnoză devin mult mai conectaţi la tunelul spiritual. Pe măsură ce şedinţa avansează, imaginile mentale ale subiectului sunt traduse mult mai uşor în cuvinte. Propoziţii scurte şi descriptive duc la explicaţii detaliate a ceea ce înseamnă să intri în

lumea spiritelor.

Dispunem de o documentaţie vastă, inclusiv observaţiile personalului medical, care descrie experienţele în faţa morţii şi din afara trupului ale persoanelor rănite grav în accidente.

Aceste persoane fuseseră considerate moarte din punct de vedere clinic înainte ca eforturile medicale să le scoată din acea stare. Sufletele sunt destul de capabile să-şi părăsească trupurile gazdă şi să se întoarcă în acestea, în special în situaţii limită când corpul moare. Oamenii povestesc despre cum stau suspendaţi deasupra trupurilor lor, în special în spitale, şi cum îi urmăresc pe medici încercând să-i resusciteze, în timp, aceste amintiri se estompează după ce se întorc la viaţă.

În primele etape de regresie sub hipnoză în vieţile anterioare, descrierile subiecţilor care trec mental prin aceste vieţi nu contrazic relatările persoanelor care au murit în realitate pentru câteva minute în această viaţă. Diferenţa dintre aceste două grupuri de persoane este că subiecţii sub hipnoză nu-şi amintesc experienţele morţii lor temporare. Persoanele aliate în transă profundă sunt capabile să descrie cum este viaţa după

moartea fizică permanentă.

Care sunt similarităţile amintirilor despre viaţa de apoi intre persoanele care povestesc despre experienţele de decorporalizare ca rezultat al traumelor fizice temporare şi un subiect care-şi aminteşte sub hipnoză moartea într-o viaţă anterioară? Amândoi plutesc în jurul trupurilor într-un mod straniu, încercând să atingă obiecte solide care se dematerializează în faţa lor. Ambele tipuri de raportori spun că se simt frustraţi în încercările lor de a vorbi cu persoanele vii, care nu le răspund. Ambii afirmă că se simt traşi din locul în care au murit şi că experimentează relaxare şi curiozitate mai degrabă decât frică.

Toate aceste persoane vorbesc despre un sentiment euforic de libertate şi de strălucire în jurul lor. Unii dintre subiecţii mei văd un alb strălucitor, înconjurându-i complet în momentul morţii, în timp ce alţii văd lumina strălucitoare mai departe, în continuarea unui spaţiu mai întunecat prin care sunt traşi. La această ultimă variantă se fac adesea referiri – este efectul de tunel, care a devenit bine cunoscut publicului.

Al doilea caz ne va purta mai departe în experienţa morţii decât cazul 1. În context, subiectul este un bărbat sexagenar, care îmi

descrie evenimentele morţii sale ca o tânără femeie, pe nume Sally, ucisă de indienii Kiowa în1866, în timpul atacării unui tren. Deşi acest exemplu, ca şi ultimul, relatează experienţele morţii după cea mai recentă viaţă trecută, o dată particulară a morţii în istoric nu are o relevanţă deosebită, pentru că este recentă. Nu am găsit diferenţe semnificative între timpurile vechi şi cele moderne în termenii spiritului concret al lumii evocate sau a lecţiilor învăţate.

Ar trebui să menţionez, de asemenea, că subiectul obişnuit aflat în transă are o capacitate supranaturală de a se concentra exact pe datele şi locurile geografice ale multor vieţi anterioare. Acest lucru este valabil şi pentru perioadele timpurii ale civilizaţiei umane, când graniţele statelor şi numele locurilor erau diferite de cele actuale. Numele anterioare, datele şi locurile ar putea să nu fie întotdeauna uşor de amintit în fiecare viaţă anterioară, dar descrierile întoarcerilor în lumea spiritelor şi ale vieţii în acea lume sunt foarte vii.

Scena din cazul 2 de desfăşoară în câmpiile americane din sud chiar după ce o săgeată a lovit-o pe Sally în gât de la mică distanţă. Sunt întotdeauna atent cu scenele de moarte care

implică traume violente în vieţile trecute deoarece subconştientul deseori reţine încă aceste experienţe. În acest caz subiectul a venit la mine datorită unei senzaţii neplăcute, de disconfort în gât pe care a avut-o toată viaţa. Terapia de eliberare şi deprogramarea sunt metodele obişnuite necesare în astfel de cazuri. În tot procesul de amintire a vieţilor anterioare folosesc timpul din jurul morţii pentru o trecere în revistă, o reamintire tăcută şi plasez subiectul în poziţia de observator pentru a uşura durerea şi emoţia.

Cazul 2

Dr. N: Te doare rău de la săgeată?

S: Da… vârful mi-a sfâşiat gâtul… sunt pe moarte (subiectul începe să şoptească în timp ce-şi ţine mâinile la gât). Mă sufoc… îmi curge sânge… Will (soţul) mă ţine în braţe… durerea… îngrozitoare… acum ies… oricum, s-a sfârşit.

Dr. N*:* Sufletele îşi părăsesc adesea gazdele umane cu câteva clipe înainte de moartea propriu-zisă, când trupurile sunt în dureri mari. Cine le poate învinovăţi? Cu toate acestea, ele rămân aproape de trupul în agonie. După tehnicile de

calmare, ridic acest subiect din subconştient la nivelul supraconştientului pentru trecerea la amintirile spirituale.

Dr. N: Bine, Sally, ai acceptat să fii ucisă de aceşti indieni. Ai putea să-mi descrii, te rog, senzaţia exactă pe care o simţi în momentul morţii?

S: Este ca… un fel de… o forţă… care mă împinge în sus, afară din corp.

Dr. N: Te împinge? Unde afară?

S: Mă aruncă afară prin creştetul capului.

Dr. N: Şi ce împinge afară?

S: Păi, pe mine!

Dr. N: Descrie-mi ce înseamnă acest „mine”. Cum arată lucrul care eşti tu ieşind din trup prin cap?

S: (pauză) Ca un… punct de lumină… radiind…

Dr. N: Cum radiezi tu lumină?

S: De la… energia mea. Este de un alb transparent… sufletul meu…

Dr. N: Şi această lumină energetică rămâne aceeaşi după ce-ţi părăseşti trupul?

S: Se pare că mă măresc un pic… pe măsură ce mă mişc.

Dr. N: Dacă lumina ta se intensifică, atunci

cum arăţi acum?

S: O coardă… ca o şuviţă… atârnând…

Dr. N: Şi cum simţi, cum ţi se pare mişcarea de ieşire din trup?

S: Este ca şi cum mi-aş scoate pielea… ca şi cum aş coji o banană. Îmi părăsesc trupul într-o clipire!

Dr. N: Încerci un sentiment neplăcut?

S: O, nu! Este minunat să te simţi atât de liber, fără nici o durere, dar… sunt… dezorientată… nu m-am aşteptat să mor… (tristeţea se strecoară în vocea clientului meu şi vreau să-l menţin concentrat asupra sufletului său pentru încă un minut, decât asupra a ceea ce se întâmplă cu trupul lui pe Pământ).

Dr. N: Înţeleg, Sally**.** În momentul de faţă simţi o uşoară dislocare a sufletului. Acest lucru este normal, în situaţia ta, după momentele prin care tocmai ai trecut. Ascultă-mă şi răspunde-mi la întrebări. Ai spus că pluteai. Eşti în stare să te mişti liber imediat după moarte?

S: Este ciudat… parcă aş fi suspendată în aer, dar care nu este aer… nu există nici o limită… nici gravitaţie… nu am greutate.

Dr. N: Vrei să spui că este ca şi cum ai fi într-un fel de vid?

S: Da… nimic din jurul meu nu este masă solidă. Nu există nici un obstacol de care să mă lovesc… plutesc în derivă…

Dr. N: Poţi să-ţi controlezi mişcările? Încotro te îndrepţi?

S: Da… pot… dar ceva… mă împinge spre o formă de un alb strălucitor… este atât de luminos!

Dr. N: Intensitatea albului este la fel peste tot?

S: Mai luminoasă… departe de mine… este un alb puţin mai întunecat… gri… în direcţia trupului meu… (începe să plângă) oh, bietul meu corp… nu sunt încă pregătită să-l părăsesc (subiectul se lasă înapoi în scaun ca şi când ar opune rezistenţă la ceva).

Dr. N: E-n regulă, Sally, sunt lângă tine. Vreau să te relaxezi şi să-mi spui dacă forţa care te-a scos prin creştetul capului când mureai te mai trage încă şi dacă o poţi opri.

S: (pauză) După ce am scăpat de trup forţa a mai slăbit. Acum simt ca un ghiont… care mă trage din trup… nu vreau să plec încă… dar este ceva care vrea să plec repede…

Dr. N: Înţeleg, Sally, dar bănuiesc că afli că ai un element de control. Cum ai descrie acest lucru care te trage?

S: … un fel de forţă… magnetică… dar… vreau să mai stau un pic…

Dr. N: Sufletul tău poate să reziste acestei forţe care te trage, oricât doreşti?

S: (pauză lungă în timp ce subiectul pare să continue o dezbatere internă cu el însuşi în viaţa anterioară, când era Sally) Da, pot, dacă chiar vreau să rămân. (Subiectul începe să plângă.) Oh, este cumplit ce-au făcut sălbaticii ăştia cu corpul meu. Rochia mea albastră este toată acoperită cu sânge. Soţul meu, Will, încearcă să mă ţină în braţe şi să se lupte alături de prietenii noştri cu indienii Kiowa.

Notă: Întăresc imaginea unui scut protector în jurul acestui subiect, ceea ce este foarte important ca bază în procedurile de calmare. Sufletul subiectului Sally încă pluteşte deasupra trupului său după ce mut scena mai departe în timp, când indienii sunt alungaţi de focurile de armă din tren.

Dr. N: Sally ce face soţul tău imediat după atac?

S: Oh, e bine… nu este rănit… dar… (cu tristeţe) ţine în braţe trupul meu… şi plânge după mine… nu poate să mă ajute cu nimic, dar se pare că nu-şi dă seama încă. Sunt rece, dar îmi ţine faţa

în mâini… şi mă sărută.

Dr. N: Şi ce faci în clipa aceasta?

S: Sunt deasupra capului lui Will. Încerc să-l consolez, vreau să simtă că dragostea mea nu s-a stins de fapt… vreau să ştie că nu m-a pierdut pentru totdeauna şi că o să-l revăd.

Dr. N: Mesajele tale ajung la el?

S: Este aşa de multă durere, dar el… îmi simte esenţa… ştiu lucrul ăsta. Prietenii noştri sunt în jurul lui… şi ne despart într-un sfârşit… vor să aranjeze vagoanele şi să pornească din nou.

Dr. N: Şi ce se întâmplă acum cu sufletul tău?

S: Încă rezist în faţa senzaţiei care mă trage… vreau să rămân.

Dr. N: De ce?

S: Ştiu că sunt moartă… dar nu sunt pregătită să-l părăsesc pe Will şi… vreau să-i văd cum mă îngroapă.

Dr. N: Vezi sau simţi vreo altă entitate spirituală în jurul tău în momentul acesta?

S: (pauză) Sunt aproape… o să le văd curând… percep dragostea lor aşa cum aş vrea s-o simtă Will pe a mea… mă aşteaptă până când voi fi gata.

Dr. N: Eşti în stare să-l consolezi pe Will pe măsură ce timpul trece?

S: Încerc să pătrund în mintea lui.

Dr. N: Şi reuşeşti?

S: (pauză) Cred că… un pic… mă simte… îşi dă seama… dragostea…

Dr. N: Bine, Sally, acum o să avansăm din nou în timpul relativ. Îţi vezi prietenii din tren punându-ţi trupul în vreun fel de mormânt?

S: (glasul este mai încrezător) Da, m-au îngropat. Este timpul să plec… vin după mine… mă mişc… într-o lumină mai strălucitoare…

Contrar a ceea ce cred unii oameni, adesea sufletele sunt puţin interesate de ce se întâmplă cu trupurile lor după moartea fizică. Aceasta nu este insensibilitate faţă de situaţia lor personală şi de oamenii pe care îi lasă în urmă pe Pământ, ci doar o recunoaştere de către aceste suflete a finalităţii morţii. Ele au o dorinţă de a se grăbi în drumul lor spre frumuseţea lumii spiritelor.

Cu toate acestea, multe alte suflete vor să plutească pentru câteva zile terestre deasupra locului unde au murit, de obicei după înmormântarea lor. Timpul este aparent accelerat pentru suflete şi zilele pe Pământ pot fi doar minute pentru ele. Există o mulţime de motive pentru sufletul care zăboveşte. De exemplu, cineva care a fost asasinat sau ucis brusc, într-un

accident, cel mai adesea nu vrea să plece imediat. Cred că aceste suflete sunt frecvent perplexe sau mânioase. Sindromul sufletului plutitor este adevărat în mod special în cazul morţii persoanelor tinere.

Desprinderea bruscă de forma umană, chiar şi după o lungă suferinţă, şochează totuşi sufletele obişnuite şi acest lucru ar putea să le facă să respingă ideea plecării în momentul morţii. Şi pentru suflete intervalul normal de trei-cinci zile de aranjamente funerare este simbolic. Sufletele chiar nu au o curiozitate bolnăvicioasă să se vadă îngropate, deoarece emoţiile din lumea spiritelor nu sunt la fel cu cele trăite aici, pe Pământ. Şi totuşi, găsesc că entităţile spirituale apreciază respectul acordat memoriei vieţii lor fizice de către rudele în viaţă şi prieteni.

Aşa cum am văzut în ultimul caz, există un motiv principal pentru care multe spirite nu vor să părăsească imediat locul morţii lor fizice. Acest lucru vine din dorinţa de a veni să-i sprijine mental pe cei iubiţi înainte de a avansa în lumea spiritelor. Aceia care tocmai au murit nu sunt răvăşiţi de moartea lor, deoarece ei *ştiu* că cei rămaşi pe Pământ îi vor vedea din nou în lumea spiritelor şi, probabil, mai târziu, în alte vieţi. Pe

de altă parte, cei îndoliaţi simt că au pierdut pe cineva iubit pentru totdeauna.

În timpul hipnozei, subiecţii mei îşi amintesc frustrarea că nu au fost în stare să-şi folosească eficient energia pentru a atinge mental o persoană care a fost nereceptivă datorită şocului şi durerii. Trauma emoţională la cei vii poate să le copleşească minţile într-o aşa măsură, încât capacitatea lor mentală de a comunica astfel cu spiritele să fie inhibată. Când un suflet plecat recent găseşte totuşi o cale de a aduce consolarea celor vii, chiar dacă pentru scurt timp, acesta este de obicei satisfăcut şi vrea apoi să se îndepărteze repede de planul astral al Pământului.

Am avut un exemplu tipic de consolare spirituală în propria viaţă. Mama mea a murit subit în urma unui atac de cord. În timpul serviciului funerar, sora mea şi cu mine eram atât de trişti, încât minţile noastre amorţiseră în timpul ceremoniei. După câteva ore ne-am întors în casa goală a mamei cu soţii şi soţiile noastre şi am hotărât că aveam nevoie să ne odihnim. Probabil că şi eu şi sora mea atinseserăm starea de receptivitate Alfa cam în acelaşi timp. Apărând în două camere separate, mama a pătruns în subconştientul nostru ca o adiere albă de vis

deasupra capetelor. Venind spre noi, a zâmbit, arătându-ne că accepta moartea şi că îi era bine în acel moment. Apoi s-a îndepărtat plutind. Acest act, care a durat doar câteva secunde, a fost o formă plină de sens de închidere, făcându-ne pe amândoi să cădem într-un somn adânc în starea Delta.

Putem simţi prezenţa consolatoare a spiritelor celor pe care i-am pierdut, în special în timpul funeraliilor sau după funeralii. Pentru ca această comunicare spirituală să treacă dincolo de marea durere, este necesar să încercăm să ne relaxăm şi să ne golim mintea, măcar pentru perioade scurte. În aceste momente receptivitatea noastră la o experienţă paranormală este mai deschisă mesajelor de dragoste, iertare, speranţă, încurajare şi asigurării că cel iubit se află într-un loc mai bun.

Când o văduvă cu copii mici îmi spune, „O parte din soţul meu defunct vine la mine în clipele grele”, o cred. Clienţii mei îmi relatează că, în calitate de spirite, sunt în stare să-i ajute pe cei de pe Pământ să-şi conecteze mintea la însăşi lumea spiritelor. Aşa cum s-a afirmat în mod înţelept, oamenii nu pleacă pentru totdeauna atât timp cât

cei rămaşi pe Pământ îşi amintesc de ei. În următoarele capitole vom vedea cum memoria specifică este o reflectare a propriului nostru suflet, în timp ce amintirile colective sunt atomi de energie pură pentru toate spiritele. Moartea nu ne rupe legătura continuă cu sufletul nemuritor al acelora pe care îi iubim, doar pentru că ei şi-au pierdut personalitatea fizică a trupului muritor. Chiar dacă au multe activităţi, aceste suflete plecate dintre noi încă mai pot să vină dacă sunt chemate.

Câteodată, un spirit tulburat nu vrea să părăsească Pământul după moartea fizică. Acest fapt se datorează unei probleme nerezolvate care a avut un impact serios asupra conştiinţei sale. În aceste cazuri anormale ajutorul vine de la entităţile superioare şi iubitoare care le asistă pe acestea, din partea cealaltă, în procesul de adaptare. De asemenea, avem mijloacele de a ajuta spiritele tulburate şi lăsându-le pe Pământ. Voi vorbi mai mult despre sufletele tulburate în Capitolul patru, dar enigma fantomelor descrise în cărţi şi în filme a fost exagerată foarte mult.

Cum ar trebui să ne pregătim cel mai bine pentru propria noastră moarte? Viaţa ne poate fi lungă sau scurtă, putem fi bolnavi sau sănătoşi,

dar vine vremea aceea când toţi trebuie să dăm ochii cu moartea în felul în care ne este sortit. Dacă am suferit mult timp de o boală incurabilă, este timp să ne pregătim cum trebuie, o dată ce au trecut fazele de şoc, de negare şi de depresie. Mintea noastră va parcurge însă un drum mai scurt prin această evoluţie progresivă atunci când moartea vine subit. Pe măsură ce sfârşitul vieţii noastre fizice se apropie, fiecare dintre noi are capacitatea de a se contopi cu conştiinţa noastră înaltă. Moartea este cea mai uşoară perioadă din vieţile noastre pentru conştientizarea spirituală, când ne putem simţi sufletul conectat la eternitatea timpului.

Cu toate că există oameni muribunzi care consideră că acceptarea este mult mai grea decât resemnarea, cei care îngrijesc de aceştia spun că cei mai mulţi ajung spre sfârşit la o detaşare împăcată. Cred că oamenilor muribunzi li se permite accesul la o cunoaştere supremă a conştiinţei eterne şi acest lucru este adesea reflectat de feţele lor. Mulţi dintre aceştia îşi dau seama că un ceva universal îi aşteaptă dincolo şi că o să fie bine.

Muribunzii trec printr-o metamorfoză de separare a sufletelor lor de un trup adoptat.

Oamenii asociază moartea cu pierderea forţei vitale, când în realitate este tocmai invers. Prin moarte ne pierdem trupul, dar energia noastră vitală şi eternă se uneşte cu forţa unui suprasuflet divin. Moartea nu este întuneric, ci lumină.

Clienţii mei susţin că, după ce îşi amintesc de experienţele morţilor anterioare, sunt atât de inundaţi de libertatea redescoperită în trupurile lor Pământeşti, încât devin nerăbdători să pornească în călătoria lor spirituală spre un loc liniştit şi familiar. În cazurile ce urmează, vom vedea cum este viaţa de după moarte.

Poarta spre lumea spiritelor

TIMP de mii de ani oamenii din Mesopotamia au crezut că porţile de intrare şi de ieşire din ceruri se află la capetele opuse ale marii curburi a Căii Lactee numită Râul Sufletelor. După moarte, sufletele trebuie să aştepte ridicarea porţii Săgetătorului echinocţiul de toamnă, când ziua şi noaptea sunt egale. Reîncarnarea înapoi pe Pământ ar putea avea loc numai în timpul echinocţiului de primăvară, ieşind prin constelaţia Gemenilor pe timp de noapte.

Subiecţii îmi spun că migrarea sufletelor este, în realitate, mult mai uşoară. Efectul de tunel

pe care îl trăiesc atunci când părăsesc Pământul este portalul spre lumea spiritelor. Cu toate că sufletele îşi părăsesc trupurile repede, se pare că intrarea în lumea spiritelor este un proces atent măsurat. Mai târziu, când ne întoarcem pe Pământ într-o altă viaţă, drumul înapoi este descris ca fiind mult mai rapid.

Amplasarea tunelului în raport cu Pământul variază în relatările subiecţilor mei. Unele dintre persoane îl văd imediat după moarte deschizându-se chiar deasupra trupurilor lor, în timp ce alţii afirmă că se mişcă chiar deasupra Pământului înainte de a intra în tunel. Cu toate acestea, în toate cazurile, scurgerea timpului până se ajunge la acest pasaj este neglijabilă o dată ce sufletul părăseşte Pământul. Iată observaţiile altei persoane aflate în acest loc al spiritelor.

Cazul 3

Dr. N: Acum îţi părăseşti trupul. Te vezi mişcându-te din ce în ce mai departe de planul Pământului. Spune-mi ce ţi se întâmplă.

S: La început… era foarte luminos… aproape de Pământ… acum este un pic mai întunecat, deoarece am intrat într-un tunel.

Dr. N: Descrie-mi acest tunel.

S: Este… o deschizătură goală şi întunecoasă… şi la celălalt capăt se află un cerc mic de lumină.

Dr. N: Bine, şi pe urmă ce se întâmplă cu tine?

S: Simt o smucitură… ceva mă trage uşor… cred că trebuie să plutesc prin tunelul ăsta… şi aşa şi fac. Este mai mult gri decât întuneric, deoarece cercul luminos se măreşte în faţa mea. Este ca şi cum… (clientul se opreşte)

Dr. N: Continuă.

S: Sunt invitată să avansez…

Dr. N: Lasă cercul de lumină să se mărească în faţa ta la capătul tunelului şi explică-mi în continuare ce ţi se întâmplă.

S: Cercul de lumină se lărgeşte foarte mult şi… am ieşit din tunel, este un fel de… lumină ca un nor… o ceaţă luminoasă. Şi trec prin ea.

Dr. N: Când ieşi din tunel ce mai ai în minte, în afara lipsei de claritate vizuală absolută?

S: (subiectul coboară vocea) Este aşa de… nemişcat… este un loc atât de liniştit… sunt în locul unde stau spiritele…

Dr. N: Mai ai vreo impresie în acest moment, ca suflet?

S: *Gândul!* Simt… puterea gândului peste tot în jurul meu… Eu…

Dr. N: Relaxează-te complet şi lasă-ţi impresiile să-ţi vină uşor în timp ce îmi relatezi tot ce ţi se întâmplă. Continuă, te rog.

S: Este greu de pus în cuvinte. Simt… gânduri de dragoste…

de prietenie… empatie… şi totul este combinat cu…

anticiparea… e ca şi cum ceilalţi… m-ar aştepta.

Dr. N: Ai vreun sentiment de siguranţă, sau eşti un pic speriată?

S: Nu sunt speriată. Când mă aflam în tunel eram mai mult… dezorientată. Da, mă simt în siguranţă… sunt conştientă de gândurile care vin la mine… care au grijă de mine… mă hrănesc Este ciudat, dar în jurul meu s-a înţeles cine sunt şi de ce mă găsesc acum aici.

Dr. N: Vezi vreo dovadă în jurul tău?

S: (pe ton scăzut) Nu, doar o simt – pretutindeni este o armonie a gândurilor.

Dr. N: Ai menţionat existenţa în jurul tău a unei substanţe ca un nor chiar după ce ai părăsit tunelul. Te afli într-un cer deasupra Pământului?

S: (pauză) Nu – nu arată aşa – dar se pare că

plutesc printr-o materie ca un nor, care este diferită de Pământ.

Dr. N: Poţi vedea Pământul? Este sub tine?

S: Probabil, dar nu l-am mai văzut de când am intrat în tunel.

Dr. N: Simţi că eşti încă legată de Pământ printr-o altă dimensiune, poate?

S: Posibil, da. În mintea mea Pământul pare aproape... şi mă simt încă legată de Pământ... dar ştiu că sunt într-un alt spaţiu.

Dr. N: Ce ai mai putea să-mi spui despre locul în care te afli acum?

S: Este încă un pic... înceţoşat... dar plec de aici.

Acest subiect, fiind purtat prin experienţa morţii şi prin tunel, continuă să se adapteze mental, cu calm, la starea ei de decorporalizare în timp ce avansează în lumea spiritelor. După o anumită nesiguranţă iniţială, primele ei impresii relatate reflectă un sentiment ademenitor de stare de bine. Această stare este comună la subiecţii mei.

O dată trecute prin tunel, sufletele noastre au ajuns dincolo de prima poartă în călătoria lor spre lumea spiritelor. Cei mai mulţi îşi dau scama acum că nu sunt chiar morţi, ci că doar au scăpat de

povara unui trup Pământesc care a murit. O dată cu această conştientizare vine şi acceptarea în diverse grade, în funcţie de suflet. Unii subiecţi privesc în jur cu uimire continuă, în timp ce alţii sunt mai realişti în relatările despre cele văzute. Foarte mult depinde de maturitatea lor şi de experienţele recente de viaţă. Cel mai comun tip de reacţie pe care îl aud este un suspin de eliberare urmat de ceva de genul: „Oh, minunat, sunt din nou acasă în locul acesta superb”.

Există unele suflete înalte care ies atât de repede din trup, încât o mare parte din ceea ce descriu în acest loc apare ca o ceaţă, în timp ce sufletele în cauză se îndreaptă spre destinaţiile lor spirituale. Acestea sunt argumentele pro şi, după părerea mea, ele formează o minoritate distinctă pe Pământ. Sufletele obişnuite nu se mişcă atât de repede şi unele sunt foarte ezitante. Dacă eliminăm cazurile rare ale spiritelor foarte tulburate care se luptă să rămână legate de trupurile lor moarte, cred că sufletele tinere cu mai puţine vieţi anterioare sunt acelea care rămân ataşate de mediul Pământesc după moarte.

Cei mai mulţi dintre subiecţii mei îmi relatează că, în timp ce ies prin gura tunelului, lucrurile sunt neclare pentru o perioadă de timp.

Cred că aceasta se datorează densităţii celui mai apropiat plan astral care înconjoară Pământul, numit de teosofi *kamaloka.* Următorul caz descrie această zonă din perspectiva unui client mult mai analitic Sufletul acestei persoane dovedeşte o putere observaţională considerabilă de înţelegere a formei, culorilor şi a nivelurilor vibraţionale. În mod normal, asemenea descrieri fizice grăitoare ale clienţilor mei din adâncul lumii spiritelor apare după ce aceştia se obişnuiesc cu mediul.

Cazul 4

Dr. N: Descrie-mi ce vezi în jurul tău pe măsură ce te îndepărtezi de tunel, cu cât mai multe detalii posibile.

S: Lucrurile sunt… dispuse în straturi.

Dr. N: Stratificate în ce fel?

S: Mmm… ca un fel de… prăjitură.

Dr. N: Foloseşte prăjitura drept model şi explică-mi ce vrei să spui.

S: Vreau să spun că unele prăjituri au vârful mai mic şi sunt mai mari la bază. Nu este aşa când trec prin tunel. Văd straturi… niveluri de lumină… îmi apar… translucide… crestate…

Dr. N: Vezi lumea spiritelor din această zonă ca fiind formată dintr-o structură solidă?

S: Asta încerc să explic Nu pare solidă, deşi aşa ai putea crede la început. Este stratificată – nivelurile de lumină sunt toate întreţesute în… fire stratificate. Nu vreau să sune ca şi când nu ar fi simetrice, pentru că sunt. Dar observ variaţii în grosimea şi culoarea refracţiei straturilor, în plus, se mai şi mişcă înainte şi înapoi. Am observat întotdeauna acest fapt când am călătorit departe de Pământ.

Dr. N: De ce crezi că este aşa?

S: Nu ştiu. Nu eu l-am făcut aşa.

Dr. N: Din descrierile tale, lumea spiritelor îmi apare ca o galerie uriaşă având straturi cu secţiuni de nuanţe diferite din vârf până la bază.

S: Da, şi segmentele sunt rotunjite – se curbează pe măsură ce plutesc printre acestea.

Dr. N: Din locul tău de observaţie, poţi să-mi vorbeşti despre culorile diferite ale straturilor?

S: N-am spus că straturile au tonuri majore de culoare. Sunt toate variaţii de alb. Este mai deschis… mai luminos acolo unde merg acum decât locul în care am fost. Acum, în jurul meu observ un alb ceţos mult mai luminos decât cel din tunel.

Dr. N: În timp ce pluteşti printre aceste straturi spirituale, sufletul tău se mişcă în sus sau

în jos?

S: Nu, de-a lungul.

Dr. N: Bine, atunci în momentul acesta vezi lumea spiritelor în dimensiuni liniare de drepte şi unghiuri când mergi?

S: (pauză) Pentru mine este… mai mult o energie non – materială care mă poartă şi care este separată în straturi de variaţiile de culoare închisă sau deschisă. Cred că ceva… mă trage la nivelul meu potrivit pentru această călătorie şi încearcă să mă şi relaxeze…

Dr. N: În ce fel?

S: Aud sunete.

Dr. N: Ce fel de sunete?

S: Un… ecou… o muzică… un clinchet muzical… de clopoţei care sună la adierea vântului… vibrează la mişcările mele… este atât de relaxant.

Dr. N: Alte persoane au definit aceste sunete ca fiind de natură vibraţională, similare cu rezonanţa produsă de ciupirea unui diapazon. Eşti de acord cu acesta descriere sau nu?

S: (dă din cap aprobator) Da, într-adevăr… şi mai am în memorie un miros şi un gust.

Dr. N: Înseamnă că simţurile fizice ne rămân şi după moarte?

S: Da, amintirea lor… unduirile notelor muzicale sunt atât de frumoase aici… clopoţei… corzi… atâta linişte.

Mulţi călători prin lumea spiritelor îmi povestesc despre senzaţiile de vibraţii muzicale. Senzaţiile de zgomot încep destul de repede după moarte. Unii subiecţi îmi spun că aud un murmurat sau un bâzâit chiar după ce-şi părăsesc trupul fizic. Acesta este asemănător cu zgomotul care se aude dacă stai lângă firele de telefon, putând varia ca volum înainte ca sufletele să iasă din ceea ce cred că este planul astral al Pământului. Oamenii au relatat că aud aceleaşi sunete când sunt sub anestezie generală. Aceste sunete joase, ca de clopoţel, devin mai muzicale când părăsim tunelul. Această muzică a fost atât de bine numită energia universului, deoarece revitalizează sufletul.

În ceea ce priveşte subiecţii care vorbesc despre stratificarea spirituală, menţionez posibilitatea ca ei să vadă planurile astrale. În metafizică s-a scris mult despre planurile de deasupra Pământului. Începând cu scrierile indiene străvechi numite Vede, urmate de textele europene mai târzii, planurile astrale au fost reprezentate istoric de o serie de dimensiuni care

se ridică deasupra lumii fizice sau tangibile care se contopeşte cu cea spirituală. Aceste zone invizibile au fost vizitate de oameni de-a lungul a mii de ani prin observaţii meditative, din afara trupului, a minţii. Planurile astrale au mai fost descrise şi ca fiind mai puţin dense pe măsură ce ne îndepărtăm de influenţa grea a Pământului. Următorul caz prezintă un suflet care a rămas încă tulburat după trecerea prin tunelul spiritual. Acesta este un bărbat care, la vârsta de 35 de ani, a murit de atac de cord pe o stradă din Chicago în 1902. El a lăsat în urmă o familie mare cu copii mici şi o soţie pe care a iubit-o mult. Ei erau foarte săraci.

Cazul 5

Dr. N: Acum poţi să vezi clar în timp ce te deplasezi prin tunel?

S: Încă mai trec prin aceşti… nori ca o spumă din jurul meu.

Dr. N: Vreau să treci prin el şi să-mi spui ce vezi acum.

S: (pauză) Oh… am ieşit… Dumnezeule, locul ăsta este *mare!* E atât de luminos şi de curat – şi chiar miroase bine. Văd un castel de gheaţă superb.

Dr. N: Mai spune-mi.

S: (cu uimire) Este enorm… arată ca un cristal luminos, strălucitor… pietre colorate scânteind peste tot în jurul meu.

Dr. N: Când spui cristalin, mă gândesc la o culoare clară, transparentă.

S: Sunt mai mult gri şi albe… dar pe măsură ce plutesc văd şi alte culori… mozaicuri… toate strălucitoare.

Dr. N: Priveşte în depărtare din interiorul acestui palat de gheaţă – zăreşti vreo graniţă undeva?

S: Nu, locul acesta este infinit… atât de grandios… şi liniştit.

Dr. N: Ce simţi în acest moment?

S: Nu… pot să mă bucur de această zonă pe deplin… nu vreau să merg mai departe… Maggie… (soţia subiectului).

Dr. N: Văd că încă mai eşti tulburat de viaţa din Chicago, dar asta te împiedică să avansezi în lumea spiritelor?

S: (subiectul ţâşneşte de pe scaunul din biroul meu) *Bun!* îl văd pe ghidul meu venind spre mine – el ştie ce îmi trebuie.

Dr. N: Spune-mi ce se întâmplă între tine şi ghidul tău.

S: Îi spun că nu pot merge mai departe… că am nevoie să ştiu că Maggie şi copiii vor fi bine.

Dr. N: Şi ce-ţi răspunde ghidul?

S: Mă consolează – dar sunt mult prea încărcat.

Dr. N: Şi tu ce îi spui?

S: (strigând) îi spun: „De ce ai permis să se întâmple asta? Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? M-ai făcut să trec prin durere şi greutăţi cu Maggie şi acum ne desparţi vieţile.”

Dr. N: Ce face ghidul tău?

S: Încearcă să mă consoleze. Mă asigură că am făcut o treabă bună şi că o să văd că viaţa mea şi-a urmat cursul stabilit.

Dr. N: Şi tu accepţi ceea ce spune ea?

S: (pauză) În mintea mea… îmi vin informaţii… despre viitorul lor pe Pământ… că familia mea îşi continuă viaţa fără mine… acceptând că am plecat… că vor reuşi… şi că o să ne revedem curând.

Dr. N: Şi cum te face lucrul acesta să te simţi?

S: Simt… o pace… (suspinând) sunt gata acum să merg mai departe.

Înainte de a ajunge la semnificaţia cazului 5 care îşi întâlneşte ghidul aici, vreau să menţionez

interpretarea acestui bărbat asupra lumii spiritelor pe care o aseamănă cu un palat de gheaţă. Mai departe în lumea spiritelor, subiecţii vor vorbi despre cum văd clădiri şi cum se află în camere mobilate. Starea de hipnoză în sine nu creează aceste imagini. În mod logic, oamenii nu ar trebui să-şi amintească de aceste structuri fizice într-o lume non-materială, doar dacă nu considerăm că aceste scene ale mediului natural Pământesc sunt menite să ajute la tranziţia şi adaptarea sufletului la starea de moarte fizică. Aceste imagini au o semnificaţie individuală pentru fiecare suflet cu care comunic, dintre care toate sunt afectate de experienţele lor pe Pământ. Când sufletele disting în lumea spiritelor imagini legate de locuri în care au trăit sau pe care le-au vizitat, există un motiv. Casa pe care nu o poţi uita, şcoala, grădina, muntele sau malul mării sunt văzute de suflete deoarece o forţă spirituală binevoitoare le permite mirajelor Pământeşti să ne consoleze prin familiaritatea lor. Amintirile noastre planetare nu mor niciodată – ele ne şoptesc întotdeauna în minte şi în suflet pe calea viselor ficţionale tot aşa cum fac şi imaginile lumii spiritelor în mintea umană.

Îmi place să aud de la subiecţi despre primele

lor imagini din lumea spiritelor. Oamenii pot vedea câmpii cu flori sălbatice, turnuri de castele ridicându-se în depărtare sau curcubeie sub cerul deschis când se întorc în acest loc de adoraţie după o perioadă de absenţă. Aceste prime imagini eterice Pământeşti ale lumii spiritelor nu par să se prea schimbe mult pentru sufletul care se întoarce după un interval de mai multe vieţi, cu toate că există diferenţe între descrierile subiecţilor. Am aflat ca, odată ce subiecţii aflaţi în transă merg mai departe în lumea spiritelor ca să descrie aspectele funcţionale ale vieţii spirituale, comentariile lor devin mai uniforme.

Cazul pe care tocmai l-am trecut în revistă ar putea fi descris ca un suflet destul de neliniştit legat strâns de sufletul său pereche, Maggie, care a fost lăsată în urmă. Nu există nici o îndoială că unele suflete poartă cu ele bagajul negativ al unei vieţi anterioare grele mai mult decât altele, în ciuda influenţelor liniştitoare ale lumii spiritelor. Oamenii tind să creadă că toate sufletele devin omnisciente când mor. Acest lucru nu este în întregime adevărat, deoarece perioadele de adaptare variază. Timpul de acomodare a sufletului depinde de împrejurările în care a murit, de ataşamentul fiecărui suflet faţă de amintirile

vieţii care tocmai a luat sfârşit şi de nivelul de avansare.

De multe ori se întâmplă ca, atunci când o viaţă tânără se sfârşeşte subit, să sesizez mânie în timp ce procedez la regresia temporală a vârstelor. Sufletele care reintră în lumea spiritelor în aceste condiţii sunt adesea uimite şi derutate din cauză că-i părăsesc fără prea multe avertismente pe cei iubiţi. Ele nu sunt pregătite pentru moarte şi unele se simt triste şi deposedate imediat ce-şi părăsesc trupurile.

Dacă un suflet a fost traumatizat de o treabă neterminată, prima entitate pe care o vede, de obicei, este ghidul său. Aceşti profesori spirituali, foarte evoluaţi, sunt pregătiţi să preia şocul iniţial al frustrării pe care o simte sufletul imediat după o moarte prematură. Cazul 5 va face în cele din urmă o adaptare sănătoasă la lumea spiritelor, promiţându-i ghidului său să-l asiste în timpul echilibrării în călătoria ce va începe ulterior.

Cu toate acestea, am observat că ghizii noştri nu încurajează rezolvarea completă a tulburărilor gândurilor la intrarea în lumea spiritelor. Există momente şi locuri mai potrivite pentru analizarea detaliată a lecţiilor învăţăturii karmice care implică viaţa şi moartea şi pe care le voi descrie

mai târziu. Ghidul din cazul 5 a oferit o scurtă vizualizare a timpului terestru accelerat, ca mijloc de consolare a acestui bărbat în privinţa viitorului soţiei şi copiilor, pentru ca el să-şi poată continua călătoria cu mai multă acceptare.

Indiferent de starea de spirit pe care o manifestă imediat după moarte, subiecţii mei exclamă tot timpul la redescoperirea minunilor lumii spiritelor. De obicei, acest sentiment este combinat cu euforia provocată de faptul că toate grijile lor lumeşti au fost lăsate în urmă, în special durerea fizică. Mai presus de toate, lumea spiritelor reprezintă un loc de pace absolută pentru sufletul călător. Cu toate că la prima vedere ar putea părea că suntem singuri imediat după ce murim, nu suntem izolaţi sau lipsiţi de ajutor. Forţe inteligente şi nevăzute de energie ne ghidează pe fiecare la trecerea prin portal.

Cei nou sosiţi în lumea spiritelor au puţin timp pentru a pluti în jur întrebându-se unde sunt sau ce se va întâmpla cu ei. Ghizii noştri şi un număr de suflete pereche şi prieteni ne aşteaptă aproape de poartă, pentru a ne ajuta, a ne uşura recunoaşterea, a ne oferi afecţiunea lor şi a ne da asigurarea că suntem în regulă, că am ajuns cu bine. De fapt, le simţim prezenţa din momentul

morţii, deoarece o mare parte din readaptarea noastră iniţială depinde de influenţa acestor entităţi iubitoare asupra sufletului nostru care se întoarce.

ÎNTOARCEREA ACASĂ

DE vreme ce întâlnirea unor spirite prietenoase care ne întâmpină după moarte este atât de importantă, cum le recunoaştem? Am descoperit un consens general în rândul subiecţilor mei aflaţi sub hipnoză în ceea ce priveşte opinia lor despre despre cum se văd sufletele în lumea spiritelor. Un suflet poate apărea ca o masă de energie, dar aparent este posibil şi ca energia non-organică a sufletelor să prezinte caracteristici umane. Sufletele îşi folosesc adesea capacitatea de a proiecta forme anterioare de viaţă când comunică între ele. Proiectarea unei forme de viaţă umane este doar una din numărul incalculabil de apariţii, configuraţii care pot fi luate de suflete din substanţa lor energetică de bază. În capitolul 6 voi discuta despre o altă trăsătură a identităţii sufletului: posedarea unei aure de o anumită culoare.

Majoritatea subiecţilor mei îmi povestesc că

prima persoană pe care o văd în lumea spiritelor este ghidul lor personal. Cu toate acestea, după oricare dintre vieţile noastre putem întâlni un suflet pereche. Ghizii şi sufletele pereche nu sunt aceiaşi. Dacă unui suflet care călătoreşte îi apare o fostă rudă sau un prieten apropiat, atunci ghidul lor obişnuit poate lipsi din scenă. Consider că, de obicei, ghizii sunt undeva în imediata apropiere, monitorizând în felul lor sosirea sufletului călător. Sufletul din următorul caz tocmai a trecut printr-o poartă spirituală şi este întâmpinat de o entitate superioară care, în mod evident, a avut legături strânse cu subiectul într-o serie prelungită de vieţi anterioare. Cu toate că această entitate suflet-pereche nu este primul ghid al clientei mele, el se află acolo pentru a o întâmpina şi a-i da încurajări pline de afecţiune.

Cazul 6

Dr. N: Ce vezi în jurul tău?

S: ... Este... ca şi cum aş pluti pe... un nisip alb şi pur... care se mişcă în jurul meu... mă aflu sub o umbrelă uriaşă cu dungi viu colorate şi sunt toată vaporizată, dar în acelaşi timp întreagă.

Dr. N: Este cineva acolo care să te întâmpine?

S: (pauză) Credeam că sunt… singură… dar… (ezitare lungă) în depărtare… o lumină… care vine spre mine… Dumnezeule!

Dr. N: Ce este?

S: (cu entuziasm) Unchiule Charlie! (tare) unchiule Charlie, sunt *aici!*.

Dr. N: De ce tocmai această persoană vine prima să te întâmpine?

S: (cu voce preocupată şi distantă) Unchiule Charlie, mi-a fost atât de dor de tine.

Dr. N: (Repet întrebarea.)

S: Pentru că, dintre toate rudele mele, pe el l-am iubit cel mai mult. A murit când eram copil şi nu m-am consolat niciodată. (Subiectul şi-a trăit cea mai apropiată viaţă anterioară la o fermă din Nebraska).

Dr. N: Cum ştii că este unchiul Charlie? Îi recunoşti trăsăturile?

S: (subiectul se foieşte în scaun cu entuziasm) Sigur, sigur, e exact aşa cum mi-l amintesc, şi se află lângă mine (chicoteşte).

Dr. N: Ce ţi se pare aşa de amuzant?

S: Unchiul Charlie este tot aşa de gras ca pe vremuri.

Dr. N: Şi pe urmă ce mai face?

S: Zâmbeşte şi-mi întinde mâna…

Dr. N: Asta înseamnă că are trup şi mâini?

S: (râde) Păi, da şi nu. Plutim amândoi. Este… în mintea mea… şi el mi se arată pe de-a-ntregul… şi lucrul de care sunt cea mai conştientă este mâna pe care o întinde spre mine.

Dr. N: De ce îţi întinde mâna într-o formă materializată?

S: (pauză) Ca să mă consoleze… să mă conducă… mai departe în lumină.

Dr. N: Şi tu ce faci?

S: Merg cu el şi ne amintim de vremurile frumoase pe care le-am petrecut jucându-ne în fânul de la fermă.

Dr. N: Şi el te lasă să vezi toate astea cu mintea ta ca să-l poţi recunoaşte?

S: Da… aşa cum îl ştiam în ultima viaţă… ca să nu-mi fie frică. Ştie că mai sunt încă un pic şocată de moartea mea. (Subiectul a murit într-un accident de automobil.)

Dr. N: Atunci, imediat după moarte, indiferent de câte ori am murit înainte, în alte vieţi, este posibil să ne mai fie un pic teamă până când ne obişnuim din nou cu lumea spiritelor?

S: Nu este chiar frică, greşit, este mai mult o nelinişte, poate. Variază de fiecare dată. Maşina

m-a luat prin surprindere. Încă mai sunt puţin confuză.

Dr. N: Bine, să mergem un pic mai departe. Ce face unchiul Charlie acum?

S: Mă duce… spre locul unde trebuie să ajung…

Dr. N: Voi număra până la trei şi apoi vom merge acolo. *Unu, doi, trei*! Acum, spune-mi ce se întâmplă.

S: (pauză lungă) Sunt… oameni în jurul nostru… şi par prietenoşi… pe măsură ce mă apropii… se pare că vor să mă alătur lor…

Dr. N: Continuă să te îndrepţi spre ei. Simţi cumva că s-ar putea să te aştepte?

S: (recunoaşte) Dai De fapt, îmi dau seama că am mai fost cu ei… (pauză) Nu, nu pleca!

Dr. N: Ce se-ntâmplă acum?

S: (foarte supărată) Unchiul Charlie se îndepărtează, mă părăseşte. De ce pleacă?

Dr. N: (opresc dialogul şi folosesc tehnicile de calmare în astfel de situaţii şi apoi continuăm) Priveşte adânc, cu ochii minţii interioare. Trebuie să-ţi dai seama de ce unchiul Charlie te părăseşte în acest moment?

S: (mult mai relaxată, dar cu regret) Da… stă într-un alt loc decât mine… A venit doar ca să mă

întâmpine… să mă aducă aici.

Dr. N: Cred că înţeleg. Sarcina unchiului Charlie era să fie prima persoană care să te întâmpine după moartea ta şi să vadă dacă eşti în regulă. Aş vrea să ştiu dacă acum te simţi mai bine şi mult mai acasă.

S: Da. De aceea unchiul Charlie m-a lăsat cu ceilalţi.

Un fenomen curios în legătură cu lumea spiritelor este că persoanele importante din viaţa noastră pot să ne întâmpine întotdeauna, chiar dacă ele poate că deja trăiesc o altă viaţă într-un trup nou. Acest lucru va fi explicat în capitolul 6. În capitolul 10, voi studia capacitatea sufletelor de a-şi separa esenţa, astfel încât, într-o viaţă pe Pământ, să poată exista în mai mult de un singur corp.

De obicei, în acest punct critic al trecerii unui suflet, bagajul permanent al poverilor fizice Pământeşti se diminuează din două motive. În primul rând, dovada unei ordini şi a unei armonii atent dirijate în lumea spiritelor a adus înapoi amintirea a ceea ce am lăsat în urmă înainte de a alege viaţa sub formă fizică. În al doilea rând, există acest impact copleşitor atunci când vedem

persoane pe care am crezut că nu le vom mai revedea vreodată după ce au murit pe Pământ. Iată un alt exemplu.

Cazul 7

Dr. N: Acum că ai avut şansa să te adaptezi la mediul înconjurător din lumea spiritelor, spune-mi ce efect are acest loc asupra ta.

S: Este aşa de… cald şi de confortabil. Mă simt uşurată că sunt departe de Pământ. Aş vrea să stau în acest loc pentru totdeauna. Nu există tensiune sau griji – doar o stare de bine. Plutesc… ce frumos…

Dr. N: Pe măsură ce pluteşti, care este următoarea impresie importantă, în timp ce treci prin poarta spirituală?

S: (pauză) Familiaritatea.

Dr. N: Ce este familiar?

S: (după o ezitare) Lumea… prietenii… sunt aici, cred.

Dr. N: Aceste persoane îţi sunt familiare de pe Pământ?

S: Am… senzaţia prezenţei lor… oameni pe care îi ştiam…

Dr. N: OK, continuă să te mişti. Ce vezi în continuare?

S: Lumini… blânde… ca nişte nori.

Dr. N: În timp ce te mişti, lumina aceasta arată la fel?

S: Nu, se măresc… pete de energie… şi ştiu că ele sunt oameni!

Dr. N: Mergi în direcţia lor sau aceştia vin spre tine?

S: Ne deplasăm unii spre alţii, dar eu mă mişc mai greu decât ei, pentru că… nu ştiu sigur ce să fac…

Dr. N: Relaxează-te şi continuă să pluteşti în timp ce-mi povesteşti tot ce vezi.

S: (pauză) Acum văd jumătăţi de forme umane, numai de la talie în sus. Contururile lor sunt şi ele transparente… pot să văd prin ele.

Dr. N: Vezi vreun fel de trăsături ale acestor forme?

S: (nerăbdătoare) *Ochii*

Dr. N: Vezi numai ochi?

S: … Este numai o urmă de gură, nu se distinge nimic. (alarmată) Ochii sunt peste tot în jurul meu acum… se apropie de mine…

Dr. N: Fiecare entitate are doi ochi?

S: Da.

Dr. N: Aceşti ochi seamănă cu ochii oamenilor, cu iris şi pupilă?

S: Nu… sunt diferiţi… sunt… mai mari… cu orbite negre… Care radiază lumină… spre mine… gândul… (apoi cu un suspin de uşurare) oh!

Dr. N: Continuă.

S: Încep să-i recunosc, îmi trimit imagini în minte, gânduri despre ei şi… formele se schimbă… în oameni!

Dr. N: Oameni cu forme fizice umane?

S: Da. Oh… uite! Este el!

Dr. N: Ce vezi?

S: (începe să râdă şi să plângă în acelaşi timp) Cred că este… da, este Larry. Se află în faţa tuturor, este primul pe care chiar îl văd… *Larry, Larry!*

Dr. N: (după ce i-am dat subiectului şansa să-şi mai revină un pic) Entitatea lui Larry se află în faţa unui grup de persoane pe care le cunoşti?

S: Da, acum ştiu că cei pe care vreau să-i văd cel mai mult sunt în faţă… ceilalţi prieteni ai mei sunt în spate.

Dr. N: Poţi să-i vezi clar pe toţi?

S: Nu, cei din spate sunt… înceţoşaţi… şi îndepărtaţi… dar le simt prezenţa. Larry este în faţă… vine spre mine… *Larry!*

Dr. N: Larry este soţul din ultima ta viaţă, despre care mi-ai spus mai devreme?

S: (grăbindu-se) Da, am avut o viaţă aşa de minunată împreună. Gunther era puternic şi toată lumea din familia lui era împotriva acestei căsătorii. Jean a dezertat din marină ca să mă salveze de viaţa rea pe care o duceam în Marsilia şi totdeauna mă dorea…

Acest subiect este atât de emoţionat, că vieţile anterioare i se rostogolesc una peste alta. Larry, Gunther şi Jean – toţi sunt foşti soţi, dar acelaşi suflet pereche. M-am bucurat că am avut ocazia să trecem în revistă aceste persoane mai devreme, în cadrul şedinţelor de dinaintea revenirii în lumea spiritelor. În afară de Larry, soţul ei american cel mai recent, Jean a fost un marinar francez în secolul al XIX-lea, iar Gunther era fiul unor aristocraţi germani care au trăit în secolul al XVIII-lea.

Dr. N: Ce faceţi voi doi acum?

S: Ne îmbrăţişăm.

Dr. N: Dacă o a treia persoană s-ar uita la voi acum, ce ar vedea?

S: (nu răspunde)

Dr. N: (subiectul este atât de absorbit în scena cu sufletul său pereche încât pe faţă îi curg şiroaie de lacrimi. Aştept un moment şi încerc din nou) Cum aţi arăta tu şi Larry pentru cineva care

v-ar privi chiar acum acolo, în lumea spiritelor?

S: Ar vedea în jurul nostru… două mase de lumină strălucitoare ca două vârtejuri, cred… (subiectul începe să se linişească şi îl ajut să-şi şteargă lacrimile cu un şerveţel).

Dr. N: Şi ce semnifică aceasta?

S: Ne îmbrăţişăm… ne exprimăm dragostea… ne unim… asta ne face fericiţi…

Dr. N: După ce ţi-ai întâlnit sufletul pereche, ce se întâmplă după aceea?

S: (subiectul apucă strâns braţele extensibile) Oh, sunt toţi acolo. Înainte i-am simţit doar. Acum vin mai mulţi spre mine.

Dr. N: Şi aceasta se întâmplă după ce soţul tău vine lângă tine?

S: Da… *Mama!.* Vine spre mine… Mi-a fost atât de dor de ea… o, mamă… (subiectul începe să plângă din nou).

Dr. N: Bine…

S: Oh, te rog să nu mă întrebi nimic acum, vreau să mă bucur de… (subiectul pare să fie într-o conversaţie mută cu mama din ultima ei viaţă).

Dr. N: (aştept un minut) ştiu că îţi face plăcere această întâlnire, dar am nevoie să mă ajuţi să înţeleg ce se petrece.

S: (cu o voce transportată) Ne… ne ţinem în

braţe doar… este aşa de bine să fiu din nou cu ea…

Dr. N: Cum reuşiţi să vă ţineţi în braţe neavând trupuri?

S: (cu un suspin exasperat către mine) Ne învăluim una pe alta în lumină, fireşte.

Dr. N: Spune-mi cum simt acest lucru spiritele?

S: Este ca şi cum ai fi înfăşurat cu o pătură de dragoste ca o lumină strălucitoare.

Dr. N: Înţeleg…

S: (subiectul întrerupe cu un râs ascuţit de recunoaştere) *Tim!…* este fratele meu – a murit atât de tânăr (s-a înecat la vârsta de 14 ani în ultima ei viaţă). Este aşa de minunat să-l văd aici. (subiectul face cu mâna) si uite-o si pe cea mai bună prietenă a mea, Wilma – de vizavi – râdem împreună de băieţi aşa cum făceam când stăteam la ea sus în pod.

Dr. N: (după ce subiectul menţionează o mătuşă şi alţi doi prieteni) Ce anume crezi că determină succesiunea în care aceşti oameni vin să te întâmpine?

S: (pauză) Păi, cât de mult însemnăm unul pentru celălalt, ce altceva?

Dr. N: Şi cu unii dintre ei ai trăit mai multe

vieţi, în timp ce cu ceilalţi poate numai una sau două?

S: Da… cel mai mult am fost cu soţul meu.

Dr. N: Vezi vreun ghid în jurul tău?

S: Este aici. Îl văd plutind într-o parte. Şi îmi cunoaşte şi câţiva dintre prieteni…

Dr. N: De ce îi spui ghidului „el”?

S: Noi arătăm ce parte din noi dorim. El întotdeauna îşi arată natura masculină cu mine. Este corect şi natural.

Dr. N: Şi veghează asupra ta în toate vieţile tale?

S: Desigur, şi chiar şi după moarte… şi întotdeauna este protectorul meu.

Comitetul nostru de primire este planificat dinainte când intrăm în lumea spiritelor. Acest caz demonstrează cât de tonice sunt figurile familiare pentru sufletul călător mai tânăr. Constat că există un număr diferit de entităţi care aşteaptă în grupuri de întâmpinare după fiecare viaţă. Cu toate că forma diferă, în funcţie de nevoile speciale ale sufletului, mi-am dat seama că nu este întâmplător faptul că partenerii noştri spirituali ştiu exact când ne vine sorocul şi unde să ne întâmpine la sosirea noastră în lumea spiritelor.

Adesea, o entitate care înseamnă ceva pentru

noi ne va aştepta un pic mai în faţa celorlalţi care vor să ne stea la dispoziţie când intrăm pe poartă. Mărimea grupurilor de întâmpinare nu numai că se schimbă pentru fiecare din noi după fiecare viaţă, dar este redusă drastic la aproape nimic pentru sufletele mai evoluate unde consolarea spirituală este mai puţin necesară. Cazul 9, la sfârşitul acestui capitol, este un exemplu de acest fel de trecere spirituală.

Cazurile 6 şi 7 ilustrează amândouă unul dintre cele trei moduri în care sufletele nou sosite sunt primite înapoi în lumea spiritelor. Aceste două suflete fuseseră întâmpinate de o entitate principală, urmată de altele cu influenţă descrescătoare. Cazul 7 a recunoscut oamenii mai repede decât cazul 6. Când întâlnim astfel de spirite adunate imediat după moarte, observăm că ne-au fost soţi sau soţii, părinţi, bunici, copii, unchi, mătuşi, veri şi prieteni dragi din vieţile noastre anterioare. Am fost martorul unor scene emoţionale zguduitoare ale clienţilor mei, în acest stadiu al trecerii lor.

Întâlnirile emoţionale care au loc între suflete în acest interval în cadrul trecerii spirituale sunt doar preludiul la plasarea noastră în ultimă instanţă în grupul de entităţi potrivit propriului

nivel de maturitate. Aceste întâlniri generează un alt moment de vârf din punct de vedere emoţional la subiectul aflat în faza de sondare a supraconştientului. Aranjamentele organizaţionale spirituale, incluzând modul în care se formează grupurile şi cum sunt împerecheate cu alte entităţi, vor fi descrise în capitolele ce urmează.

Pentru moment, important este să înţelegem că entităţile care ne întâmpină s-ar putea să *nu* facă parte din propriul nostru grup de învăţare din lumea spiritelor. Aceasta deoarece persoanele apropiate nouă în viaţă nu sunt toate la acelaşi nivel de dezvoltare. Simplul motiv că ele aleg să ne întâmpine chiar după moarte, din dragoste şi bunătate, nu înseamnă că toate vor face parte din grupul nostru de învăţare spirituală când ajungem la destinaţia finală în această călătorie.

De exemplu, în cazul 6, unchiul Charlie era clar un suflet mai avansat decât subiectul meu şi poate că servea chiar în calitate de ghid spiritual. Era evident că una din sarcinile principale ale sufletului unchiului Charlie consta în a ajuta cazul 6, în ipostaza de copil în viaţa care tocmai se sfârşise, şi că misiunea lui a continuat imediat după moartea subiectului meu. În cazul 7, primul contact important a fost Larry, un adevărat suflet

pereche la acelaşi nivel cu acest subiect. Vă rog să mai observaţi ca, în cazul 7, ghidul spiritual al subiectului meu nu era uşor de remarcat printre fostele rude şi prieteni. Cu toate acestea, pe măsură ce evenimentul se derula, puteau fi observate semnele unui ghid spiritual care orchestra întreaga întâlnire, el rămânând în plan secund. Am văzut acest lucru în multe cazuri.

Al doilea mod în care suntem întâmpinaţi imediat după moarte este sub forma unei întâlniri tăcute şi pline de înţeles, cu ghidul spiritual şi fără nimeni altcineva în imediata apropiere, cum a fost în cazul 5. În continuare, cazul 8 ilustrează acest gen de întâlnire. Oricare ar fi tipul întâlnirii de după moarte prin care trecem, acesta pare să includă stilul particular al ghidului nostru spiritual împreună cu cerinţele propriului nostru caracter individual. Consider că durata acestei prime întâlniri cu ghizii noştri variază după fiecare viaţă în funcţie de împrejurările acelei vieţi.

Cazul 8 arată relaţiile foarte strânse pe care le au oamenii cu ghizii lor spirituali. Mulţi ghizi au nume care sună ciudat, în timp ce altele sunt destul de convenţionale. Găsesc că este interesant faptul că termenul religios învechit de a avea un „înger păzitor” este folosit acum în sens metafizic

pentru a denumi un spirit empatic. Să fiu sincer, aceasta este o sintagmă pe care o denigram cândva ca fiind prosteşte încărcată cu dorinţele noastre şi reprezentând o mitologie demodată în dezacord cu lumea modernă. Acum nu mai cred la fel despre îngerii păzitori.

Mi se spune în mod repetat că sufletul în sine este androgin, şi totuşi, în aceeaşi secundă clienţii îmi declară că sexul nu este un factor neimportant. Am aflat că toate sufletele pot să preia amprente mentale atât masculine, cât şi feminine şi chiar fac lucrul acesta în prezenţa altor entităţi, ca formă de preferinţă faţă de o identitate sau alta. Cazurile 6 şi 7 arată cât este de important ca un suflet nou sosit să vadă „feţe” familiare, identificate după sex. Acest lucru este valabil şi în cazul următor. Un alt motiv pentru care am ales cazul 8 este pentru a indica în ce mod şi de ce sufletele preferă să aibă o apariţie vizuală, sub formă umană, în faţa celorlalţi, în lumea spiritelor.

Cazul 8

Dr. N: Tocmai ai început să părăseşti planul astral al Pământului şi acum mergi din ce în ce mai departe în lumea spiritelor. Vreau să-mi spui

ce simţi.

S: Liniştea… este atât de linişte…

Dr. N: Vine cineva să te întâmpine?

S: Da, prietena mea, Rachel. Întotdeauna se află alături de mine când mor.

Dr. N: Rachel este un suflet pereche care a fost cu tine şi în alte vieţi sau cineva care rămâne totdeauna acolo?

S: (cu oarecare indignare) Nu stă *mereu* aici. Nu, este alături de Mine şi mă ajută foarte mult, în mintea mea, când am nevoie de ea. E paznicul meu personal (o spune cu mândrie posesivă).

Notă: Atributele ghizilor care sunt diferiţi de sufletele pereche şi de alte entităţi de sprijin vor fi examinate în capitolul opt.

Dr. N: De ce te referi la această entitate ca la o „ea"? Nu sunt spiritele asexuate?

S: Aşa e, în sens literal, deoarece putem avea ambele atribute. Rachel vrea să mi se arate ca femeie pentru identificarea vizuală şi mai este şi un lucru mental la ea.

Dr. N: În timpul existenţei voastre spirituale sunteţi fixaţi în atribute feminine sau masculine?

S: Nu. Ca suflete, există perioade în existenţa noastră când suntem mai înclinate spre un gen sau altul. În cele din urmă, preferinţele noastre

naturale vor ieşi la iveală.

Dr. N: Ai vrea să descrii cum ţi se pare că arată sufletul lui Rachel în acest moment?

S: (încet) O femeie tânără… aşa mi-o amintesc cel mai bine… mică, cu trăsături delicate… cu o expresie de hotărâre pe faţa ei… atâta dragoste şi cunoaştere.

Dr. N: Adică ai cunoscut-o pe Rachel pe Pământ?

S: (răspunde cu nostalgie) Odată, de mult, mi-a fost apropiată în viaţă… acum este păzitorul meu.

Dr. N: Şi ce simţi când o priveşti?

S: Calm… linişte… dragoste…

Dr. N: Tu şi Rachel vă uitaţi una la alta cu ochii, ca oamenii?

S: (ezită) Într-un fel… dar diferit. Vezi mintea în spatele a ceea ce noi considerăm a fi ochi, deoarece la asta ne raportăm pe Pământ. Fireşte, putem face acelaşi lucru şi ca oameni, pe Pământ…

Dr. N: Ce poţi să faci pe Pământ cu ochii din ce faci în lumea spiritelor?

S: Când te uiţi la ochii unei anumite persoane pe Pământ, chiar la oameni pe care de-abia i-ai cunoscut, şi vezi o lumină pe care o cunoşteai

dinainte… ei bine, asta îţi spune ceva despre ei. Ca fiinţă omenească nu ştii ce, dar sufletul tău îşi aminteşte.

Notă: Am auzit de lumina identităţii spirituale, care se reflectă în ochii umani ai sufletului pereche, exprimată în diverse moduri de mulţi clienţi. În ceea ce mă priveşte, am trăit în mod conştient experienţa recunoaşterii imediate numai o dată în viaţa, în momentul în care am văzut-o pe soţia mea. Efectul este neliniştitor şi chiar şi un pic straniu.

Dr. N: Vrei să spui că uneori pe Pământ, când doi oameni se privesc, ar putea să simtă că s-au cunoscut înainte?

S: Da, este un deja vu.

Dr. N: Să ne întoarcem la Rachel în lumea spiritelor. Dacă paznicul tău nu şi-a proiectat propria imagine într-o formă umană în faţa ta, ai fi putut oricum s-o recunoşti?

S: Bine, fireşte că putem întotdeauna să ne identificăm unii pe alţii cu mintea. Dar este mai drăguţ aşa. Ştiu că sună nebuneşte, dar este un… lucru social… vederea unei feţe cunoscute te uşurează.

Dr. N: Atunci ar fi un lucru bun să vezi trăsăturile umane ale oamenilor pe care i-ai

cunoscut în vieţile anterioare, în special în perioada de readaptare, chiar după ce ai părăsit Pământul?

S: Da, altfel te simţi un pic pierdut la început… singur… şi poate şi confuz… văzându-i pe oameni aşa cum arătau mă ajută să mă obişnuiesc mai repede cu lucrurile de aici când mă întorc pentru prima oară, şi este o mare bucurie să o văd pe Rachel.

Dr. N: Rachel se prezintă în faţa ta în formă umană, imediat după fiecare moarte a ta pe Pământ, ca un mod de a te face să te readaptezi la lumea spiritelor?

S: (cu nerăbdare) O, da, aşa e! Şi îmi dă un sentiment de siguranţă. Mă simt mai bine când îi văd şi pe cei pe care i-am cunoscut înainte…

Dr. N: Şi vorbeşti cu oamenii aceştia?

S: Nimeni nu vorbeşte, comunicăm cu ajutorul minţii.

Dr. N: Telepatic?

S: Da.

Dr. N: Este posibil ca sufletele să aibă conversaţii private care să nu poată fi interceptate telepatic de ceilalţi?

S: (pauză]… pentru intimitate… da.

Dr. N: Şi cum se procedează?

S: Prin atingere – se numeşte comunicarea prin atingere.

Notă: Când două spirite se apropie atât de mult unul de celălalt acestea sunt unite, şi subiecţii mei spun că pot trimite gânduri intime prin atingere, care trec printre ei ca nişte „impulsuri sonore electrice”. În majoritatea situaţiilor, subiecţii sub hipnoză nu doresc să-mi vorbească despre aceste lucruri personale.

Dr. N: Ai putea să mă lămureşti cum anume pot fi proiectate trăsăturile umane de către tine, ca suflet?

S: Din… masa mea de energie… doar mă gândesc la trăsăturile pe care le doresc… dar nu pot să-ţi spun ce anume îmi dă capacitatea de a face lucrul acesta.

Dr. N: Bine, atunci poţi să-mi spui de ce tu şi celelalte suflete proiectaţi anumite trăsături în diverse momente?

S: (pauză lungă) Depinde de unde te afli în mişcările tale pe aici… când vezi pe altcineva… şi de starea ta de spirit de atunci.

Dr. N: Aici am vrut să ajung. Spune-mi mai mult despre recunoaştere.

S: Vezi, recunoaşterea depinde de… sentimentele tale… când le întâlneşti acolo.

Sufletele îţi vor arăta ceea ce vor *ele* să vezi din aspectul lor şi ceea ce cred ele că vrei *tu* să vezi. Mai depinde şi de împrejurările în care le întâlneşti.

Dr. N: Poţi să fii mai la obiect? Ce împrejurări diferite pot determina formele de energie să se materializeze într-un anumit fel în faţa altor spirite?

S: Este diferenţa dintre tine când te afli în terenul lor şi tine când te găseşti în terenul tău. Ele ar putea alege să-ţi arate un set de trăsături într-un loc, în timp ce în alt loc s-ar putea să vezi altceva.

Notă: „Teritoriul” spiritual va fi explicat pe măsură ce mergem mai departe în lumea spiritelor.

Dr. N: Vrei să-mi spui că un suflet s-ar putea să-ţi arate o faţă la poarta spre lumea spiritelor şi altă imagine mai târziu, într-o situaţie diferită?

S: Corect.

Dr. N: De ce?

S: Aşa cum îţi spuneam, foarte mult din felul în care ne prezentăm în faţa celorlalţi depinde de ceea ce simţim chiar în acel moment… ce relaţie avem cu o anumită persoană şi de locul în care ne

aflăm.

Dr. N: Te rog să-mi spui dacă am înţeles corect. Identitatea pe care şi-o proiectează sufletele unele altora depinde de timpul şi locul în lumea spiritelor, cât şi de starea de spirit, şi, poate, de cea psihologică atunci când se întâlnesc?

S: Sigur, şi asta funcţionează în ambele sensuri… se interconectează.

Dr. N: Păi, atunci, cum putem şti adevăratul caracter al conştiinţei sufletului, cu toate aceste schimbări în imaginea fiecăruia dintre ele?

S: (râde) Imaginea pe care o proiectezi nu ascunde faţă de ceilalţi niciodată ceea ce eşti cu adevărat. Oricum, nu este acelaşi fel de emoţie pe care o ştim de pe Pământ. Aici este mult mai… abstractă. De ce proiectăm anumite caracteristici şi gânduri… se bazează pe o… confirmare a ideilor.

Dr. N: Idei? Vrei să spui sentimentele tale la momentul respectiv?

S: Da… cam aşa ceva… pentru că aceste trăsături umane erau o parte din vieţile noastre fizice în alte locuri atunci când am descoperit lucruri… şi am dezvoltat idei… totul este o… serie pe care să o folosim aici.

Dr. N: Bine, dar dacă în fiecare din vieţile noastre anterioare avem câte o faţă diferită, pe care din ele o purtăm în perioada dintre vieţi?

S: Le amestecăm. Îţi iei acele trăsături pe care persoana pe care o vezi le va recunoaşte cel mai mult ca fiind ale tale, în funcţie de ceea ce vrei să comunici.

Dr. N: Şi cum este cu comunicarea fără proiectarea trăsăturilor?

S: Sigur, facem şi acest lucru, este normal, dar eu mă asociez mental mai repede cu oamenii care au trăsături.

Dr. N: Eşti pentru proiectarea unui anumit set de trăsături faciale?

S: mm... îmi plac feţele cu mustaţă... cu maxilar puternic...

Dr. N: Vrei să spui atunci când erai Jeff Tanner, cowboyul din Texas, în viaţa anterioară despre care am discutat mai devreme?

S: (râde) Exact, şi am avut feţe ca ale lui Jeff şi în alte vieţi.

Dr. N: Dar de ce Jeff? Doar pentru că ai fost el în ultima ta viaţă?

S: Nu, mă simţeam bine în pielea lui Jeff. Aveam o viaţă fericită, simplă. La naiba, arătam foarte bine! Semănăm la faţă cu una din reclamele

la ţigări pe care le vezi pe autostradă (chicotind), îmi place să fiu Jeff şi să fac paradă de mustaţa mea groasă.

Dr. N: Dar aceasta a fost numai într-o viaţă. Oamenii care nu te-au cunoscut în viaţa aceea s-ar putea să nu te recunoască aici.

S: O, şi-ar da seama că sunt eu destul de repede. Aş putea să mă schimb în altcineva, dar îmi place cel mai mult acum de mine ca Jeff.

Dr. N: Deci, lucrul ăsta ne trimite la ceea ce spuneai despre noi toţi ca având o singură identitate, indiferent de numărul de trăsături faciale pe care le-am putea proiecta ca suflete?

S: Da, îi vezi pe toţi aşa cum sunt în realitate. Unii vor numai să-şi arate partea cea mai bună pentru ce ai putea crede despre ei; nu apreciază pe deplin că important este lucrul pentru care lupţi, şi nu cum arăţi. Se râde mult despre felul în care spiritele cred că ar trebui să arate, chiar împrumutând feţe pe care nu le-au avut niciodată pe Pământ, şi e normal.

Dr. N: Deci, vorbim despre sufletele mai imature?

S: Da, de obicei. Se pot bloca… noi nu judecăm… în final toate vor fi în regulă.

Dr. N: Mă gândesc la lumea spiritelor ca la

un loc al conştiinţei inteligente şi atotştiutoare, iar tu faci să pară că sufletele au toane şi vanitate, ca şi când ar fi pe Pământ?

S: (izbucneşte în râs) Oamenii sunt oameni indiferent de cum arată în lumile lor fizice.

Dr. N: O, vezi suflete care au mers pe alte planete decât Pământul?

S: (pauză) Din când în când...

Dr. N: Ce înfăţişări etalează sufletele de pe alte planete decât Pământul?

S: (evaziv) Eu... stau mai mult cu oamenii mei, dar putem să luăm ce trăsături vrem pentru a comunica...

Notă: Dobândirea de informaţii de la subiecţii pe care i-am avut şi care pot să-şi amintească de vieţile fizice trăite anterior în forme non-umane în alte lumi constituie întotdeauna o provocare. Amintirile acestor experienţe sunt, de obicei, limitate la sufletele bătrâne, mai avansate, aşa cum vom vedea mai târziu.

Dr. N: Este această capacitate a sufletelor de a-şi transmite unul altuia trăsăturile un dar de la creator oferit nouă pe baza nevoilor spirituale?

S: De unde să ştiu? Doar nu sunt Dumnezeu!

Conceptul conform căruia sufletele sunt supuse greşelii vine ca o surpriză pentru unii

oameni. Afirmaţiile subiectului din cazul 8 şi ale tuturor celorlalţi clienţi ai mei ne arată că suntem încă departe de a fi perfecţi în lumea spiritelor. Scopul esenţial al reîncarnării este evoluţia personală. Ramificaţiile psihologice ale dezvoltării noastre, atât în lumea spiritelor, cât şi în afara sa, sunt baza muncii mele.

Am văzut care este importanţa întâlnirii altor entităţi în momentul intrării în lumea spiritelor. Pe lângă unirea cu ghizii noştri şi cu alte fiinţe familiare, am menţionat existenţa unei a treia forme de reîntoarcere după moarte. Această manieră în care un suflet nu este întâmpinat de nimeni este mai degrabă menită să creeze confuzie.

Cu toate că este un lucru neobişnuit pentru cei mai mulţi dintre clienţii mei, încă îmi mai pare rău de acei subiecţi care îmi descriu cum sunt traşi de forţe nevăzute, singuri până la destinaţiile lor finale, unde are loc, în sfârşit, contactul cu ceilalţi. Acest lucru seamănă perfect cu aterizarea într-o ţară străină unde ai mai fost, fără cărucior de bagaje şi birou de informaţii care să te ajute cu îndrumări. Cred că ceea ce mă deranjează cel mai mult la acest tip de intrare este aparenta lipsă de aclimatizare a sufletelor.

Ideile mele despre cum trebuie să fie când eşti singur la poarta spre lumea spiritelor şi dincolo de aceasta nu sunt împărtăşite de acele suflete care folosesc opţiunea de a merge singure. De fapt, persoanele din această categorie sunt călători experimentaţi. Fiind suflete mai bătrâne şi mai mature, nu par să ceară vreun sistem de sprijin iniţial. Ştiu exact unde merg după moarte. Bănuiesc că şi pentru ele procesul este accelerat, deoarece reuşesc să ajungă mai repede acolo unde este locul lor decât acelea care se opresc să-i întâlnească pe ceilalţi.

Cazul 9 este un client care a avut un număr mare de vieţi, întinzându-se pe mii de ani. Cu aproximativ opt vieţi înainte de cea curentă, el nu a mai fost întâmpinat la poarta către lumea spiritelor.

Cazul 9

Dr. N: Ce ţi se întâmplă în momentul morţii?

S: Simt o mare uşurare şi mă mişc repede.

Dr. N: Cum ţi-ai caracteriza plecarea de pe Pământ în lumea spiritelor.

S: Ţâşnesc în sus ca o coloană de lumină şi zbor. Acum sunt pe traiectorie.

Dr. N: Întotdeauna te-ai mişcat aşa de

repede?

S: Nu, numai după ultima serie de vieţi.

Dr. N: De ce?

S: Cunosc drumul, nu am nevoie să văd pe nimeni şi mă grăbesc.

Dr. N: Şi nu te deranjează că nu eşti aşteptat de nimeni?

S: (râde) Era o vreme când asta îmi prindea bine, dar nu mai cer un astfel de lucru acum.

Dr. N: A cui hotărâre a fost aceea de a ţi se permite să intri în lumea spiritelor fără asistenţă?

S: (pauză, apoi dă din umeri) A fost o… decizie mutuală… între mine şi profesorul meu… când am ştiut că pot să mă descurc singur.

Dr. N: Şi nu te simţi pierdut sau singur acum?

S: Glumeşti? Nu am nevoie să mă ţină nimeni de mână. Ştiu unde merg şi sunt nerăbdător să ajung acolo. Sunt tras de un magnet şi îmi face plăcere călătoria.

Dr. N: Explică-mi cum funcţionează procesul acesta de tragere care te va purta până la destinaţie?

S: Plutesc pe un val… pe un fascicul de lumină.

Dr. N: Fasciculul acesta este electromagnetic

sau ce fel?

S: Păi… seamănă cu benzile unui radio – cineva răsuceşte butonul şi găseşte frecvenţa adecvată pentru mine.

Dr. N: Vrei să spui că eşti ghidat de o forţă invizibilă fără prea mult control de voinţă din partea ta şi că nu poţi grăbi lucrurile aşa cum ai făcut imediat după moarte?

S: Da, trebuie să merg cu benzile de lumină… undele sunt direcţionate şi eu plutesc odată cu ele. Este uşor. Fac alţii treaba ta.

Dr. N: Cine anume?

S: Cei care deţin controlul… nu prea ştiu.

Dr. N: Atunci, nu deţii controlul. Nu ai răspunderea de a-ţi găsi propria destinaţie.

S: (pauză) Mintea mea este în acord cu mişcarea… plutesc cu rezonanţa…

Dr. N: Rezonanţa? Auzi sunete?

S: Da, fasciculul de lumină… vibrează… şi eu sunt închis înăuntru.

Dr. N: Să ne întoarcem la ce ai spus despre radio. Călătoria ta spirituală este influenţată de frecvenţe vibraţionale cum ar fi rezonanţa înaltă, medie şi joasă?

S: (râzând) Nu e rău, da, şi sunt într-un sistem de transport, ca un semnal de sunet şi

lumină care mă ghidează spre casă… şi face parte din structura mea tonală – frecvenţa mea.

Dr. N: Nu sunt sigur că înţeleg cum se combină sunetul şi lumina pentru a forma benzi direcţionale.

S: Gândeşte-te la un diapazon uriaş în interiorul unui stroboscop care sclipeşte.

Dr. N: Aaa, deci există energie?

S: Avem energie din câmpul energetic. Aşa că nu sunt numai fascicule de lumină pe care călătorim… noi *înşine* generăm energie… putem să folosim aceste forţe în funcţie de experienţa noastră.

Dr. N: Atunci, nivelul tău de maturitate îţi oferă un oarecare element de control asupra vitezei şi a direcţiei călătoriei.

S: Da, dar nu chiar aici. Mai târziu, după ce m-am liniştit, pot să mă mişc mai mult prin jur pe cont propriu. Acum sunt tras şi trebuie să merg cu această forţă.

Dr. N: OK, rămâi cu aceasta şi descrie-mi ce se întâmplă în continuare.

S: (pauză scurtă) Mă mişc singur… sunt primit în propriul meu spaţiu… şi merg în locul căruia îi aparţin.

În hipnoză, conştientul analitic lucrează în

combinaţie cu inconştientul pentru a primi şi răspunde mesajelor direcţionate către amintirile noastre sedimentate adânc. Subiectul din cazul 9 este inginer electrician şi, în consecinţă, a folosit câteva descrieri tehnice pentru a-şi exprima senzaţiile spirituale. Tendinţa acestui client de a-şi explica gândurile despre călătoria sufletului în termeni tehnici a fost încurajată, dar nu dictată de sugestiile mele. Toţi subiecţii îşi aduc propriile segmente de cunoştinţe pentru a putea răspunde la întrebările mele despre lumea spiritelor. Acest caz a folosit legi fizice familiare lui pentru a descrie mişcarea, în timp ce o altă persoană ar fi putut spune că sufletele se mişcă în această zonă ca într-un aspirator.

Înainte de a continua cu trecerea sufletelor în lumea spiritelor aş vrea să discut despre acele entităţi care, fie că nu au ajuns atât de departe după moartea fizică, fie că vor fi deviate de pe ruta normală a călătoriei.

Sufletul dislocat

EXISTĂ suflete care au fost afectate atât de grav, încât s-au desprins de grupul principal de suflete care merg înapoi spre căminul spiritual. Comparat cu toate entităţile care se întorc,

numărul acestor suflete anormale nu este mare. Cu toate acestea, ceea ce s-a întâmplat cu ele pe Pământ este semnificativ, datorită efectului serios pe care acestea îl au asupra altor suflete încarnate.

Există două tipuri de suflete desprinse: acelea care nu acceptă faptul că trupul lor fizic este mort şi se împotrivesc întoarcerii în lumea spiritelor din cauza durerii personale, şi acele suflete care au fost subminate de sau cu complicitatea tendinţelor criminale anormale din corpul uman. În primul caz, desprinderea se face la propria alegere a sufletului, în timp ce în al doilea caz, ghizii spirituali înlătură în mod deliberat aceste suflete din asocierea lor în continuare cu alte entităţi pentru o perioadă nedeterminată. În ambele situaţii, ghizii acestor suflete sunt preocupaţi îndeaproape cu reabilitarea, dar întrucât împrejurările diferă pentru fiecare tip de suflet desprins, le voi aborda separat.

Primul tip este cel al fantomelor. Aceste spirite refuză să meargă acasă după moartea fizică şi adesea au influenţe neplăcute asupra acelora dintre noi cărora le-ar plăcea să-şi consume vieţile umane în pace. Sufletelor

desprinse li se dă uneori denumirea eronată de „spirite demonice”, deoarece sunt acuzate de implicarea minţilor oamenilor cu intenţii dăunătoare. Subiectul spiritelor negative a generat cercetări serioase în domeniul parapsihologiei. Din păcate, această zonă a spiritualităţii a atras şi elementul marginal al lipsei de scrupule asociat cu cel ocult care îşi manifestă acţiunea negativă asupra emoţiilor persoanelor influenţabile.

Spiritul tulburat este o entitate imatură cu treburi neterminate într-o viaţă anterioară pe Pământ şi poate să nu aibă nici o legătură cu persoana în viaţă pe care o chinuie. Este adevărat că unele persoane sunt conductori convenabili şi receptivi pentru spiritele negative care doresc să-şi exprime natura cârcotaşă. Aceasta înseamnă că cineva care se află într-o stare de conştiinţă de meditaţie adâncă ar putea să recepţioneze din când în când semnale supărătoare de la vreo fiinţă care şi-a părăsit trupul şi ale cărei mesaje pot varia de la frivole la provocatoare. Aceste entităţi neliniştite nu sunt ghizi spirituali. Adevăraţii ghizi sunt tămăduitori şi nu intervin nepoftiţi cu mesaje caustice.

Cel mai adesea, aceste neobişnuite spirite

obsedate sunt legate de un anumit loc geografic Cercetătorii care s-au specializat în fenomenele fantomelor arată că aceste entităţi tulburate se află captive pe un tărâm al nimănui, între planurile astrale joase, inferioare ale Pământului şi lumea spiritelor. Din propriile cercetări, nu cred că aceste fiinţe sunt pierdute în spaţiu şi nici că sunt demonice. După moartea lor fizică, ele aleg să rămână o vreme în planul Pământului, din proprie voinţă, datorită unui grad ridicat de nemulţumire. După părerea mea, acestea sunt suflete rănite, afectate, deteriorate, deoarece ele produc confuzie, disperare şi chiar ostilitate într-o asemenea măsură, încât doresc ca ghizii lor să stea departe de ele. Noi ştim că o entitate negativă dislocată poate fi găsită şi manevrată prin diverse mijloace, cum ar fi exorcismul, pentru a o face să nu mai interfereze cu fiinţele umane. Spiritele care bântuie pot fi determinate să plece şi în ultimă instanţă să facă o tranziţie adecvată către lumea spiritelor.

Dacă avem o lume a spiritelor guvernată de ordine, cu ghizi cărora le pasă de noi, atunci cum li se permite să existe sufletelor inadaptate care exercită energie negativă asupra fiinţelor vii? O explicaţie ar fi aceea că mai avem liberul arbitru

chiar şi în moarte. Alta ar fi că, din moment ce îndurăm atât de multe frământări ale universului nostru fizic, atunci neregularităţile şi devierile de la exodul firesc al sufletelor ar trebui să fie anticipate la rândul lor. Spiritele decorporalizate nefericite, care se prind singure în cursă, este posibil să facă parte dintr-un plan foarte mare. Când sunt gata, aceste suflete vor fi luate de mână departe de planul astral al Pământului şi îndrumate către locul căruia îi aparţin în lumea spiritelor.

Mă voi întoarce acum la acel, de departe, cel mai numeros tip doi de suflete tulburate. Acestea sunt sufletele care au fost implicate în fapte rele. Ar trebui, mai întâi, să vedem dacă un suflet poate să fie considerat culpabil sau lipsit de vină când a ocupat creierul criminal răufăcător? Sunt răspunzătoare mintea sufletului sau ego-ul uman, ori reprezintă unul şi acelaşi lucru? Din când în când, câte un client îmi relatează: „Mă simt posedat de o forţă interioară care îmi spune să fac lucruri rele”. Există persoane bolnave mintal care se sunt conduse de forţe antagonice ale binelui şi răului asupra cărora ei trăiesc cu senzaţia cred că nu au nici un control.

După ce am lucrat ani întregi cu

supraconştientul oamenilor aflaţi sub hipnoză, am ajuns la concluzia că omul cu cele cinci simţuri ale sale poate să acţioneze negativ asupra psihicului unui suflet. Noi ne exprimăm sinele etern prin nevoi biologice dominante şi prin presiunile stimulilor mediului care aparţin *temporar* sufletului întrupat. Cu toate că nu există nici un sine ascuns, ameninţător în interiorul formei noastre umane, unele suflete nu sunt asimilate în întregime. Oamenii care nu sunt în armonie cu trupurile lor se simt detaşaţi de ei înşişi în viaţă.

Această stare nu scuză sufletele de la a face tot posibilul pentru a împiedica amestecul răului pe Pământ. Vedem acest lucru în conştiinţa umană. Este important să facem distincţie între ceea ce exercită o forţă negativă asupra minţii noastre şi ceea ce nu. Când auzim o voce interioară care ne-ar putea sugera să ne distrugem pe noi sau pe altcineva nu este o entitate spirituală demonică, o prezenţă străină şi nici un ghid renegat şi răuvoitor. Forţele negative emană din noi înşine.

Impulsurile distructive ale dezordinii emoţionale, dacă sunt lăsate netratate, ne inhibă dezvoltarea sufletului. Aceia dintre noi care am trăit experienţa traumelor personale nerezolvate

în viaţă purtăm seminţele propriei distrugeri. Acest chin ne afectează sufletul într-un aşa mod, încât ni se pare că nu suntem întregi. De exemplu, pofta excesivă şi comportamentul dependent, care reprezintă creşterea exagerată a durerii personale, inhibă exprimarea unui suflet sănătos şi poate chiar să ţină un suflet în sclavie faţă de trupul gazdă.

Extinderea violenţei în prezent înseamnă, oare, că avem mai multe suflete care „nu merg bine” acum decât în trecut? Chiar şi numai suprapopularea şi cultivarea drogurilor care ne afectează mintea ar trebui să vină în sprijinul acestei afirmaţii. Partea pozitivă este că pe Pământ, pe plan internaţional, nivelul de conştientizare a suferinţei umane pare să se ridice.

Mi s-a spus că în fiecare epocă de istorie sângeroasă a Pământului a existat întotdeauna un număr semnificativ de suflete incapabile să reziste şi să se opună cu succes cruzimii umane. Anumite suflete, ale căror gazde au o predispoziţie genetică pentru o chimie anormală a creierului, sunt în special expuse riscului într-un mediu violent. Putem vedea cum copiii pot fi atât de afectaţi de violenţa fizică şi emoţională în cadrul

familiei, încât, adulţi fiind, ei comit acte premeditate de atrocitate fără sentimente de remuşcare. Deoarece sufletele nu au fost create perfecte, natura lor poate fi contaminată în timpul dezvoltării unei astfel de forme de viaţă.

Dacă delictele noastre sunt foarte serioase, le numim rele. Subiecţii mei îmi spun că nici un suflet nu este rău din naştere, cu toate că poate să capete această etichetă în viaţa omenească. Răul patologic la fiinţele umane este caracterizat de sentimente de neputinţă personală şi de slăbiciune care este stimulată de victimele neajutorate. Cu toate că sufletele care sunt implicate în acte cu adevărat rele ar trebui, în general, să fie considerate la un nivel inferior de dezvoltare, imaturitatea sufletului nu atrage automat comportamentul răuvoitor de la o personalitate umană afectată. Evoluţia sufletelor presupune tranziţia de la imperfecţiune la perfecţiune, bazată pe depăşirea multor sarcini dificile ale trupului în timpul vieţilor lor menite acestor sarcini. Sufletele ar mai putea avea o tendinţă către alegerea mediilor în care ele nu lucrează bine în mod constant sau în care sunt subminate. Astfel, sufletele pot avea identitatea afectată de alegerile proaste din viaţă. Cu toate acestea, toate sufletele

dau socoteală pentru conduita lor în trupurile pe care le ocupă.

Vom vedea, în capitolul următor, cum sufletele îşi trec în revistă viaţa lor anterioară împreună cu ghizii, înainte de a se alătura prietenilor lor. Dar ce se întâmplă cu sufletele care, prin intermediul trupurilor lor, au cauzat suferinţă extremă altora? Dacă un suflet nu este capabil să amelioreze cele mai violente porniri umane în corpul său gazdă, cum poate fi tras la răspundere în viaţa de apoi? Acest lucru naşte problema trimiterii în rai sau în iad pentru faptele bune sau rele, deoarece răspunderea este de multă vreme o parte din tradiţiile noastre religioase.

Pe un perete din biroul meu atârnă o pictură egipteană, „Scena judecăţii”, aşa cum este prezentată în Cartea Morţilor, ilustrând un ritual mitologic al morţii, vechi de peste şapte mii de ani. Egiptenii antici aveau o obsesie cu moartea şi cu lumea de dincolo de mormânt deoarece, în panteonul lor cosmic, moartea explica viaţa. Pictura arată un bărbat mort de curând ajungând într-un loc situat între tărâmul celor vii şi împărăţia morţilor. El stă lângă balanţă, pe punctul de a fi judecat pentru laptele sale trecute

de pe Pământ. Maestrul de ceremonii este zeul Anubis, care cântăreşte atent inima bărbatului pe un talger şi pe celălalt stă pana de struţ a adevărului. Inima, nu capul, reprezintă pentru egipteni întruparea conştiinţei sufletului unei persoane. Este un moment tensionat. Un monstru cu cap de crocodil stă aplecat alături, cu gura deschisă, gata să devoreze inima dacă faptele rele ale bărbatului atârnă mai greu decât binele pe care l-a făcut în viaţă. Eşecul în faţa cântarului ar duce la sfârşitul existenţei sufletului său.

Primesc destul de puţine comentarii de la clienţii mei despre acest tablou. O persoană cu înclinaţii metafizice ar insista că nimănui nu i se refuză intrarea în împărăţia vieţii de apoi, indiferent de cât de defavorabil ar fi înclinată balanţa faţă de comportamentul său trecut. Este această credinţă adevărată? Li se oferă tuturor sufletelor şansa să se transmute în lumea spiritelor în acelaşi mod, indiferent de relaţia lor cu trupurile pe care le-au ocupat?

Pentru a răspunde la această întrebare, ar trebui să încep prin a menţiona că un segment mare al societăţii crede că sufletele nu merg toate în acelaşi loc Teologia mai moderată nu mai pune accentul pe ideea focurilor iadului şi a pucioasei

pentru păcătoşi. Totuşi, multe secte religioase sugerează o coexistenţă spirituală a două stări mentale de bine şi de rău. Pentru sufletul „rău”, există sentinţe filosofice antice care indică o separare de Dumnezeul-esenţă ca metodă de pedeapsă după moarte.

Cartea Tibetană a Morţilor, sursă de credinţă religioasă cu mii de ani mai veche decât Biblia, descrie starea de conştiinţă dintre vieţi (Bardo) ca un timp în care „răul pe care l-am săvârşit ne proiectează în separarea spirituală”. Dacă popoarele din est credeau în existenţa unui loc special al spiritelor pentru cei ce au făcut rele, este această idee similară conceptului de Purgatoriu din lumea occidentală?

Încă de la începuturile sale, doctrina creştină definea purgatoriul ca o stare tranzitorie de interdicţie temporară pentru păcatele minore săvârşite împotriva umanităţii. Purgatoriul creştin ar trebui să fie un loc de penitenţă, izolare şi de suferinţă. Când toată karma negativă este înlăturată, aceste suflete primesc permisiunea, în cele din urmă, să intre în rai. Pe de altă parte, sufletele care comit păcate majore (de moarte) sunt condamnate să rămână în iad pe veci.

Iadul există pentru a separa permanent

sufletele bune de cele rele? Toată munca mea cu spiritele subiecţilor mei m-a convins că nu există nici un loc de suferinţă teribilă pentru suflete, cu excepţia Pământului. Mi se spune că după moarte toate sufletele merg într-o lume a spiritelor unde toate sunt tratate cu răbdare şi dragoste.

Cu toate acestea, am aflat că anumite suflete trec printr-o separare în lumea spiritelor şi acest lucru se întâmplă în perioada orientării lor cu ajutorul ghizilor. Ele nu parcurg aceeaşi rută de călătorie cu alte suflete. Aceia dintre subiecţii mei care au fost împiedicaţi de rău îmi povestesc că sufletele ale căror influenţă a fost prea slabă pentru a da la o parte impulsul omenesc de a face rău cuiva vor merge la izolare la reintrarea lor în lumea spiritelor. Aceste suflete nu vin să se amestece cu celelalte entităţi în manieră convenţională pentru o bucată bună de vreme.

Am mai observat că acele suflete începătoare care sunt, de obicei, asociate comportamentului uman profund negativ, trebuie să îndure, în prima lor serie de vieţi, izolarea spirituală individuală. În final, ele sunt puse împreună în propriul lor grup, pentru a intensifica procesul de învăţare sub supraveghere strictă. Aceasta nu este o pedeapsă, ci mai degrabă un fel de purgatoriu pentru

restructurarea conştiinţei de sine la acele suflete.

Deoarece faptele rele îmbracă atât de multe forme pe Pământ, învăţătura spirituală şi tipul de izolare folosit sunt diferite pentru fiecare suflet. Aparent, natura acestor variaţii este evaluată în timpul orientării la sfârşitul fiecărei vieţi. De asemenea, timpul relativ de izolare şi reîndoctrinare nu este acelaşi. De exemplu, mi s-a povestit despre spirite neadaptate care s-au întors direct pe Pământ după o perioadă de recluziune pentru a se curăţa, cât mai repede posibil, cu o lucrare bună, ca persoane întrupate. Iată un exemplu, aşa cum mi-a fost relatat de un suflet care era familiar cu unul dintre aceste spirite.

Cazul 10

Dr. N: Sufletele poartă răspunderea pentru legătura lor cu fiinţele umane care îi rănesc pe ceilalţi în timpul vieţii?

S: Da, aceia care au făcut rău celorlalţi în mod sălbatic într-o viaţă – cunosc un astfel de suflet.

Dr. N: Ce ştii despre această entitate? Ce s-a întâmplat după ce acest suflet s-a întors în lumea spiritelor în urma acelei vieţi?

S: El… rănise o fată… groaznic… şi nu s-a

mai alăturat grupului nostru. A trebuit să studieze mult timp în particular, pentru că s-a descurcat atât de prost în acel trup.

Dr. N: Care a fost dimensiunea pedepsei lui?

S: Pedeapsă este… o interpretare greşită… mai degrabă o regenerare. Trebuie să recunoşti că acesta este un subiect pentru profesorul tău. Profesorii sunt mai severi cu aceia care au fost implicaţi în acte de cruzime.

Dr. N: Ce înseamnă „mai sever” pentru voi, în lumea spiritelor?

S: De pildă, prietenul meu nu s-a întors la noi… prietenii lui… după această viaţă tristă în care rănise fata aceea.

Dr. N: Când a murit a venit şi el prin aceeaşi poartă spirituală ca şi tine?

S: Da, dar el nu s-a întâlnit cu nimeni… el a mers direct într-un loc unde a stat singur cu profesorul.

Dr. N: Şi apoi ce s-a întâmplat cu acest suflet?

S: După un timp… nu prea lung… s-a întors pe Pământ din nou, ca femeie… unde oamenii erau cruzi… abuzau fizic… a fost o alegere deliberată… prietenul meu avea nevoie de acea experienţă…

Dr. N: Crezi că acest suflet a dat vina pe

creierul uman al fostului său trup gazdă, pentru că a rănit-o pe fata aceea?

S: Nu, şi-a asumat fapta... şi a dat vina pe lipsa de îndemânare în a depăşi eşecurile umane. A cerut să devină el însuşi o femeie abuzată în următoarea viaţă, pentru a câştiga înţelegere... şi a putea aprecia răul pe care-l făcuse fetei.

Dr. N: Dacă acest prieten al tău nu a câştigat înţelegere şi a continuat să se amestece cu persoane care au comis fapte rele, ar putea fi distrus ca suflet de cineva din lumea spiritelor?

S: (pauză lungă) Nu poţi chiar să distrugi energia... dar poate fi remodelată... negativitatea care nu poate fi stăpânită... în multe vieţi... poate fi reajustată.

Dr. N: Cum?

S: (vag)... Nu prin distrugere... remodelare...

Cazul 10 nu a răspuns mai departe acestei serii de întrebări, şi alţi subiecţi care ştiu ceva despre aceste suflete afectate sunt destul de zgârciţi cu informaţiile. Mai încolo vom afla un pic mai multe despre formarea şi restaurarea energiei inteligente.

Multe suflete rătăcite pot să-şi rezolve propriile probleme de contaminare. Preţul pe care îl plătim pentru faptele noastre greşite şi răsplata

pe care o primim în urma unei purtări bune se învârt în jurul legilor karmei. Cei care le-au făcut rău altora vor face penitenţă plasându-se ei înşişi în postură de viitoare victimă într-un ciclu karmic de dreptate. Bhagavad Gita, un alt text oriental vechi care a trecut testul a mii de ani, conţine un pasaj care spune: „Sufletele cu influenţă rea trebuie să-şi răscumpere virtutea”.

Nici un studiu al vieţii de după moarte nu ar avea vreun sens fără a ne referi la modul în care karma se raportează la cauzalitate şi dreptate pentru toate sufletele. Karma în sine nu desemnează faptele bune sau rele. Mai degrabă este *rezultatul* acţiunilor pozitive sau negative ale cuiva în timpul vieţii.

Afirmaţia că „nu există accidente în vieţile noastre” nu înseamnă că prin sine karma impune. Doar ne împinge înainte dându-ne lecţii. Destinul nostru viitor este influenţat de un trecut de care nu putem scăpa, în special atunci când îi rănim pe alţii.

Cheia creşterii stă în înţelegerea faptului că ne este dată incapacitatea de a face corecţii de mijloc în viaţa noastră şi în a avea curajul de a face schimbările necesare când ceea ce facem nu este bun pentru noi. Prin învingerea fricii şi

asumarea riscurilor, tiparul nostru karmic se adaptează efectelor noii alegeri. La sfârşitul fiecărei vieţi, decât să ne aştepte un monstru pentru a ne devora sufletele, mai bine să fim *noi* criticii cei mai severi în faţa ghidului-profesor. De aceea karma este atât dreaptă, cât şi îndurătoare. Cu ajutorul consilierilor noştri spirituali şi al camarazilor, decidem asupra modului adecvat de judecată pentru conduita noastră.

Unii oameni care cred în reîncarnare, au şi convingerea că, dacă sufletele negative nu-şi învaţă lecţiile într-un număr rezonabil de vieţi, ele vor fi eliminate şi înlocuite cu suflete mai voluntare. Subiecţii mei neagă această premisă.

Nu există nici un fel de cale prestabilită de auto descoperire creată pentru toate sufletele. Aşa cum îmi spunea un subiect de-al meu, „sufletele sunt trimise pe Pământ pe durata războiului”. Aceasta înseamnă că sufletelor li se dă timpul şi ocazia de a face schimbări pentru creştere. Sufletele care continuă să afişeze atitudini negative prin gazdele lor umane trebuie să depăşească aceste dificultăţi prin efortul continuu de a se schimba. Din ceea ce am văzut, nici o karmă negativă nu rămâne ataşată de un suflet care doreşte să lucreze în numeroasele vieţi pe

această planetă.

Întrebarea dacă un suflet ar trebui să poarte întreaga vină pe pentru actele distructive, nesociale şi iraţionale ale umanităţii rămâne deschisă. Sufletele trebuie să înveţe să facă faţă în diverse moduri fiecărei noi fiinţe umane care le-a fost repartizată. Identitatea permanentă a unui suflet imprimă minţii umane un caracter distinctiv care este individualizat pentru acel suflet. Cu toate acestea, consider că există o natură duală ciudată între mintea sufletului şi creierul uman. Voi discuta acest concept în alte capitole, după ce cititorul va afla mai mult despre existenţa sufletelor în lumea spiritelor.

Orientarea

DUPĂ ce aceste entităţi care ne întâmpină în timpul întoarcerii noastre acasă s-au dispersat, suntem gata să fim luaţi într-un spaţiu al vindecării. Acesta va fi urmat de o altă oprire care implică reorientarea sufletului spre un mediu spiritual. În acest loc suntem adesea examinaţi de ghidul nostru.

Am tendinţa să mă refer la cosmologia tuturor locaţiilor spirituale ca la *locuri* sau *spaţii,* pur şi simplu pentru identificarea uşoară,

deoarece avem de-a face cu un univers non-fizic. Similitudinea descrierilor clienţilor mei a ceea ce fac sufletele în următoarele două opriri este remarcabilă, cu toate că nu au nume diferite pentru aceste locaţii. Aud termeni cum ar fi: camere, capsule de voiaj şi zone de escală inter spaţială, dar cel mai des întâlnit este „locul de vindecare”.

Mă gândesc la staţia de vindecare ca la un spital de campanie sau la o unitate MASH, pentru sufletele rănite care vin de pe câmpurile de bătălie Pământene. Pentru a descrie natura acestei următoare opriri, am ales un subiect destul de avansat, bărbat, care a trecut de multe ori prin acest proces de revitalizare.

Cazul 11

Dr. N: După ce îţi laşi prietenii care te-au întâmpinat după ce-ai murit, unde se duce apoi sufletul în lumea spiritelor?

S: Pentru o vreme sunt singur… mă mişc pe distanţe vaste…

Dr. N: Şi după aceea ce ţi se întâmplă?

S: Sunt ghidat de o forţă pe care nu o văd, într-un spaţiu mult mai delimitat – o deschidere spre un spaţiu de energie pură.

Dr. N: Cum arată locul acesta?

S: Pentru mine… este vasul vindecării.

Dr. N: Dă-mi cât de multe detalii poţi despre ceea ce ţi se întâmplă acolo.

S: Sunt propulsat înăuntru şi văd un fascicul cald luminos. Ajunge la mine ca un curent de energie lichidă. Este un… abur… ca nişte vapori care parcă se încolăcesc în jurul meu la început… apoi îmi ating uşor sufletul ca şi cum acesta ar fi viu. Pe urmă este absorbit în interiorul meu ca un foc şi sunt îmbăiat şi curăţat de durerile mele.

Dr. N: Eşti spălat de cineva sau fasciculul de lumină te învăluie din afară, venit de niciunde?

S: Sunt singur, dar lumina este direcţionată. Esenţa mea este spălată… restabilindu-mă după ce am fost expus la viaţa de pe Pământ.

Dr. N: Am auzit că acest loc este asemănător cu duşul pe care îl faci după o zi grea de muncă.

S: (râde) După o viaţă de muncă. Este mai bine şi nici nu te uzi.

Dr. N: Nu mai ai nici trup fizic, deci cum poate această energie să vindece un suflet?

S: Pătrunzând în… fiinţa mea. Sunt atât de obosit de corpul pe care l-am avut în ultima viaţă.

Dr. N: Vrei să spui că vătămările trupului fizic şi ale minţii umane lasă o urmă emoţională în

suflet după moarte?

S: Dumnezeule, da! Propria mea expresie – cine sunt eu – a fost afectată de creierul şi de trupul pe care le-am ocupat.

Dr. N: Cu toate că acum eşti separat de acel corp pentru totdeauna?

S: Fiecare trup lasă... o amprentă în tine, cel puţin pentru o vreme. Există unele corpuri pe care le-am avut şi de care nu mă pot despărţi pe de-a-ntregul. Chiar dacă te eliberezi de acestea, păstrezi unele dintre cele mai remarcabile amintiri ale trupurilor tale din anumite vieţi.

Dr. N: OK, acum aş vrea să termini duşul de vindecare şi să-mi explici ce simţi.

S: Sunt suspendat în lumină... care îmi pătrunde în suflet... spălându-mă de viruşii negativi. Acest lucru îmi permite să mă eliberez de legăturile din ultima viaţă... aducându-mi transformarea, astfel încât să pot să devin din nou un întreg.

Dr. N: Duşul are acelaşi efect asupra tuturor?

S: (pauză) Când eram mai tânăr şi cu mai puţină experienţă, am venit aici mult mai distrus – energia din acest loc părea mult mai puţin eficace, deoarece nu ştiam cum s-o folosesc pentru a mă putea curăţa complet de negativitate. Purtam răni

vechi cu mine mai multă vreme, în ciuda energiei vindecătoare.

Dr. N: Cred că înţeleg. Şi, acum ce faci?

S: Când sunt restabilit, plec de aici spre o zonă mai liniştită pentru a vorbi cu ghidul meu.

Acest loc pe care l-am numit duşul vindecării este numai preludiul la reabilitarea sufletelor care se întorc. Etapa de orientare care urmează imediat (în special la sufletele tinere) implică o şedinţă de consiliere substanţială cu ghidul personal. Sufletul proaspăt întremat ajunge în această etapă pentru a trece printr-o şedinţă în care se dă raportul asupra vieţii care tocmai s-a sfârşit. Orientarea este, de asemenea, concepută ca un interviu de primire care asigură eliberarea emoţională şi adaptarea la lumea spiritelor.

Persoanele sub hipnoză care discută despre tipul de consiliere ce se desfăşoară pe durata orientării spun că ghizii lor sunt blânzi, dar exigenţi. Imaginaţi-vi-l pe profesorul preferat din şcoala generală şi o să vă faceţi o idee. Gândiţi-vă la o entitate fermă, dar preocupată, care ştie tot despre obiceiurile voastre de învăţare, despre punctele voastre slabe şi tari, despre viciile voastre, care este întotdeauna gata să lucreze cu voi atât timp cât voi continuaţi să încercaţi. Când

nu o faceţi, dezvoltarea voastră stagnează. Studenţii nu pot ascunde nimic de profesorii lor spirituali. În lumea telepatică nu există nici subterfugii, nici înşelăciuni.

Există o mulţime de diferenţe în scenele de orientare în funcţie de structura individuală a sufletului şi de starea sa de spirit după viaţa care tocmai s-a sfârşit. Sufletele povestesc că adesea orientarea lor are loc într-o cameră. Mobilarea acestor decoruri şi intensitatea acestei prime conferinţe poate să varieze după fiecare viaţă. Cazul de mai jos ne oferă un scurt exemplu al unei scene de orientare care atestă dorinţa forţelor superioare de a aduce consolare sufletului care se întoarce.

Cazul 12

S: În centrul acestui loc am găsit dormitorul meu, unde am fost atât de fericit pe când eram copil. Îmi văd tapetul pe perete acoperit cu trandafiri şi patul cu patru tăblii cui scârţâituri ascuţite sub cuvertura groasă şi roz făcută pentru mine de bunica. Ea şi cu mine obişnuiam să stăm la taclale de la suflet la suflet ori de câte ori eram tulburată şi, uite că este aici, acum, stând pe marginea patului meu, cu animalele mele de pluş

preferate în jurul ei, aşteptându-mă. Faţa zbârcită este plină de dragoste, ca întotdeauna. După o vreme observ că ea este, de fapt, ghidul meu, Amephus. Discut cu Amephus despre vremurile triste şi fericite din viaţa pe care tocmai am terminat-o. Ştiu că am făcut greşeli, dar ea este atât de drăguţă cu mine. Râdem şi plângem împreună în timp ce îmi amintesc Apoi discutăm despre lucrurile pe care nu le-am făcut şi pe care le-aş fi putut face cu viaţa mea. Dar la sfârşit totul este în regulă. Ea ştie că trebuie să mă odihnesc în această lume frumoasă. Am de gând să procedez întocmai. Nu-mi pasă dacă mă mai întorc pe Pământ, pentru că adevărata mea casă este aici. Aparent, sufletele mai avansate nu necesită nici o orientare în această etapă. Aceasta nu înseamnă că cei 10% din clienţii mei din această categorie navighează chiar alături de ghizii lor pe val la întoarcerea de pe Pământ. Fiecare trebuie să dea socoteală pentru viaţa sa trecută. Realizările sunt judecate după cum fiecare individ şi-a înţeles şi jucat rolul vieţii. Interviurile de primire pentru sufletele avansate sunt conduse de profesori maeştri mai târziu. Entităţilor cu mai puţină experienţă li se dă, de obicei, o atenţie specială de către consilieri, deoarece trecerea

bruscă de la o formă fizică la una spirituală este mai dificilă pentru ele.

Următorul caz pe care l-am selectat are o orientare spirituală terapeutică mai profundă. Explorarea atitudinilor şi a sentimentelor în ceea ce priveşte reorientarea comportamentului viitor se dovedeşte tipică pentru ghizi. Clientul din cazul 13 este o femeie puternică şi impunătoare de 32 de ani, de statură şi greutate medie. Îmbrăcată în jeans, cizme şi o bluză largă de trening, Hester a ajuns la biroul meu în stare de agitaţie.

Problemele prezentate de ea au fost de trei feluri. Era nemulţumită de viaţa ei de broker imobiliar de succes, deoarece era prea materialistă şi nu-i aducea împliniri. Hester mai simţea şi că îi lipsea sexualitatea feminină. Mi-a spus că avea un şifonier plin de rochii frumoase pe care „ura să le poarte”. Apoi această clientă mi-a spus cum îi manipulase cu uşurinţă pe bărbaţi toată viaţa ei, pentru că „am un fel de agresivitate masculină care mă face să mă simt incompletă ca femeie”. Ca fată tânără, ea evita păpuşile şi să se îmbrace cu rochiţe, deoarece o interesau mai mult întrecerile sportive cu băieţii.

Sentimentele ei masculine nu se schimbaseră

cu vârsta, cu toate că găsise un bărbat care a devenit soţul ei, întrucât el i-a acceptat dominaţia în cadrul relaţiei lor. Hester mi-a povestit că i-a plăcut să facă sex cu el atâta vreme cât ea deţinea controlul fizic şi că găsea acest lucru ca fiind foarte atrăgător, în plus, clienta mea se plângea de dureri de cap în partea dreaptă deasupra urechii care, după controale medicale mai serioase, acestea fiind atribuite de către medici stresului.

În timpul şedinţei noastre, am aflat că acest subiect avusese recent experienţele unor serii de vieţi ca bărbat, culminând cu o viaţă scurtă ca procuror, când se numea Ross Feldon, în statul Oklahoma, în anii 1880. Când era Ross, clienta mea se sinucisese la vârsta de 33 de ani într-o cameră de hotel, împuşcându-se în cap. Ross era disperat din cauza direcţiei în care apucase viaţa lui ca procuror în tribunal.

Pe măsură ce dialogul avansează, cititorul va observa manifestări de emoţie intensă. Terapeuţii ce folosesc regresia numesc acest lucru „răspuns mărit” aflându-se într-o stare de revitalizare, la celălalt pol al stării de transă în care subiecţii sunt participanţi-observatori.

Cazul 13

Dr. N: Acum că ai ieşit de la duşul vindecător, încotro te îndrepţi?

S: (cu grabă) Să-mi întâlnesc consilierul.

Dr. N: Şi cine este acela?

S: (pauză)... Dees... nu... numele lui este Clodees.

Dr. N: Ai vorbit cu Clodees când ai intrat în lumea spiritelor?

S: Nu eram gata încă. Voiam doar să-mi văd părinţii.

Dr. N: Şi acum de ce te duci să-l vezi pe Clodees?

S: Trebuie să... fac un fel de... raport... despre mine. Trecem prin această fază după fiecare din vieţile trecute, dar de data aceasta am probleme.

Dr. N: De ce?

S: Pentru că m-am sinucis.

Dr. N: Când o persoană se sinucide pe Pământ înseamnă că va primi un fel de pedeapsă ca spirit?

S: Nu, nu, aici nu există nimic de felul pedepsei, ci doar pe Pământ. Clodees va fi dezamăgit că am plecat atât de repede şi nu am avut curajul să-mi înfrunt greutăţile. Alegând să

mor aşa cum am făcut-o eu, înseamnă că trebuie să mă întorc mai târziu şi să mă confrunt cu aceeaşi problemă din nou, într-o viaţă diferită. Tocmai mi-am irosit o grămadă de timp plecând atât de curând.

Dr. N: Deci, nimeni n-o să te condamne pentru că te-ai sinucis?

S: (reflectă un moment) Bine, nici prietenii mei n-or să mă mai bată pe umăr – mă întristează ceea ce am făcut.

Notă: Acesta este atitudinea spirituală obişnuită faţă de suicid, dar vreau să adaug că aceia care scapă de durerea fizică cronică sau de incapacitate fizică aproape totală pe Pământ prin sinucidere, nu simt nici o remuşcare ca suflete. Ghizii şi prietenii lor au şi ei o atitudine de acceptare a motivelor de sinucidere.

Dr. N: În regulă, să începem şedinţa ta cu Clodees. Mai întâi descrie-mi ce observi când intri în acest spaţiu ca să-ţi vezi consilierul.

S: Intru într-o cameră cu pereţi… (râde) Oh, este Buckhorn!

Dr. N: Ce este asta?

S: Este un bar mare de văcari din Oklahoma. Am fost fericit ca patron acolo – era o atmosferă prietenească pereţii superb placaţi cu lemn,

scaunele îmbrăcate în piele (pauză) îl văd pe Clodees stând la una din mese aşteptându-mă. Acum o să stăm de vorbă.

Dr. N: Şi cum dai socoteală pentru ce ai făcut într-un bar din Oklahoma în lumea spiritelor?

S: Iată unul dintre lucrurile drăguţe pe care le fac pentru tine, pentru a-ţi uşura mintea, dar numai atât. (apoi cu un suspin adânc) Această discuţie nu va fi ca o petrecere la bar.

Dr. N: Eşti un pic deprimată de perspectiva unei conversaţii intime cu ghidul tău despre viaţa ta trecută?

S: (apărându-se) Pentru că am dat-o în bară! Trebuie să-l văd şi să-i explic de ce n-a mers treaba. Viaţa e atât d grea! Încerc să fac totul cum trebuie… dar…

Dr. N: Ce să faci cum trebuie?

S: (chinuit) Am avut o înţelegere cu Clodees să lucrez la stabilirea obiectivelor şi apoi la urmărirea lor. El a avut aşteptări mari de la mine ca fiind Ross. La naiba! Acum trebuie să mă confrunt cu el în problema aceasta…

Dr. N: Simţi că n-ai respectat contractul pe care îl aveai cu consilierul tău despre lecţiile pe care trebuia să ţi le însuşeşti în pielea lui Ross?

S: (nerăbdătoare) Nu, am fost îngrozitoare.

Şi, bineînţeles o să trebuiască s-o iau de la început. Niciodată nu facem treaba perfect, se pare. (pauză) ştii, dacă Pământul n-ar fost atât de frumos – cu păsările, florile şi copacii săi – nu m-aş mai întoarce niciodată. Deranjul e mult prea mare.

Dr. N: Văd că eşti supărată, dar nu crezi că…

S: (începe să se agite) Nici nu poţi să scapi de nimic. Toată lumea de aici te cunoaşte foarte bine. Nu pot să ascund nimic de Clodees.

Dr. N: Vreau să inspiri adânc şi să înaintezi în bar Buckhorn şi să-mi spui ce faci.

S: (subiectul înghite în sec şi îşi îndreaptă umerii) Plutesc şi mă aşez vizavi de Clodees la o masă rotundă în partea din faţă a barului.

Dr. N: Acum că eşti aproape de Clodees, crezi că şi el este la fel supărat pentru această viaţă trecută ca şi tine?

S: Nu, eu sunt mult mai mâhnită pentru ce am făcut şi ce n-am realizat şi el ştie acest lucru. Consilierii pot fi nemulţumiţi, dar nu ne umilesc, sunt mult prea buni pentru a proceda astfel.

Informaţiile şi sfaturile pe care le dau consilierii oferă procesului de vindecare a sufletului nostru un avânt pe perioada orientării, dar acest lucru nu înseamnă că barierele defensive faţă de progres sunt înlăturate complet.

Amintirile emoţionale dureroase din trecut nu mor la fel de uşor ca trupurile noastre. Hester trebuie să-şi vadă scenariul vieţii negative trecute în pielea lui Ross, în mod clar, fără percepţii deformate.

Reînvierea scenelor de orientare spirituală în timpul hipnozei mă ajută pe mine ca terapeut. Am descoperit că tehnicile psihodramei sunt folositoare în dezvăluirea sentimentelor şi a credinţelor vechi legate de comportamentul curent. Cazul 13 a avut o perioadă de orientare destul de lungă pe care am condensat-o. În acest moment critic al şedinţei, mi-am schimbat întrebările în aşa fel, încât să-l implic şi pe ghidul subiectului.

Pe măsură ce evenimentele se desfăşoară în viaţa lui Ross Feldon, eu îmi voi asuma rolul unui terţ intermediar între Ross şi Clodees. În cadrul acestui rol de consilier mai vreau să iniţiez şi un transfer de roluri în care Hester-Ross va exprima gândurile lui Clodees. Integrarea subiectului cu ghidul său este un mijloc de a cere ajutor de la aceste entităţi superioare şi a de a ne concentra mai mult asupra problemelor. Uneori simt că şi propriul meu ghid mă dirijează în aceste şedinţe.

Sunt foarte precaut în invocarea ghizilor fără

să am un motiv întemeiat. Facilitarea comunicării directe cu ghidul clientului poate avea întotdeauna un deznodământ nesigur. Dacă intruziunea mea este stângace sau fără utilitate, ghizii vor bloca răspunsul subiectului prin tăcere sau prin folosirea unui limbaj metaforic obscur.

Am avut în trecut ghizi care au vorbit prin corzile vocale ale subiecţilor pe tonuri aspre care erau atât de discordante încât de-abia am putut să înţeleg răspunsurile la întrebări. Când subiecţii vorbesc pentru ghizii lor, în loc să vorbească ghizii prin intermediul subiectului, cadenţa discursului nu este aşa de spartă. În acest caz, Clodees vine uşor prin Hester-Ross şi îmi oferă latitudinea de a lucra cu clientul *său.*

Dr. N: Ross, amândoi avem nevoie să înţelegem ce ţi se întâmplă din punct de vedere psihologic chiar din momentul orientării tale cu Clodees. Aş dori să mă ajuţi. Vrei să faci lucrul acesta?

S: Da, vreau.

Dr. N: Bun, acum ai să poţi face ceva neobişnuit. Când am să număr până la trei vei avea capacitatea de a-ţi asuma un rol dublu: al lui Clodees şi al tău însuţi. Această aptitudine îţi va permite să-mi vorbeşti mai mult despre gândurile

tale şi ale ghidului tău totodată. Va părea că tu vei deveni ghidul tău când îţi voi pune întrebări. Eşti gata?

S: (cu ezitare) Da… cred că sunt.

Dr. N: (rapid) *Unu, doi, trei.* (îmi pun palma pe fruntea subiectului pentru a stimula transferul.) *Acum eşti Clodees şi* îi transmiţi gândurile prin tine. Stai la masă vizavi de sufletul lui Ross Feldon. Ce îi spui? *Repede.* (Vreau ca subiectul să reacţioneze fără să analizeze greutatea comenzii mele.)

S: (subiectul reacţionează încet, vorbind în numele ghidului său) Ştii… ai fi putut să te descurci mai bine…

Dr. N: *Acum repede,* eşti din nou Ross Feldon. Mută-te în partea cealaltă a mesei şi răspunde-i lui Clodees.

S: Am… încercat… dar am pierdut ţinta…

Dr. N: Schimbă locul din nou. Devii vocea gândurilor lui Clodees şi răspunde-i lui Ross. *Repede*

S: Dacă ai putea schimba ceva în viaţa ta, ce anume ar fi?

Dr. N: Răspunde-i, acum eşti Ross.

S: Să nu fiu… corupt… de putere şi bani.

Dr. N: Răspunde-i, acum eşti Clodees.

S: De ce ai lăsat aceste lucruri să te abată de la angajamentul tău iniţial?

Dr. N: (cu voce mai scăzută) Te descurci bine. Continuă să schimbi scaunele tot timpul la masă. Acum răspunde întrebărilor ghidului.

S: Voiam să fac parte… să mă simt important în cadrul comunităţii… să mă ridic deasupra celorlalţi şi să fiu admirat… pentru puterea mea.

Dr. N: Acum eşti Clodees.

S: În special faţă de femei. Am observat că ai încercat să le domini şi sexual, făcând cuceriri fără să te ataşezi.

Dr. N: Acum eşti Ross.

S: Da… este adevărat. (îşi scutură capul) Nu trebuie să explic, oricum ştii totul.

Dr. N: Eşti Clodees. Răspunde.

S: Ba da, trebuie. Trebuie să-ţi faci conştiinţa de sine să suporte aceste lucruri.

Dr. N: Eşti Ross. Răspunde.

S: (sfidător) Dacă nu mi-aş fi exercitat puterea asupra acestor oameni, m-ar fi controlat ei pe mine.

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Acest lucru nu are nici o valoare şi a fost nedemn de tine. Ceea ce ai devenit nu seamănă cu ceea ce erai când ai pornit, ţi-am ales părinţii cu

grijă.

Notă: Familia Feldon erau fermieri cu mijloace modeste care afişau sobrietate şi putere de a îndura greutăţile şi care au sacrificat mult pentru ca Ross să poată studia dreptul.

Dr. N: Răspunde, eşti Ross.

S: (în grabă) Da, ştiu, m-au crescut să fiu un idealist, să-i ajut pe cei mici, şi am şi vrut să fac întocmai, dar nu a mers. Ai văzut ce s-a întâmplat. Când mi-am început cariera de avocat eram dator… nu produceam… Nu voiam să mai fiu sărac, să apăr oameni care nu mă puteau plăti. Uram ferma, vacile şi porcii. Îmi plăcea să stau în preajma persoanelor influente. Când am intrat în procuratură aveam intenţia de a reforma sistemul şi de a-i ajuta pe fermieri. Sistemul era în neregulă.

Dr. N: Acum eşti Clodees.

S: A, ai fost corupt de sistem. Explică-mi lucrul acesta.

Dr. N: Eşti Ross.

S: (înfierbântat) Unii oamenii trebuia să plătească amenzi pe care nu şi le puteau permite, pe alţii i-am trimis la închisoare pentru infracţiuni pe care nu au vrut să le comită, iar pe alţii i-am

spânzurat! (vocea i se întrerupe) Devenisem ucigaş legal.

Dr. N: Eşti Clodees.

S: De ce te-ai simţit răspunzător pentru condamnarea criminalilor care erau vinovaţi de vătămarea altora?

Dr. N: Eşti Ross.

S: Puţini dintre aceia… cei mai mulţi erau… doar oameni obişnuiţi ca părinţii mei, care au fost prinşi în sistem… le trebuiau bani să supravieţuiască… şi mai erau aceia care… cu minţile bolnave…

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Dar victimele oamenilor pe care i-ai condamnat? Nu ţi-ai ales tu o viaţă în justiţie pentru a ajuta societatea şi pentru a face oraşele şi fermele să fie mai în siguranţă cu ajutorul legii?

Dr. N: Eşti Ross. Răspunde.

S: (tare) Nu vezi, n-a mers pentru mine; am fost transformat într-un asasin de către o societate primitivă

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Aşa că te-ai sinucis?

Dr. N: Răspunde, eşti Ross acum.

S: Am pierdut direcţia… n-am suportat să mai fiu un nimeni… şi nici nu mai puteam continua.

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Ai devenit prea uşor un participant ale cărui motivaţii erau câştigul şi notorietatea. Aceste lucruri nu te reprezentau. De ce te-ai ascuns de tine însuţi?

Dr. N: Eşti Ross.

S: (cu mânie) De ce nu m-ai ajutat mai mult, când mi-am început cariera ca avocat din oficiu?

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Şi ce câştigi crezând că ar trebui să te ajut la fiecare cotitură a vieţii tale?

Dr. N: (o rog pe Hester să-i răspundă ca fiind Ross, dar când ea tace după ultima întrebare, intervin eu) Ross, dacă îmi dai voie să te întrerup, cred că Clodees vrea să afle care este beneficiul tău atât din durerea pe care o simţi acum, cât şi din loviturile pe care le primeşti pentru că dai vina pe el pentru viaţa ta precedentă.

S: [pauză] Doreşte înţelegere… bănuiesc

Dr. N: OK, răspunde, eşti Clodees.

S: (foarte încet) Ce ai mai vrea să fac? Nu ai explorat mai adânc în tine însuţi. Am pus în mintea ta gânduri de temperanţă, moderaţie, de responsabilitate, ţeluri originale, dragostea părinţilor tăi; ai ignorat aceste gânduri şi te-ai încăpăţânat în faţa ideii unei acţiuni alternative.

S: (Ross răspunde fără comanda mea) ştiu că am ratat semnele pe care mi le-ai trimis… am irosit nişte şanse… mi-era frică…

Dr. N: Răspunde afirmaţiei tale ca fiind Clodees.

S: Ce preţuieşti mai mult la persoana ta?

Dr. N: Răspunde-i ghidului tău.

S: Faptul că aveam dorinţa de a schimba lucrurile pe Pământ. Am început prin a-mi dori să fac să fie altfel pentru oamenii de pe Pământ.

Dr. N: Eşti Clodees.

S: Ai abandonat această sarcină devreme şi acum văd că ratezi nişte şanse din nou – îţi este frică să îţi asumi riscul şi apuci pe căi care îţi fac rău – încercând să devii altcineva străin de tine şi eşti din nou trist.

Recrearea etapei de orientare produce treceri abrupte în timpul şedinţelor de hipnoză. Când cazul 13 vorbeşte de pe poziţia lui Clodees, observaţi cum răspunsurile sale devin mai lucide şi mai hotărâte, ceea ce este diferit şi faţă de clienta mea, Hester, şi de Ross, întruparea ei din viaţa anterioară. Nu am întotdeauna norocul ca traducerile făcute de clienţii mei comentariilor ghizilor lor din orientările spirituale anterioare să fie atât de profunde. Cu toate acestea, amintirile

din vieţile trecute se revarsă adesea peste problemele contemporane, în orice cadru spiritual ales.

Pentru mine nu contează dacă subiectul meu sau ghidul ei au plasat, de fapt, conversaţia în decorul de la barul Buckhorn, în timp ce eu mutam cadrul temporal. În fond, Ross Feldon este mort ca persoană. Dar Hester este prinsă în aceeaşi mlaştină şi vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a rupe acest tipar de comportament. Îmi petrec câteva minute trecând în revistă cu subiectul cele arătate de ghidul ei despre lipsa de imagine proprie, alienare şi valorile pierdute. După ce l-am rugat pe Clodees să ne ajute în continuare, am închis scena orientării şi am luat-o imediat pe Hester într-o etapă spirituală mai târzie, chiar înainte de viaţa aceasta în care se află acum.

Dr. N: Cu tot ce ştii despre tine ca fiind Ross, şi înţelegând mai adânc identitatea ta spirituală reală după şederea în lumea spiritelor, de ce ţi-ai ales acest trup?

S: Am optat să fiu femeie pentru ca oamenii să nu fie intimidaţi de mine.

Dr. N: Zău? Atunci de ce ai luat trupul unei femei atât de puternice din secolul XX?

S: Nu vor să vadă un procuror îmbrăcat în negru la tribunal – de data asta sunt un colet surpriză!

Dr. N: Colet surpriză? Ce înseamnă aceasta?

S: Ca femeie, ştiam că voi intimida bărbaţii mai puţin. Nu pot să-i prind cu garda jos şi să-i sperii de moarte.

Dr. N: Ce fel de bărbaţi?

S: Tipii puternici – structura de forţă din societate – pot fi prinşi când sunt ademeniţi de un fals sentiment de siguranţă, deoarece sunt femeie.

Dr. N: Să-i prinzi şi să faci ce?

S: (îşi pocneşte pumnul drept în palma stângă] Să-i pun la zid, să-i salvez pe cei amărâţi de rechinii care vor să-i mănânce pe toţi peştii mici din lume.

Dr. N: (îmi aduc subiectul în prezent, menţinându-l în starea de supraconştient) Lasă-mă să înţeleg motivul pentru care tu ai ales să fii femeie în această viaţă. Ai vrut să acorzi ajutor unor oameni pe care nu erai în stare să-i ajuţi ca bărbat în viaţa anterioară, corect?

S: (cu tristeţe) Da, dar nu este cea mai potrivită cale. Nu funcţionează aşa cum am crezut. Sunt încă mult prea puternică şi virilă. Energia se revarsă din mine în direcţie greşită.

Dr. N: Ce direcţie greşită?

S: (meditând) O fac din nou. Mă folosesc în mod greşit de oameni. Am ales corpul unei femei care îi intimidează pe bărbaţi şi nu mă simt ca o femeie.

Dr. N: Dă-mi un exemplu.

S: Din punct de vedere sexual şi în afaceri. Sunt din nou într-un joc al puterii… dând principii la o parte… abătându-mă de la drumul drept ca şi înainte (Ross). De data aceasta fac afaceri cu proprietăţi imobiliare. Sunt mult prea interesată să câştig bani. Vreau să am prestigiu.

Dr. N: Şi cum te afectează acest fapt, Hester?

S: Influenţa banilor şi a poziţiei sociale este un drog pentru mine aşa cum era şi în viaţa anterioară. Faptul că sunt femeie acum nu a făcut nimic ca să schimbe dorinţa mea de a controla oamenii. Atât de… stupid…

Dr. N: Atunci, crezi că motivele tale au fost greşite când ai ales să fii femeie?

S: Da, mă simt mult mai naturală ca bărbat. Dar m-am gândit că de data asta, în pielea unei femei aş fi mai… subtilă. Îmi doream această şansă de a încerca din nou într-un trup de sex diferit şi Clodees m-a lăsat să mi-l asum. (clienta se scufundă adânc în fotoliu) Ce gafă!

Dr. N: Nu crezi că eşti un pic prea aspră cu tine, Hester? Am senzaţia că ai ales să fii femeie şi pentru că ai vrut ca gândirea şi intuiţia unei femei să-ţi ofere o perspectivă diferită de abordare a lecţiilor tale. Poţi să ai energie masculină, dacă vrei să-i spui aşa, şi totuşi să fii feminină.

Înainte de a termina cu acest caz, ar trebui să ating chestiunea homosexualităţii. Cei mai mulţi dintre subiecţii mei îşi aleg trupurile de un anumit gen pentru 75% din timp. Acest tipar se aplică la toată lumea, cu excepţia sufletelor avansate, care manifestă mai mult echilibru în alegerea sexului. Preferinţa faţă de un gen a unei majorităţi a sufletelor legate de Pământ nu înseamnă că ele sunt nefericite în timpul de 25% ca bărbaţi sau femei.

Hester nu este neapărat lesbiană sau bisexuală din cauza felului în care şi-a ales corpul. Homosexualii pot să se simtă sau nu confortabil cu anatomia lor ca fiinţe umane. Când am clienţi homosexuali, cel mai adesea sunt întrebat dacă homosexualitatea lor este rezultatul alegerii „sexului greşit” în această viaţă. La terminarea şedinţelor de terapie, au răspunsul de obicei la această întrebare.

Indiferent de împrejurările care conduc

sufletele la alegerea sexului, această hotărâre este făcută înainte de a ajunge pe Pământ. Uneori descopăr că persoanele homosexuale au ales dinainte de vieţile lor curente să experimenteze un sex care a fost folosit mai rar în vieţile anterioare.

A fi homosexual atrage după sine un stigmat sexual în societatea noastră, ceea ce înseamnă un parcurs mai dificil în viaţă. Când acest drum este ales de unul din clienţii mei, de obicei poate fi urmărit până la nevoia karmică de a accelera înţelegerea personală a diferenţelor complexe în cadrul identităţii sexului în relaţie cu anumite evenimente din trecutul lor. Cazul 13 a ales să fie femeie în această viaţă pentru a încerca să depăşească blocajele de care s-a împiedicat în pielea lui Ross Feldon.

Oare Hester ar fi profitat dacă şi-ar fi cunoscut trecutul ca Ross încă de la naştere, decât să fie nevoită să aştepte peste treizeci de ani şi să treacă prin hipnoză? Faptul de a nu avea o amintire conştientă a existenţelor noastre trecute se numeşte amnezie. Această condiţie umană este uimitoare pentru persoanele atrase de reîncarnare. De ce ar trebui să bâjbâim prin viaţă încercând să ne dăm seama cine suntem şi ce trebuie să facem şi întrebându-ne dacă vreunei

divinităţi spirituale chiar îi pasă de noi. Mi-am terminat şedinţa cu această femeie întrebând-o despre amnezia sa.

Dr. N: De ce crezi că nu ai avut nici o amintire conştientă despre viaţa ta ca Ross Feldon?

S: Când alegem un trup şi ne facem dinainte un plan înainte de a ne întoarce pe Pământ, există un acord încheiat cu consilierii noştri.

Dr. N: Un acord în legătură cu ce?

S: Suntem de acord… să nu ne amintim… de celelalte vieţi.

Dr. N: De ce?

S: E mai bine să înveţi de pe o tablă goală decât de a şti dinainte ce ţi s-ar putea întâmpla, din cauza a ceea ce ai făcut înainte

Dr. N: Dar dacă ai cunoaşte greşelile din vieţile anterioare, nu ar fi de ajutor în evitarea aceloraşi capcane în această viaţă?

S: Dacă oamenii ar şti tot despre trecutul lor, mulţi ar putea să-i acorde prea mare atenţie în loc să încerce noi abordări ale aceleiaşi probleme. Viaţa nouă trebuie să fie… luată în serios.

Dr. N: Mai există şi alte motive?

S: (pauză) Consilierii noştri spun că, neavând amintiri vechi, există mai puţină preocupare

pentru… a încerca să… răzbunăm trecutul… să reglăm socotelile pentru relele care ni s-au făcut.

Dr. N: Bine, mi se pare că până acum aceasta a fost o parte din motivaţie şi care te-a condus în viaţă în trupul lui Hester.

S: (cu forţă) De asta am venit la tine

Dr. N: Şi încă mai crezi că o amnezie totală asupra vieţii noastre spirituale eterne pe Pământ este esenţială pentru *a* progresa?

S: Normal, da, dar nu este o amnezie totală. Primim străfulgerări din vise… în timpul perioadelor de criză… oamenii au o cunoaştere interioară a direcţiei în care trebuie să o apuce atunci când este necesar. Şi uneori prietenii tăi pot să-ţi mai strecoare ceva…

Dr. N: Prin prieteni înţelegi entităţile din lumea spiritelor?

S: Da… îţi strecoară aluzii., prin ideile care te străfulgeră – eu am făcut aşa.

Dr. N: Cu toate acestea, a trebuit să vii la mine ca să dai drumul amneziei conştiente.

S: (pauză) Avem… capacitatea de a şti când este necesar. Eram gata de schimbare când am auzit despre tine. Clodees mi-a îngăduit să-mi văd trecutul cu tine, deoarece era spre binele meu.

Dr. N: Altfel, amnezia ta ar fi rămas neatinsă?

S: Da, şi ar fi însemnat că nu trebuia încă să cunosc anumite lucruri.

După părerea mea, când clienţii nu pot să intre în starea de hipnoză în orice moment dat sau dacă în transă au numai amintiri schiţate, există un motiv pentru acest blocaj. Aceasta nu înseamnă că aceste persoane nu au amintiri trecute, numai că nu sunt gata să le expună.

Clienta mea ştia că ceva îi împiedica creşterea şi voia să dea la iveală acest lucru. Identitatea supraconştientă a sufletului ne găzduieşte memoria permanentă, inclusiv ţelurile. Când este timpul potrivit în viaţa noastră, trebuie să ne armonizăm nevoile materiale umane cu scopul pentru care sufletul nostru se află aici. Încerc să am o abordare de bun simţ în alinierea experienţelor trecutului şi ale prezentului.

Identitatea noastră eternă nu ne părăseşte niciodată în trupurile pe care le alegem, în ciuda poziţiei noastre curente. Când reflectăm, medităm sau ne rugăm, amintirile despre cine suntem în realitate ne sunt filtrate în gânduri selective în fiecare zi. Pe căi mici, intuitive, prin norii amneziei, ni se dau indicii care să justifice existenţa fiinţei noastre.

După desensibilizarea sursei durerilor ei de cap, mi-am încheiat şedinţa cu Hester prin întărirea alegerii ei de a fi femeie din alte motive decât intimidarea bărbaţilor. I-am dat permisiunea de a-şi coborî garda un pic şi de a fi mai puţin agresivă. Am discutat opţiunile de restructurare şi reorientare a ţelurilor ocupaţionale către profesiile şi posibilităţile de lucru în cadrul serviciilor de voluntariat. În final, ea a putut să-şi vadă viaţa astăzi mai degrabă ca pe o mare ocazie de a învăţa, decât ca pe o greşeală în alegerea sexului.

După fiecare caz terminat, nu pot să nu admir sinceritatea brutală a sufletelor. Când un suflet a dus o viaţă productivă în beneficiul personal şi al celor din jurul său, observ că el se întoarce în lumea spiritelor cu entuziasm. Cu toate acestea, când subiecţi ca în cazul 13 raportează că au irosit o viaţă anterioară, în special datorită unei sinucideri în tinereţe, ei descriu această revenire destul de deprimaţi.

Când orientarea îl deprimă pe subiect, cred că un motiv de bază ar fi modul abrupt în care sufletul este din nou în posesia tuturor cunoştinţelor despre trecut. După moartea fizică, neîngreunat de un corp uman, sufletul are un

influx brusc de percepţie. Lucrurile stupide pe care le-am făcut în viaţă ne afectează puternic în procesele de orientare. Observ mai multă relaxare şi o mai mare claritate a gândului pe măsură ce-mi mut subiecţii mai departe în lumea spiritelor.

Sufletele sunt create într-o matrice pozitivă de o asemenea dragoste şi înţelepciune, încât, atunci când sufletul începe să vină pe o planetă ca Pământul şi să se alăture fiinţelor fizice care au evoluat dintr-o stare primitivă, violenţa este un şoc. Emoţiile brute, negative de mânie şi ură ale oamenilor constituie o creştere exagerată a fricii şi a durerii, fapt legat de lupta pentru supravieţuire din epoca de piatră.

Atât emoţiile pozitive, cât şi cele negative sunt amestecate între suflet şi gazdă pentru binele reciproc. Dacă sufletul ar cunoaşte numai dragoste şi pace, acesta nu ar câştiga capacitatea de a înţelege şi nu ar aprecia niciodată cu adevărat valoarea acestor sentimente pozitive. Testul reîncarnării pentru un suflet care vine pe Pământ reprezintă victoria asupra fricii într-un corp uman. Un suflet evoluează încercând să depăşească toate emoţiile legate de frică, prin perseverenţă de-a lungul mai multor vieţi, foarte adesea întorcându-se în lumea spiritelor rănit, aşa

cum ne-a arătat cazul 13. O parte din negativitatea sa poate fi păstrată, chiar şi în lumea spiritelor, şi poate să reapară într-o altă viaţă cu un trup nou. Pe de altă parte, există şi un târg-compromis. Adevărata natura umană a sufletului omului este afişată pe Pământ în bucuria şi în plăcerea nestingherită de pe faţa unei fiinţe fericite.

Conferinţele de orientare cu ghizii noştri ne permit să ne începem lungul proces de autoevaluare în perioada dintre vieţi. Curând după aceasta vom fi chemaţi la altă conferinţă, de data aceasta cu mai multe fiinţe superioare de faţă. În ultimul capitol m-am referit la tradiţia egipteană antică a sufletelor proaspăt decedate care sunt aduse într-o sală a judecăţii pentru a da socoteală pentru viaţa lor anterioară. Într-o formă sau alta, ideea unei săli de judecată chinuitoare care ne aşteaptă imediat după moarte a fost o parte a sistemului de credinţă religioasă în multe culturi. Ocazional, un individ supus unei situaţii traumatice va spune că a avut o experienţă în afara trupului cu viziuni de coşmar, în care a fost luat de spectre înfricoşătoare într-o viaţă de apoi a întunericului, unde a fost condamnat în faţa a judecătorilor demonici. În aceste cazuri bănuiesc

că există o un sistem de puternică şi precondiţionată credinţă în existenţa infernului.

În starea liniştită şi relaxantă de hipnoză cu continuitate la toate nivelurile mentale, subiecţii mei îmi povestesc că şedinţa de orientare iniţială cu ghizii lor îi pregăteşte pentru a apărea în faţa unui juriu de fiinţe superioare. Cu toate acestea, cuvintele „sală de judecată" şi „proces" nu sunt folosite pentru a descrie ateste şedinţe. O parte din subiecţi au denumit aceste fiinţe înţelepte directori şi chiar judecători, dar cei mai mulţi se referă la ei ca la Consiliul Maeştrilor sau Bătrânilor. Acest consiliu de trecere în revistă are în componenţă, în general, între trei şi şapte membri, şi, de vreme ce sufletele vin în faţa lor după ce ajung acasă, voi intra în mai multe detalii ale acestei conferinţe la sfârşitul capitolului următor.

Toate întrunirile de evaluare ale sufletelor, fie ele cu ghizii noştri, cu camarazii sau cu un juriu de maeştri, au un lucru în comun. Feedback-ul şi analiza vieţilor trecute pe care le primim în termeni de judecată se bazează pe intenţia originală a alegerilor noastre la fel de mult ca şi pe acţiunile în viaţă. Motivaţiile noastre sunt puse în discuţie şi criticate, dar nu sunt condamnate

într-un aşa mod, încât să ne facă să suferim. Aşa cum am explicat în capitolul 4, acest lucru nu înseamnă că sufletele sunt exonerate de acţiunile lor care au făcut rău altora doar pentru că regretă. Pedeapsa karmică va veni într-o viaţă viitoare. Mi s-a spus că maeştrii noştri spirituali ne amintesc în mod constant că, deoarece creierul uman nu are un simţ moral înnăscut, conştiinţa intră în răspunderea sufletului. Cu toate acestea, în lumea spiritelor există o iertare copleşitoare. Această lume nu are vârstă, cum nu au nici sarcinile noastre de învăţare. Ni se va da o altă şansă în strădania noastră de a creşte.

Când se termină conferinţa iniţială cu ghidul nostru, părăsim locul de orientare şi ne alăturăm unui flux dirijat de activitate, care implică trecerea unui număr enorm de suflete într-un fel de gară centrală de primire.

6
Tranziţia

TOATE sufletele, indiferent de experienţa lor, ajung în ultimă instanţă la o poartă centrală în lumea spiritelor pe care eu o numesc debarcader. Am spus că există variaţii în viteza mişcării sufletului imediat după moarte, în funcţie de

maturitatea lui spirituală. Odată trecuţi de stadiul de orientare, se pare că nu se mai face nici o deviere a călătoriei acelora care intră în acest spaţiu al lumii spirituale. Evident, un număr mare de suflete care se întorc sunt transportate într-o formă spirituală de tranzit în masă.

Uneori sufletele sunt escortate de ghizii lor până în această zonă. Consider că această practică este valabilă în special pentru sufletele mai tinere. Altele sunt direcţionate de forţe nevăzute înspre debarcader şi apoi, dincolo, spre entităţile care le întâmpină. Din cele observate de mine, compania celorlalte entităţi depinde de voinţa ghidului personal. În majoritatea cazurilor graba nu este o problemă, dar sufletele nu-şi pierd vremea în această etapă a călătoriei lor. Sentimentele pe care le avem străbătând acest drum depind de starea noastră de spirit de după fiecare viaţă.

Adunarea şi transferul sufletelor implică două faze. Debarcaderul nu este un spaţiu de şedere. Spiritele sunt aduse, adunate şi apoi proiectate în afară, spre destinaţiile lor finale adecvate. De câte ori mi se relatează despre acest punct central, mă văd pe mine însumi mergând cu un număr mare de călători prin terminalul central al unui aeroport

de metropolă, care are capacitatea de a ne duce pe toţi în orice direcţie. Unul din clienţii mei a descris zona de aşteptare ca pe „butucul unei roţi uriaşe, de unde suntem toţi transportaţi dinspre centru, de-a lungul spiţelor, până la locurile desemnate pentru fiecare”.

Subiecţii îmi spun că această zonă li se arată ca având un număr mare de spirite care nu se cunosc şi care intră şi ies din acest butuc în mod eficient şi fără congestionarea traficului. O altă persoană a denumit această zonă „autostrada Los Angeles fără blocaje”. Ar mai putea exista şi alte centre similare gen butuc de roată cu rampe de intrare-ieşire de tip autostradă în lumea spiritelor, dar fiecare client consideră că traseul lui înspre şi dinspre acest spaţiu de tranzit este unicul.

Observaţiile pe care le aud despre natura lumii spiritelor atunci când se intră în debarcader sunt categoric altele decât acele prime impresii de pături stratificate ceţoase. Este ca şi cum sufletul ar călători acum printre limbile întoarse aiurea ale unui ceas galactic atotputernic spre un câmp ceresc mult mai închegat. În timp ce spiritele lor aşteaptă în spaţiul deschis al debarcaderului, pregătindu-se pentru transportarea lor mai departe spre locurile desemnate, îmi face plăcere

să ascult emoţia din vocile subiecţilor mei. Ei sunt uluiţi de această lume eternă ce li se desfăşoară înainte şi cred că undeva înăuntru se află nucleul creaţiei.

Când privesc vasta desfăşurare din jurul lor, subiecţii spun că lumea spiritelor arată ca o multitudine variată de lumini. Ei nu amintesc nimic despre întunericul ca de cerneală pe care îl asociem cu adâncul spaţiului. Adunările de suflete pe care le văd clienţii mei în prim plan în acest amfiteatru apar ca o multitudine de fascicole de lumini de stele mişcându-se în direcţii diferite. Unele se deplasează mai repede, în timp ce altele plutesc în derivă. Aglomerările de energie mai îndepărtate au fost descrise ca nişte „insule de ceaţă vălurită”. Mi se spune că cea mai remarcabilă caracteristică a lumii spiritelor este sentimentul continuu de puternică forţă mentală care dirijează totul într-o armonie supranaturală. Oamenii spun că acesta este un lăcaş al gândului pur.

Gândul ia multe forme. Tocmai în acest punct avantajos din călătoria lor de întoarcere încep sufletele să anticipeze întâlnirea cu cei care îi aşteaptă. Câţiva dintre aceşti tovarăşi poate că au fost deja văzuţi la poarta de trecere, dar cei mai

mulţi nu. Fără excepţie, sufletele care doresc să intre în legătură unele cu altele, în special atunci când sunt în mişcare, fac acest lucru doar gândindu-se la ce entitate doresc. Brusc, persoana chemată va apărea în mintea sufletului călător. Această comunicare telepatică între energiile tuturor entităţilor spirituale permite crearea unei afinităţi non – vizuale, în timp ce două forme de energie care se apropie una de alta asigură o legătură mult mai directă. În relatările subiecţilor mei există uniformitate în ce priveşte maniera călătoriei lor spirituale, a traseului şi a destinaţiilor, cu toate că ceea ce văd ei pe parcurs este diferit pentru fiecare persoană.

Am căutat prin fişele cazurilor mele un subiect ale cărui experienţe pe acest traseu, până la o destinaţie spirituală finală, au fost atât descriptive, cât şi, totuşi, reprezentative pentru ceea ce mi-au relatat mulţi alţii. Am ales un grafician de 41 de ani, profund şi cu suflet matur. Sufletul acestui bărbat călătorise de multe ori între un lung şir de vieţi.

Cazul 14

Dr. N: Acum eşti gata să începi partea finală a călătoriei tale spre casă şi te îndrepţi spre locul

din lumea spiritelor căruia îi aparţine sufletul tău. Când număr până la trei, toate detaliile acestei ultime părţi a călătoriilor tale îţi vor fi clare. Îţi va fi uşor să povesteşti despre tot ceea ce vezi deoarece eşti familiarizat cu traseul. Eşti gata?

S: Da.

Dr. N: (ridicându-mi vocea pe ton de comandă) *Unu* – pornim. *Doi* – sufletul tău a ieşit acum din zona de orientare. *Trei!* Repede, care este prima impresie?

S: Distanţele sunt… nelimitate… spaţiu nesfârşit… totdeauna…

Dr. N: Vrei să-mi spui că lumea spiritelor este nesfârşită?

S: (pauză lungă) Să fiu sincer, de unde plutesc eu, aşa pare. Dar când chiar încep să mă mişc, se schimbă.

Dr. N: Cum se schimbă?

S: Păi… totul rămâne… inform… dar când… alunec mai repede… văd că mă mişc de jur împrejur înăuntrul unui bol gigantic întors cu susul în jos. Nu ştiu unde sunt marginile bolului sau dacă ele chiar există.

Dr. N: Atunci mişcarea îţi dă senzaţia unei lumi sferice a spiritelor?

S: Da, dar este numai un sentiment de…

uniformitate închisă… când mă mişc repede.

Dr. N: De ce îţi dă mişcarea rapidă, viteza, senzaţia că eşti într-un bol?

S: (pauză lungă) Este straniu. Cu toate că totul pare să meargă în direcţie dreaptă în timp ce sufletul este în derivă – acest lucru se schimbă într-un sentiment… sferic atunci când mă deplasez în viteză pe o linie de contact.

Dr. N: Ce vrei să spui, ce înseamnă o linie de contact?

S: Este drumul spre o anumită destinaţie.

Dr. N: Cum îţi schimbă această mişcare în viteză, pe o linie prestabilită a călătoriei tale, percepţiile bazate pe observaţie a lumii spirituale în sentimentul că este rotundă?

S: Din cauza vitezei liniile par să se… îndoaie. Se curbează într-o direcţie clară pentru mine şi-mi dau mai puţină libertate de mişcare.

Notă: Ceilalţi subiecţi, care sunt şi ei orientaţi către descrieri liniare, vorbesc despre călătorii de-a lungul liniilor de forţă direcţională care au proprietăţile spaţiale ale unui sistem de reţele. O persoană le-a numit „corzi vibraţionale”.

Dr. N: Prin mai puţină libertate vrei să spui

mai puţin control personal?

S: Da.

Dr. N: Poţi să descrii mai precis deplasarea sufletului tău de-a lungul acestor linii curbe de contact?

S: O percep mai mult orientată către un scop – când sufletul meu este direcţionat spre un loc pe un traseu. Am o senzaţie ca şi cum aş fi într-un curent de apă albă, numai că nu este aşa de densă ca apa deoarece curentul este mai uşor ca aerul.

Dr. N: Atunci, în această atmosferă spirituală, nu ai senzaţia densităţii ca şi în apă?

S: Nu, dar ceea ce încerc să spun este că sunt purtat ca şi cum aş fi într-un curent subacvatic.

Dr. N: De ce ai impresia aceasta?

S: Păi este ca şi cum am înota duşi de un curent rapid pe care nu-l putem controla… fiind direcţionaţi de cineva… când în sus, când în jos unul faţă de celălalt… cu nimic solid în jurul nostru.

Dr. N: Vezi şi alte suflete călătorind cu o ţintă deasupra şi dedesubtul tău?

S: Da, este ca şi cum am porni într-un râu şi apoi, întorcându-ne din moarte suntem traşi împreună într-un râu foarte mare.

Dr. N: Când ţi se pare că numărul de suflete care revin este cel mai mare?

S: Atunci când râurile converg în… nu pot să descriu…

Dr. N: Te rog să încerci.

S: (pauză) Suntem adunaţi într-o… mare… unde formăm toţi un vârtej… în mişcare lentă. Apoi simt de parcă aş fi tras de acolo din nou, într-un afluent mic şi este şi mai multă linişte… mai departe de gândurile atâtor minţi… şi mă îndrept către cei pe care îi cunosc

Dr. N: Mai încolo, în călătoriile tale normale ca suflet, se întâmplă la fel ca atunci când eşti aruncat într-un râu, aşa cum ai descris mai devreme?

S: Nu, nicidecum. Este diferit. Suntem ca somonii care înoată în amonte să-şi depună icrele – ne întoarcem acasă. Odată ce ajungem acolo nu mai suntem împinşi pe calea aceasta. Atunci putem să plutim în derivă.

Dr. N: Cine vă împinge când mergeţi spre casă?

S: Entităţi mai înalte. Cele care răspund de mişcările care ne duc spre casă.

Dr. N: Entităţi cum ar fi ghidul vostru?

S: Cineva superior lui, cred.

Dr. N: Ce altceva mai simţi acum?

S: Pace. Este aşa o pace, că nu mai vrei să pleci.

Dr. N: Altceva?

S: Aaa, şi un sentiment de anticipaţie în timp ce mă mişc încet cu acest curent de energie.

Dr. N: Bine, acum aş vrea să avansezi o dată cu acest curent de energie mai aproape de zona în care trebuie să ajungi. Priveşte atent în jurul tău şi spune-mi ce vezi.

S: Văd… o varietate de lumini… în pete… separate una de alta prin…

galerii…

Dr. N: Prin galerii înţelegi o serie de îngrădituri?

S: Mai degrabă… ca un coridor lung… cu umflături din loc în loc… întinzându-se departe de mine.

Dr. N: Şi luminile?

S: Sunt oameni. Sufletele oamenilor dinăuntrul galeriilor care se umflă şi care reflectă lumină înspre mine. Asta văd, petice de lumină săltând în jurul meu.

Dr. N: Aceşti ciorchini de oameni sunt separaţi structural unul de altul în umflăturile care se află de-a lungul coridorului?

S: Nu, aici nu există pereţi. Nimic nu este structurat, cu unghiuri şi colţuri. Îmi este greu să descriu exact…

Dr. N: Te descurci bine. Acum aş vrea să-mi spui ce anume separă ciorchinii de lumină unul de altul de-a lungul acelui coridor pe care îl descrii.

S: Oamenii… sunt împărţiţi de nişte… filamente subţiri, ca nişte şuviţe… făcând lumina lăptoasă, de transparenţa unui geam îngheţat. Şi emană o strălucire incandescentă când trec pe lângă ele.

Dr. N: Cum vezi sufletele individuale în cadrul acestor ciorchini?

S: [pauză) Ca pe nişte puncte de lumină. Văd mase de puncte atârnând în grămezi precum strugurii, toate aprinse.

Dr. N: Aceste aglomerări reprezintă diverse grupuri de mase de energie a sufletului cu spaţiu între ele?

S: Da… sunt separate în grupuri mici… mă îndrept către grămada mea.

Dr. N: Ce altceva mai simţi când treci pe lângă ele în drumul către grămada ta?

S: Le simt gândurile ieşind… atât de variate… dar împreună… aşa o armonie… dar… (se opreşte)

Dr. N: Continuă.

S: Nu le cunosc pe cele pe lângă care trec acum… nu contează.

Dr. N: OK, să trecem de aceste grămezi care par că se înghesuie înspre afară pe coridor. Dă-mi un exemplu de cum îţi pare întreaga scenă privită de la distanţă.

S: (râde) Ca un vierme lung şi luminos, cu părţile laterale umflându-se… mişcarea este… ritmică.

Dr. N: Vrei să spui că însuşi coridorul se mişcă?

S: Da, părţi din el… legănându-se ca o panglică în adierea vântului în timp ce eu avansez.

Dr. N: Continuă să pluteşti şi spune-mi ce ţi se mai întâmplă.

S: (pauză) Mă aflu la marginea unui alt coridor… şi încetinesc

Dr. N: De ce?

S: (se entuziasmează) Deoarece… oh, foarte bine! Intru prin partea prin care sunt legaţi prietenii mei.

Dr. N: Şi cum te simţi în acest moment?

S: Fantastic! Această prindere familiară a minţilor ca într-un joc cu zmeul… care ajunge la mine., prind coada zmeului… mă alătur lor în gândire… sunt *acasă!*

Dr. N: Grămada ta de prieteni este izolată de alte grămezi de suflete care stau pe alte coridoare?

S: Nimeni nu este, de fapt, izolat, cu toate că unii din cei mai tineri ar putea crede acest lucru. Am stat pe-aici destul de mult şi am multe legături (spus cu încredere modestă).

Dr. N: Deci, ai simţit legăturile cu celelalte coridoare, şi chiar cu spiritele de acolo pe care s-ar putea să nu le cunoşti din experienţa anterioară?

S: Ba da, datorită legăturilor pe care le-am avut. Aici există un fel de întreg, unul în toţi şi toate într-unul.

Dr. N: Când te mişti ca spirit, care este diferenţa majoră în interacţiunea ta cu alte suflete, comparată cu forma omenească de pe Pământ?

S: Aici, nimeni nu este străin. Nu există nici un fel de ostilitate faţă de nimeni.

Dr. N: Vrei să spui că fiecare spirit este prietenos cu celelalte spirite, indiferent de asocierile anterioare în alte poziţii?

S: Exact, este vorba de mai mult decât o atitudine prietenoasă.

Dr. N: În ce fel?

S: Noi recunoaştem legătura universală dintre noi care ne face pe toţi la fel. Nu există suspiciuni între noi.

Dr. N: Cum se manifestă această atitudine între sufletele care s-au întâlnit pentru prima oară?

S: Printr-o deschidere totală şi prin acceptare.

Dr. N: Viaţa pe Pământ trebuie să fie grea pentru suflete, nu?

S: Este; în special pentru cele noi, pentru că acestea merg pe

Pământ aşteptând să fie tratate corect. Şi atunci când nu sunt, este un şoc pentru ele. Unora le trebuie câteva vieţi pentru a se obişnui cu trupul Pământesc

Dr. N: Şi dacă sufletele noi se luptă cu aceste condiţii de pe Pământ, sunt ele mai puţin eficiente în munca cu mintea omenească?

S: Trebuie să spun da, deoarece creierul aduce destulă frică şi violenţă în sufletele noastre Este greu pentru noi, dar de aceea venim pe Pământ… pentru a învinge…

Dr. N: După părerea ta, s-ar putea ca sufletele nou venite să tindă să fie mai fragile şi să aibă nevoie de sprijinul grupului la întoarcerea în

grămada lor?

S: Este absolut adevărat. Toţi vrem să ne întoarcem acasă. Te rog, aş vrea să nu mai vorbesc acum, ca să mă pot întâlni cu prietenii mei.

Am apelat la caracteristicile comune ale unor cuvinte din uzul diverşilor clienţi pentru a descrie fenomenele spirituale. Cazul 14 mi-a mai oferit câteva astfel de exemple Ceea ce „viermii luminoşi care formează umflături din loc în loc” reprezintă pentru o persoană, pentru alta acelaşi lucru va fi „o cale plutitoare de baloane”. Descrierea unor „grămezi de becuri translucide, uriaşe” este reprezentată în alt caz de „buchete gigantice de bule transparente”, comparaţie făcută de cineva care se întoarce în lumea spiritelor. Mereu aud cuvinte legate de apă, cum ar fi curenţi şi derivă, folosite pentru a explica o acţiune de curgere, în care cuvântul legat de cer, cum ar fi nor, denotă libertatea de mişcare asociată cu plutirea în derivă. Imaginile vizuale care folosesc expresii de energie în masă şi aglomerări de grupuri pentru a indica înseşi sufletele sunt deosebit de des întâlnite. Eu însumi am adoptat o parte din acest limbaj spiritual.

În zona ultimei debarcări a sufletului care

urmează să sosească, aglomerările de grupuri de entităţi familiare care îl aşteaptă pot fi mari sau mici, în funcţie de nivelul de dezvoltare a sufletului şi de alţi factori pe care îi voi arăta pe măsură ce avansăm. Prin comparaţie cu cazul 14, următorul caz demonstrează existenţa unei perceperi mai înguste a lumii spiritelor de către un suflet mai puţin matur.

În cazul 15, tranziţia acestui suflet din zona de aşteptare spre grupul său este destul de rapidă în mintea sa. Cazul este informativ, deoarece prezintă atributele bunei-cuviinţe manifestate de acest suflet într-un spaţiu desemnat, ca şi respectul faţă de cei care conduc sistemul. Întrucât acest subiect este mai puţin experimentat şi un pic iritat de ceea ce consideră a fi o nevoie de conformare ni se dă o altă interpretare a ghidării spirituale de plasare în grup.

Cazul 15

Dr. N: Vreau să vorbim despre călătoria ta în locul în care stai de obicei în lumea spiritelor. Sufletul tău se mişcă acum spre această destinaţie. Explică-mi ce vezi şi ce simţi.

S: (cu nervozitate) Mă îndrept… cumva… spre înafară…

Dr. N: Spre înafară?

S: (încurcată) Plutesc... într-un fel de lanţ. E ca şi cum aş ţese printr-o serie de... conexiuni... ca un labirint înceţoşat... apoi se deschide... ooo!

Dr. N: Ce este?

S: (cu uimire) Am ajuns într-o... arenă uriaşă... şi-i văd pe ceilalţi trecând de colo-colo prin jurul meu (subiectul devine stânjenit).

Dr. N: Relaxează-te, eşti în debarcader. Îl mai vezi pe ghidul tău?

S: (cu ezitare) Da... în apropiere... altfel aş fi pierdută... este atât de vast...

Dr. N: (îmi pun mâna pe fruntea subiectului) Continuă să te relaxezi şi aminteşte-ţi că ai mai fost aici înainte, cu toate că totul îţi poate părea nou. Ce faci acum?

S: Sunt dusă mai departe... rapid... drept peste ceilalţi... şi sunt într-un... spaţiu gol... deschis...

Dr. N: Acest gol înseamnă că totul este negru în jurul tău?

S: Aici niciodată nu este negru... lumina... doar se schimbă în nuanţe mai închise datorită vitezei mele. Când încetinesc, lucrurile devin mai luminoase, (şi alţii au confirmat această observaţie)

Dr. N: Continuă să-mi spui ce vezi mai încolo.

S: După o vreme văd… cuiburi de oameni…

Dr. N: Vrei să spui grupuri de oameni?

S: Da, cum sunt stupii, îi văd ca pe nişte fascicule de lumină… ca pe nişte licurici…

Dr. N: Bine; continuă să te mişti şi spune-mi, ce simţi?

S: Căldură… prietenie… empatie… este ca de vis… hmmm…

Dr. N: Ce se întâmplă?

S: Am încetinit mult., lucrurile apar diferite.

Dr. N: În ce mod?

S: Sunt definite mult mai clar (pauză), cunosc locul acesta.

Dr. N: Ai ajuns la stupul (grupul) tău?

S: (pauză lungă) Nu încă…

Dr. N: Priveşte în jurul tău şi spune-mi exact ce vezi şi simţi.

S: (subiectul începe să tremure) Sunt., grupuri de oameni… împreună… în depărtare… dar… *acolo!*

Dr. N: Ce vezi?

S: (cu teamă) Oameni pe care îi cunosc., unii sunt din familia mea… acolo, în depărtare… dar… (chinuindu-se) *se pare că nu pot să ajung la ei!*

Dr. N: De ce?

S: (cu uimire plină de spaimă) Nu ştiu! Dumnezeule, ei nu îşi dau seama că sunt aici? (subiectul începe să se lupte în scaunul său şi apoi îşi întinde braţul şi-şi deschide mâna spre peretele biroului meu) *nu pot ajunge la tata!*

Notă. Îmi opresc repede întrebările. Tatăl acestei cliente a avut o mare influenţă asupra ei în ultima ei viaţă şi ea are nevoie de tehnici suplimentare de calmare. Mă hotărăsc să-i întăresc scutul protector înainte de a continua.

Dr. N: Care crezi că este motivul pentru care tatăl tău este la o aşa distanţă, încât nu-l poţi ajunge?

S: (face o pauză lungă în care usuc faţa pacientei, care este udă de lacrimi şi de transpiraţie) Nu ştiu…

Dr. N: (îmi pun mâna pe fruntea subiectului şi îi comand) Conectează-te cu tatăl tău – acum!

S: (după o pauză subiectul se relaxează) Este în regulă… tata îmi spune să am răbdare şi totul mi se va lămuri… vreau să merg acolo şi să stau lângă el.

Dr. N: Şi ce îţi spune despre asta?

S: (cu tristeţe) Spune că… el va fi totdeauna în mintea mea dacă am nevoie de el şi că… voi

învăţa să fac acest lucru mai bine (să se gândească telepatic adică), dar trebuie să stea acolo unde se află acum…

Dr. N: Care crezi că este motivul principal pentru care tatăl tău trebuie să rămână în locul acela?

S: (plângând) Nu face parte din stupul meu.

Dr. N: Altceva?

S: Îndrumătorii… nu… (plângând din nou) nu sunt sigură…

Notă. În mod normal, încerc să evit o intervenţie prea mare când subiecţii îşi descriu tranziţiile spirituale. În acest caz, clienta mea este confuză şi dezorientată, aşa că o ghidez eu însumi un pic

Dr. N: Hai să analizăm de ce nu poţi să ajungi chiar acum în locul în care se află tatăl tău. Ar fi, oare, posibil ca această separare să fie rezultatul faptului că unele entităţi cred că este timpul pentru ca tu să reflectezi singură şi să te asociezi numai cu sufletele de la nivelul tău de evoluţie?

S: (subiectul este mult mai calm) Da, îmi parvin aceste mesaje, trebuie să-mi rezolv singură problemele acestea… împreună cu alţii ca mine.

Îndrumătorii ne încurajează… şi tatăl meu mă ajută şi el să înţeleg.

Dr. N: Eşti mulţumită cu felul în care decurg lucrurile?

S: (pauză) Da.

Dr. N: Bine, atunci te rog să continui cu trecerea de la momentul când îţi vezi o parte din familie în depărtare. Ce se întâmplă apoi?

S: Încetinesc… mă mişc treptat., sunt purtată pe un traseu pe care am mai fost. Trec de nişte grupuri de oameni. Apoi mă opresc.

Notă: Trecerea finală înspre interior este deosebit de importantă pentru sufletele tinere. Unul din clienţi când s-a trezit mi-a descris această scenă: era ca şi cum s-ar fi întors acasă pe înserat după o lungă călătorie şi cineva i-ar fi arătat drumul. Trecând din mediul rural în oraşul său el a găsit, în sfârşit, strada pe care trebuia să ajungă. Geamurile de la stradă ale casei vecinului său erau deschise şi el a putut să vadă oameni în interiorul ei în timp ce conducea încet prin dreptul acesteia înainte de a ajunge la el acasă. Cu toate că persoanele aflate în transă ar putea folosi cuvinte ca „grămezi” sau „stupi” pentru a descrie cum arată de la distanţă spaţiile în care locuiesc,

această perspectivă devine mai individualizată odată ce intră în fiecare dintre aceste grămezi. Apoi mediul spiritual al subiecţilor este asociat cu oraşe, şcoli şi alte zone locuite identificate cu semnele Pământeşti ale siguranţei şi ale plăcerii.

Dr. N: Acum că staţionezi, care sunt impresiile tale?

S: Este... mare... activitate... sunt o mulţime de oameni în apropiere. Unii îmi sunt cunoscuţi, alţii nu.

Dr. N: Putem să ne apropiem un pic de aceştia?

S: (subiectul meu ridică vocea brusc, cu indignare) Nu înţelegi! Nu mă duc *acolo,* (arată cu degetul spre peretele biroului meu)

Dr. N: De ce?

S: Nu am voie. Nu poţi să te duci aşa, oriunde.

Dr. N: Dar tu ai ajuns la destinaţia ta?

S: Nu contează. Nu mă duc *acolo,* (arată din nou cu degetul spre imaginea din mintea ei)

Dr. N: Acest lucru se leagă de mesajele pe care le-ai primit despre tatăl tău?

S: Da.

Dr. N: Vrei să-mi spui că energia sufletului

tău nu poate să plutească oriunde vrea, cum ar fi în afara grupului de care aparţii?

S: (arătând în afară) Cei de *acolo* nu fac parte din grupul meu.

Dr. N: Spune-mi ce înţelegi prin acolo?

S: (pe un ton grav) Cei de acolo, din apropiere – acela este locul *lor* (arată spre podea) Acesta este locul *nostru.* Noi stăm aici. (dă din cap afirmativ pentru a confirma cele spuse)

Dr. N: Cine sunt ei?

S: Ceilalţi, bineînţeles, oamenii din grupul meu. (izbucnind într-un râs nervos) Ah, uite!... oamenii mei, ce minunat este să-i văd din nou. Uite că vin spre mine!

Dr. N: (reacţionez ca şi cum aş fi auzit informaţia aceasta pentru prima dată, pentru a încuraja răspunsurile spontane)

Da? Minunat. Sunt aceleaşi persoane implicate în viaţa ta trecută?

S: Mai mult de o singură viaţă (cu mândrie). Aceştia sunt oamenii mei!

Dr. N: Aceste persoane sunt entităţi membre ale grupului tău?

S: Desigur, suntem împreună de multă vreme. Ce plăcere să-i văd din nou. (subiectul este foarte încântat şi îi las câteva momente în acest

cadru)

Dr. N: Observ o schimbare destul de mare în procesul tău de înţelegere în timpul scurt care a trecut de când am venit aici. Priveşte în depărtare la ceilalţi din spaţiul acesta. Cum este locul în care trăiesc?

S: *Nu* doresc să aflu. Asta e treaba lor. Nu înţelegi? Nu am nici o legătură cu ei. Sunt prea ocupată cu cei cu care trebuie să stau aici. Oameni pe care îi cunosc şi îi iubesc.

Dr. N: Îmi dau seama, dar în urmă cu câteva minute erai destul de supărată pentru că nu puteai să te apropii de tatăl tău.

S: Acum ştiu că are propriul său loc unde se adună cu oamenii.

Dr. N: De ce nu ştiai asta când ai ajuns aici?

S: Nu sunt sigură. Recunosc că a fost un şoc la început. Acum ştiu cum stau lucrurile. Acum îmi amintesc tot.

Dr. N: De ce nu a fost cu tine ghidul tău să-ţi explice lucrurile acestea înainte să-l vezi pe tatăl tău?

S: (pauză lungă) Nu ştiu.

Dr. N: Probabil că mai sunt şi alte persoane în aceste grupuri, în afară de tatăl tău, pe care le-ai iubit. Vrei să spui că nu ai nici un contact cu ele

acum că te afli la locul tău potrivit în lumea spiritelor?

S: (supărată pe mine) Nu, am contact cu mintea mea. De ce eşti atât de dificil? Trebuie să *stau aici.*

Dr. N: (îmi mai stimulez subiectul încă o dată pentru a căpăta informaţii în plus) şi nu trebuie doar să pluteşti către celelalte grupuri pentru a le vizita?

S: *Nu!* nu face asta! Nu poţi să mergi în grupurile lor şi să te interferezi cu energia lor.

Dr. N: Dar contactul mental nu interferează cu energia lor?

S: La momentul potrivit. Atunci când au libertatea să facă acest lucru cu mine…

Dr. N: Deci, ceea ce-mi spui este că fiecare de aici este amplasat în spaţiul propriului său grup şi că nu te plimbi în vizită şi nici nu stabileşti prea mult contact mental în momentele nepotrivite.

S: (calmându-se) Da, ei se află în spaţiile lor şi primesc tot timpul instrucţiuni. Îndrumătorii sunt cei care se mişcă cel mai mult…

Dr. N: Mulţumesc că m-ai lămurit. Vrei să-mi arăţi că tu şi prietenii tăi din grup sunteţi deosebit de atenţi în ceea ce priveşte încălcarea spaţiului

celuilalt?

S: Exact. Cel puţin aşa stau lucrurile în spaţiul meu.

Dr. N: Şi nu te simţi constrânsă de acest obicei?

S: O, nu, aici sunt mari întinderi de spaţiu şi este aşa o mare libertate, atâta timp cât suntem atenţi la reguli.

Dr. N: Şi ce se întâmplă în caz contrar? Cine hotărăşte care este locul potrivit pentru fiecare grup de suflete?

S: (pauză) Ne ajută profesorii, altfel am fi pierduţi.

Dr. N: Mi se pare că erai pierdută când am ajuns aici prima dată.

S: (cu nesiguranţă) Nu m-am conectat… mental nu eram pe aceeaşi frecvenţă. Am încurcat lucrurile… nu cred că-ţi dai seama cât de mare este locul aici.

Dr. N: Uită-te în jurul tău la toate locurile ocupate. Lumea spiritelor nu este înţesată cu suflete?

S: (râde) Uneori ne pierdem, din vina noastră, locul acesta este mare! De aceea nu se aglomerează niciodată.

Cele două cazuri din acest capitol reprezintă

reacţii diferite, de la suflete începătoare la cele mai avansate care îşi amintesc ultima etapă a întoarcerilor lor la lumea spiritelor. Fiecare participant are interpretarea sa proprie a panoramei, pornind de la debarcader până la punctul terminus care este grupul lor. Unii dintre subiecţii mei consideră că etapa de tranziţie de la poarta de plecare şi până la plasarea în grup este atât de rapidă, încât este nevoie de un timp de adaptare la sosire.

Atunci când îşi amintesc de perioada dintre sosirea şi plasarea lor, subiecţii mei sunt uneori îngrijoraţi că o persoană importantă nu a fost prezentă sub formă de lumină sau nu a comunicat cu ei telepatic Adesea aceasta este un părinte sau un soţ din viaţa care tocmai s-a încheiat. Până la sfârşitul etapei de tranziţie motivul devine evident, adesea el fiind legat de întrupare.

Am văzut cum un suflet de nivel mediu care se întoarce este copleşit de plăcere. Fiinţele familiare sunt adunate împreună în mase ondulatorii de lumină strălucitoare. Uneori, călătorul este călăuzit de sunete muzicale în acorduri specifice. Unul din subiecţi flatează: „în timp ce mă apropii de locul meu, un cor de glasuri intonează sunetul A, cam aşa, Aaaaaa, pentru a le

putea recunoaşte, şi văd cum vibrează toate rapid, ca o energie caldă şi strălucitoare şi ştiu că acestea sunt decorporalizate în prezent”.

Acest lucru înseamnă că este posibil ca acele suflete care în mod curent sunt încarnate într-unui sau mai multe trupuri să nu fie angajate activ în nici o acţiune de întâmpinare în momentul de faţă. Un alt subiect a explicat că „este ca şi cum sufletele ar dormi pe pilot automat – întotdeauna ştim cine este afară şi cine înăuntru”. Acele suflete care nu sunt în totalitate dezîncarnate radiază o lumină slabă, cu energie cu vibraţii joase şi care nu par să comunice mult cu nimeni. Chiar aşa stând lucrurile, în cadrul grupului aceste suflete pot să salute în tăcere un suflet care se întoarce

Sentimentul existenţei unei bariere între diferitele grupuri, precum cel trăit de cazul 15, este descris în diverse moduri de subiecţii mei, în funcţie de vârsta sufletului. Voi prezenta o nouă perspectivă asupra mobilităţii în următorul caz. Sufletul de nivel mediu care are mult de lucrat la bază, descrie separarea sa de grup ca pe o repartizare în clase diferite în aceeaşi şcoală. De asemenea, am mai avut clienţi care se simţeau complet separaţi în propria scoală. Analogia cu

şcolile spirituale conduse de profesori-ghizi este folosită atât de des de persoane în stare de hipnoză, încât folosirea aceloraşi termeni a devenit un obicei pentru mine.

Aşa cum am menţionat mai devreme, după ce sufletele ajung înapoi la grupul lor, ele sunt chemate înaintea Consiliului Bătrânilor. Deoarece acesta nu este un Consiliu de acuzare, se face totuşi examinarea directă a activităţilor sufletelor înainte ca acestea să se întoarcă în grupul lor. Nu este neobişnuit ca subiecţii mei să „întâmpine greutăţi în a-mi furniza toate detaliile care transpiră pe la aceste audienţe şi sunt sigur că aceste blocaje sunt intenţionate.

Iată o relatare a unui caz: „După ce m-am întâlnit cu prietenii mei, ghidul meu, Veronica (profesoara mai tânără a subiectului meu) mă duce într-un alt loc pentru a mă întâlni cu grupul meu de Bătrâni. Ea stă lângă mine ca interpret al meu pentru ceea ce nu înţeleg şi să-mi asigure sprijinul în explicarea comportamentului meu din ultima mea viaţă. Uneori vorbeşte în numele meu ca un fel de avocat al apărării, dar Quazal (ghidul mai vârstnic al subiectului care a sosit înaintea Veronicăi) duce greul în cadrul consiliului. Îi am în permanenţă în faţa mea pe aceiaşi şase Bătrâni

care poartă robe albe lungi. Feţele lor sunt amabile şi ei îmi evaluează modul în care am înţeles viaţa pe care am trăit-o şi cum aş fi putut să fac mai bine ţinând cont de talentele mele şi ce anume din ceea ce am realizat a fost bun. Mi se permite să-mi exprim liber frustrările şi dorinţele. Toţi bătrânii îmi sunt cunoscuţi, în special doi dintre ei care vorbesc mai mult cu mine decât ceilalţi şi care par mai tineri decât restul. Cred că pot distinge care dintre ei sunt bărbaţi şi care femei. Fiecare din ei are un fel special în care îmi pune întrebările, dar toţi sunt cinstiţi şi de încredere şi mă simt întotdeauna tratată corect. Nu le pot ascunde nimic, dar uneori mă pierd atunci când gândurile lor sunt transmise de la unul la altul în comunicarea atât de rapidă dintre ei. Atunci când nu mă mai pot descurca, Veronica îmi traduce ce spun despre mine, cu toate că am sentimentul că nu-mi spune tot înainte de a mă întoarce pe Pământ ei vor voi să mă mai vadă o dată.”

Sufletele se consideră ca ajungând, în sfârşit, acasă atunci când se alătură colegilor cunoscuţi din grupul lor. Prezenţa lor aici, alături de alte suflete, seamănă cu un sistem educaţional de plasament ca formă şi ca funcţionalitate. Criteriile

de admitere în grup se bazează pe cunoştinţe şi pe un nivel de dezvoltare dat. Ca în oricare clasă, unii elevi stabilesc legătura cu profesorii mai bine, alţii mai puţin bine. În următorul capitol vom studia procesul de sortare pentru grupele de suflete şi cum se văd sufletele pe ele însele în spaţiile spirituale respective.

7

Plasarea

PĂREREA mea despre oamenii care consideră că avem un suflet este aceea că îşi imaginează că toate sufletele sunt amestecate probabil într-un spaţiu foarte mare. Mulţi dintre subiecţii mei cred acest lucru înainte de începerea şedinţei. După ce se trezesc, nu este de mirare că îşi exprimă surpriza aflând că fiecare din noi are un loc desemnat în lumea spiritelor. Când am început să studiez viaţa în lumea spiritelor cu subiecţi în stare de hipnoză, nu eram pregătit să aud despre existenţa grupurilor organizate de sprijin al sufletelor. Îmi imaginasem că spiritele doar pluteau de unele singure, fără ţel, după ce părăseau Pământul.

Plasarea în grup este determinată de nivelul sufletului. După moartea fizică, călătoria sufletului

înapoi spre casă ia sfârşit odată cu debarcarea în spaţiul rezervat coloniei acestuia, atât timp cât nu este un suflet prea tânăr sau izolat din alte motive, aşa cum am menţionat în capitolul 4. Sufletele reprezentate în aceste grupuri sunt prieteni intimi care au aproape acelaşi nivel de conştiinţă.

Când oamenii aflaţi în transă spun că fac parte dintr-un grup de suflete ei se referă la o grupare primară mică de entităţi care au contact direct şi frecvent, aşa cum se întâmplă în familii. Membrii apropiaţi manifestă o sensibilitate unul faţă de celălalt, care este dincolo de ceea ce ne putem imagina noi pe Pământ.

Grupurile secundare de suflete sunt aranjate în genul unui grup comunitar de sprijin mult mai puţin intim unul faţă de celălalt. Grupurile de entităţi secundare mai mari sunt formate din întinderi uriaşe de grupuri primare asemănătoare frunzelor de nuferi pe lac. Lacurile spirituale par nesfârşite. Nu am auzit niciodată de vreun grup secundar cu mai puţin de o mie de suflete, în cadrul acestor lacuri spirituale. Numeroasele grupuri primare care formează un grup secundar se pare că au legături sporadice sau nici un fel de contact între grupuri. Este o raritate pentru mine să găsesc suflete legate într-o relaţie semnificativă

şi care să fie membri în două grupuri secundare diferite, deoarece numărul de suflete este atât de mare, încât nu este necesar acest lucru.

Grupurile primare mai mici variază în număr, conţinând undeva între trei până la douăzeci şi cinci de suflete. Am aflat că numărul mediu este de cincisprezece, ceea ce se numeşte Cercul Interior. Orice contact funcţional între membrii diferitelor grupuri este guvernat de lecţiile care vor fi învăţate pe durata unei reîncarnări. Acest lucru se poate datora unei legături dintr-o viaţă anterioară sau unei trăsături particulare de identitate ale sufletelor implicate. Legăturile care se stabilesc între membrii diferitelor grupuri joacă, de obicei, roluri periferice în viaţa pe Pământ. Un exemplu ar fi un coleg de şcoală care ne-a fost cândva prieten bun, dar pe care acum îl vedem numai la reuniunile de clasă.

Membrii aceluiaşi grup sunt strâns uniţi pentru eternitate. Aceste grupuri strâns unite sunt adesea formate din suflete cu acelaşi fel de minţi, cu obiective comune pe care le exersează continuu unul cu celălalt. De obicei, ei îşi aleg vieţile împreună, ca rude şi prieteni apropiaţi în timpul reîncarnării lor pe Pământ.

Mi se întâmplă mult mai frecvent să-i găsesc

pe cei care i-au fost frate sau soră unui subiect în viaţa anterioară, în cadrul aceluiaşi grup, decât pe sufletele care i-au fost părinţi. Părinţii pot să ne întâlnească la poarta către lumea spiritelor după moartea noastră pe Pământ, dar nu le putem vedea sufletele prea mult în lumea spiritelor. Acest lucru nu se întâmplă din motive de maturitate, atât timp cât un suflet părinte poate fi mai puţin dezvoltat decât acela al urmaşilor săi, ci mai degrabă el constituind mai degrabă o problemă de învăţare socială a rudelor de sânge care îi sunt contemporane într-un anumit cadru temporal. Cu toate că pentru copil părinţii reprezintă figurile primare de identificare ale efectelor karmice atât bune, cât şi rele, cel mai adesea creşterea personală este influenţată de relaţiile noastre pe durata unei vieţi întregi cu soţii, soţiile, fraţii, surorile şi prietenii cei mai apropiaţi. Acest lucru nu diminuează din importanţa pe care o au părinţii, mătuşile, unchii şi bunicii care ne ajută în diverse moduri din cadrul altei generaţii.

Figurile 1 şi 2 (paginile 81-83) reprezintă o structură spirituală a sufletelor luată la întâmplare. În figura 1 un suflet din grupul primar 1, aşezat în grupul secundar mai mare A, va

colabora strâns cu toate celelalte suflete din grupul 1. Totuşi, unele suflete din grupurile primare 9 şi 10 (detaliate în figura 2) ar putea, de asemenea, să colaboreze. Sufletele mai tinere din cadrul grupurilor secundare A, B şi C probabil că vor avea puţin contact sau deloc pe Pământ. Asocierea strânsă a sufletelor depinde de apropierea stabilită între acestea în cadrul grupurilor, acolo unde există o similitudine de cunoştinţe şi afinităţi evidenţiate de experienţa dobândită pe Pământ. Legăturile strânse între suflete ne oferă o imagine a ceea ce reprezintă întoarcerea la grupul fiecăruia după moartea fizică.

Cazul 16

Dr. N: După ce părăseşti debarcaderul şi ai ajuns în spaţiul spiritual căruia îi aparţii, ce faci apoi?

S: Merg la şcoală cu prietenii mei.

Dr. N: Vrei să spui că eşti într-un fel de clasă spirituală?

S: Da, unde studiem.

Dr. N: Vreau să mă porţi prin această şcoală din momentul sosirii tale, pentru a-mi putea da seama ce se întâmplă cu tine. Te rog să începi prin

a-mi spune ce vezi din afară.

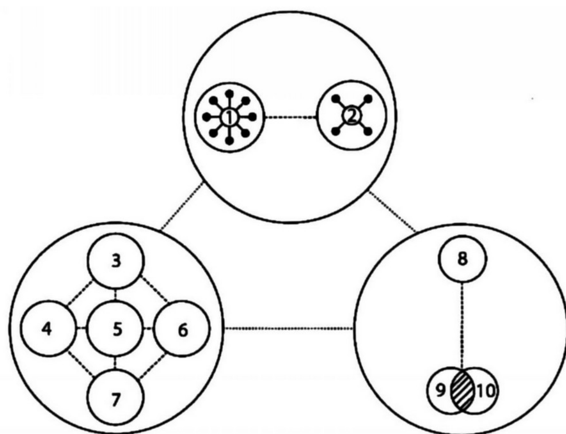
S: (cu ezitare) Văd un templu grecesc perfect pătrat cu coloane mari, sculptate... este foarte frumos. Îl recunosc, deoarece aici mă întorc după fiecare ciclu (viaţă).

Dr. N: Ce caută un templu clasic grecesc în lumea spiritelor?

S: (ridică din umeri) Nu ştiu de ce îmi apare în acest fel, în afara faptului că este foarte normal... ţinând cont de vieţile mele trăite în Grecia.

Dr. N: Bine, să continuăm. Vine cineva să te întâmpine?

S: (subiectul zâmbeşte larg) Karla, profesoara mea.

Interacţiuni intense în cadrul grupurilor

matei primare.

Interacţiuni mai puţin frecvente între grupurile primare din cadrul unui grup secundar.

Interacţiuni aproape inexistente între grupuri secundare cu suflete mai puţin avansate

Figura 1 – Interacţiunea socială între grupuri de suflete primare ţi secundare

Aceasta diagramă ilustrează relaţiile dintre sufletele din grupurile matcă primare (1-l0) fi grupurile secundare (A, B, C). Numărul total al grupurilor şi al sufletelor membre în acestea este unul ipotetic, de vreme ce schema variază în funcţie de localizarea în lumea spiritelor a fiecărui subiect.

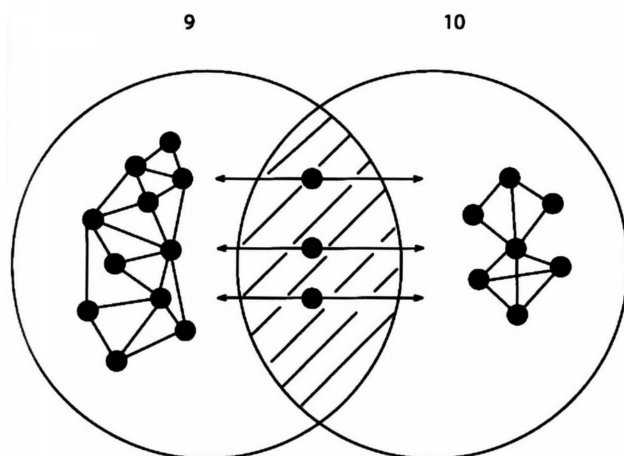

Figura 2 – Interacţiunea socială în cadrul unui grup primar de suflete

Această sociogramă arată lărgirea grupurilor 9 şi 10 (din figura 1) ca un exemplu al unei suprapuneri mai puţin obişnuite a două grupuri matcă. Aici există contact reciproc intre anumite suflete (din zona haşurată) ce lucrează selectiv cu suflete din amândouă grupurile.

Dr. N: Şi cum îţi apare?

S: (cu încredere) O văd venind dinspre intrarea în templu spre mine… ca o zeiţă… înaltă… purtând o robă lungă care flutură… cu un umăr gol… părul ei adunat strâns în vârf cu o clamă de aur… a ajuns la mine.

Dr. N: Uită-te la tine. Eşti îmbrăcat în aceleaşi veşminte?

S: Noi… părem a fi îmbrăcaţi la fel… pâlpâim ca o lumină şi putem să ne schimbăm… Karla ştie că-mi place cum arată

Dr. N: Unde sunt ceilalţi?

S: Karla m-a luat în templul şcoală. Văd o bibliotecă mare. Grupuri mici de oameni vorbesc pe un ton scăzut… la mese. Atmosferă… liniştită… caldă… sentimentul de siguranţa care-mi este atât de cunoscut.

Dr. N: Aceşti oameni sunt bărbaţi şi femei, toţi adulţi?

S: Da, dar din grupul meu fac parte mai multe femei.

Dr. N: De ce?

S: Pentru că aceasta este valenţa cu care ei se simt cel mai confortabil acum.

Notă. Cuvântul valenţă folosit de acest subiect pentru a indicai genul persoanei este o alegere destul de ciudată, dar se potriveşte. Valenţele în chimie sunt proprietăţile pozitive sau negative care, atunci când sunt combinate cu alte elemente, dau proporţiile. Sufletele aflate în grupuri pot fi înclinate către personaje de sex masculin sau feminin, ori în combinaţie.

Dr. N: OK, ce faci după aceea?

S: Karla mă conduce până la cea mai apropiată masă şi prietenii mei mă întâmpină imediat. O, este aşa de bine să te întorci.

Dr. N: De ce simt aceşti oameni şi nu alţii cu tine în acest templu?

S: Pentru că ne aflăm cu toţii în acelaşi grup de studiu. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de fericită să fiu cu ei încă o dată (subiectului îi este distrasă atenţia de această scenă şi durează mai mult de un minut să o aduc din nou la mine).

Dr. N: Spune-mi, câţi oameni sunt în această bibliotecă alături de tine?

S: (face o pauza în timp ce numără în minte) Cam douăzeci.

Dr. N: Toţi îţi sunt prieteni apropiaţi?

S: Da, îi cunosc de mult. Dar cinci din ei sunt prietenii mei cei mai dragi.

Dr. N: Şi fiecare din cei douăzeci este la aproximativ acelaşi nivel de studiu?

S: Aproape. Unii sunt mai avansaţi decât alţii.

Dr. N: Unde te-ai plasa în acest grup ca nivel de cunoştinţe?

S: Cam pe la mijloc.

Dr. N: În ceea ce priveşte învăţarea lecţiilor, unde te afli în comparaţie cu cei cinci prieteni ai

tăi?

S: O, suntem cam la acelaşi nivel, lucrăm împreună foarte mult.

Dr. N: Cum li te adresezi?

S: (chicoteşte) Avem nume de alint pentru fiecare.

Dr. N: De ce aveţi pseudonime?

S: Hmmm... pentru a ne defini esenţa. Noi ne privim ca reprezentând lucruri Pământeşti.

Dr. N: Care este pseudonimul tău?

S: Ciulin.

Dr. N: Şi reprezintă un atribut personal?

S: (pauză) Eu... sunt cunoscută pentru... reacţiile tăioase în situaţii noi, în timpul rotaţiilor mele (cicluri de viaţă).

Dr. N: Care este entitatea de care te simţi cel mai mult atrasă şi de ce?

S: (râde uşor) Spray. El merge drept în rotaţiile lui... împrăştiindu-şi energia atât de rapid, încât o stropeşte în toate direcţiile, întocmai ca apa pe care o iubeşte atât de mult pe Pământ.

Dr. N: Grupul familiei tale sună foarte distinctiv. Ai putea să-mi explici ce faceţi, de fapt, tu şi prietenii tăi în acest cadru al bibliotecii?

S: Merg la masa mea şi ne uităm toţi peste cărţi.

Dr. N: Cărţi? Ce fel de cărţi?

S: Cărţile vieţii.

Dr. N: Descrie-mi-le cât poţi de bine.

S: Sunt cărţi cu poze, cu margini albe şi groase, de vreo cinci centimetri, destul de mari…

Dr. N: Deschide una din cărţile vieţii pentru mine şi explică-mi ce vedeţi tu şi prietenii tăi de la masa aceea.

S: [pauză, în timp ce mâinile subiectului se apropie şi se depărtează ca şi cum ar deschide o carte) Nu scrie nimic. Tot ceea ce vedem este în fotografii vii.

Dr. N: Par diferite de fotografiile obişnuite?

S: Da, sunt multidimensionale. Se mişcă… îşi mută poziţia dintr-un centru de… cristal… care se schimbă în lumină reflectată.

Dr. N: Deci, fotografiile nu au o formă plată, valurile de lumină mişcătoare au adâncime?

S: Exact, sunt vii.

Dr. N: Spune-mi cum folosiţi, tu şi prietenii tăi, cărţile.

S: La început, când deschidem cartea, nu putem să ne concentrăm niciodată din primul moment. Apoi ne gândim la ceea ce dorim, cristalul se schimbă din întuneric în lumină şi… se aliniază. Apoi putem vedea, în miniatură, vieţile

noastre trecute şi alternativele.

Dr. N: Cum este tratat timpul în aceste cărţi?

S: În cadre… pagini… timpul este condensat de cărţile vieţii.

Dr. N: Nu vreau să zăbovesc mult asupra trecutului tău chiar acum, dar uită-te, te rog, la carte şi spune-mi care este primul lucru pe care-l vezi.

S: O lipsă de auto-disciplină în ultima mea viaţă, deoarece aceasta este în mintea mea. Mă văd murind tânăr, într-o ceartă între iubiţi şi sfârşitul meu este inutil.

Dr. N: Vezi şi vieţi viitoare în cartea vieţii?

S: Putem să vedem care sunt posibilităţile viitorului… numai pe bucăţele… sub forma unor lecţii… aceste opţiuni mai ales vin mai târziu cu ajutorul altora. Aceste cărţi au menirea de a pune accentul pe acţiunile noastre trecute.

Dr. N: Ai putea să-mi spui care este impresia ta asupra intenţiei care se află în spatele acestei atmosfere de bibliotecă în cadrul grupului tău?

S: O, ne ajutăm să trecem peste greşelile făcute în cadrul acestui ciclu. Profesorul vine şi pleacă şi studiem mult împreună discutând valoarea alegerilor pe care le facem.

Dr. N: Exista în această clădire şi alte camere

unde oamenii studiază?

S: Nu, aceasta este pentru grupul nostru. Există clădiri diferite, lângă a noastră, unde studiază diverse grupuri.

Notă. Cititorul poate vedea în Figura 1 (pagina 79) cercul B, un exemplu despre ce vreau să arăt. În grafic, grupurile 3-7 reprezintă interacţiunea rară între grupuri, cu toate că acestea se află aproape unul faţă de altul în lumea spiritelor.

Dr. N: Grupurile de persoane care studiază în aceste clădiri sunt mai avansate sau nu faţă de cele din grupul tău?

S: Ambele.

Dr. N: Ai voie să vizitezi alte clădiri în care studiază sufletele?

S: (pauză lungă) Există una unde mergem în mod regulat.

Dr. N: Care?

S: Un loc pentru noii veniţi. Îi ajutăm când profesorul lor nu este acolo Este frumos să aibă cineva nevoie de tine.

Dr. N: Cum să-i ajutaţi?

S: (râde) La teme.

Dr. N: Dar sarcina aceasta nu este a profesorilor-ghizi?

S: Vezi, profesorii sunt... atât de departe (în dezvoltarea lor)... acest grup apreciază ajutorul nostru deoarece noi putem să ne raportăm uşor la ei.

Dr. N: A, deci voi faceţi un pic de predare cu acest grup?

S: Da, însă numai aici şi nicăieri altundeva.

Dr. N: De ce nu? De ce nu pot şi grupurile mai avansate să vină în biblioteca voastră să asiste din când în când?

S: Nu pot, fiindcă noi suntem mai avansaţi decât cei mai noi. Şi nici nu ne băgăm în treburile lor. Dacă vreau să iau contact cu cineva, o fac în afara centrului de studiu.

Dr. N: Poţi să te plimbi peste tot atâta vreme cât nu deranjezi alte suflete din zonele lor de studiu?

S: (răspunde cumva evaziv) Îmi place să stau aproape de templul meu, dar pot să merg oriunde.

Dr. N: Am impresia că energia sufletului tău este limitată la acest spaţiu spiritual chiar dacă la nivel mental poţi să ajungi mai departe.

S: Nu mă simt restricţionat... avem destul spaţiu în care să ne mişcăm... dar nu mă atrage

toată lumea.

Afirmaţia despre nerestricţionare, citată în cazul 16, pare să fie contrară acelor graniţe ale spaţiului spiritual văzute de subiectul din ultimul caz. Când îmi aduc pentru prima dată subiecţii în lumea spiritelor, viziunile lor sunt spontane, în special cele legate de ordinea spirituală şi de locul lor într-o comunitate a vieţii ca suflet. În timp ce subiectul obişnuit poate vorbi despre un spaţiu al său, privat, de muncă şi viaţă, nimeni nu priveşte lumea spiritelor ca pe o dimensiune restrictivă. O dată ce amintirea lor supraconştientă începe să se desfăşoare, cele mai multe persoane pot să-mi povestească despre libertatea lor de mişcare şi despre călătoria lor în spaţii deschise, unde sufletele aflate la multe niveluri de învăţare se adună într-o atmosferă destinsă, de recreare.

În aceste spaţii comune, sufletele plutitoare se angajează social în multe activităţi. Unele sunt forme de jocuri, ca atunci când aud că sufletele mai bătrâne le tachinează pe cele mai tinere cu privire la ce le aşteaptă. Un subiect a spus astfel: „Ne facem tot felul de feste unul altuia, ca nişte copii. Când jucăm v-aţi ascunselea unele suflete mai tinere se rătăcesc şi le ajutăm să se

regăsească”. Mi s-a relatat, de asemenea, că în grupurile de suflete pot apărea uneori „oaspeţi” pentru a spune poveşti şi a menţine buna dispoziţie, asemănători cu trubadurii medievali. O altă clientă a menţionat că grupului ei îi plăcea în mod deosebit un personaj ce arăta ciudat, cunoscut drept „Humor” care îi făcea pe toţi să râdă cu bufoneriile sale.

În mod frecvent, oamenilor aflaţi sub hipnoză le vine greu să explice clar înţelesurile stranii din spatele modului în care se întrepătrund ca suflete. O afirmaţie pe care o aud destul de des e aceea că sufletele formează un cerc pentru a unifica şi proteja mai complet energia gândurilor lor. Întotdeauna în acest punct mi se relatează despre o conexiune cu o putere superioară. Unii oameni mi-au spus: „Ritmurile gândurilor sunt atât de armonizate, încât aduc cu un fel de cântec”. Pot avea loc, de asemenea şi forme subtile de dans atunci când sufletele se învârtesc unele în jurul altora, amestecându-şi şi separându-şi energia în modele exotice de lumină şi de culoare. Lucrurile laice ca altare, bărci, animale, copaci sau plajele oceanului pot fi evocate în centrul acestor dansuri. Aceste imagini au o însemnătate specială pentru grupurile de suflete, ca simboluri planetare ce

consolidează amintirile pozitive ale vieţilor anterioare petrecute împreună. Aceste replici materiale nu par a reprezenta tristeţea spiritelor care tânjesc să fie din nou în forme fizice, ci, mai degrabă o comuniune fericită cu evenimentele care le-au ajutat să-şi formeze propria identitate. Pentru mine, aceste exprimări mitice ale sufletelor au o natură ceremonială şi totuşi transcend cu mult ritualurile primare.

Deşi anumite locuri din lumea spiritelor sunt descrise de subiecţii mei ca având aceeaşi utilitate, imaginile pe care le văd aceştia în respectivele regiuni pot varia. Astfel, un loc de studiu descris de subiectul acestui caz ca un templu grec poate reprezenta clădirea unei şcoli modeme pentru altă persoană. Alte afirmaţii pot părea şi mai contradictorii. De exemplu, mulţi subiecţi care călătoresc mental dintr-un loc în altul în lumea spiritelor îmi vor spune că spaţiul din jurul lor se aseamănă cu o sferă, după cum am văzut în capitolul precedent, dar tot ei vor adăuga că lumea spiritelor este „nelimitată”.

Cred că ar trebui să reţinem că oamenii manifestă tendinţa de a îmbina cadrul lor de referinţă din timpul transei cu ceea ce au experimentat pe Pământ. Puţini oameni îmi spun

după ce au ieşit din transă că există multe aspecte ale lumii spiritelor imposibil de explicat în termeni Pământeni. Fiecare persoană traduce condiţiile abstracte ale experienţei spirituale în simboluri şi termeni ce au un înţeles pentru ea. Uneori, câte un subiect intrat pentru prima oară într-un loc spiritual manifestă chiar neîncredere faţă de propriile sale viziuni. Acest lucru se petrece pentru că zona criticii din mintea lor conştientă nu a încetat să transmită mesaje. Oamenii aflaţi în transă se adaptează curând la ceea ce înregistrează mintea lor inconştientă.

Când am început să adun informaţii despre grupurile de suflete, mi-am bazat raţionamentul pe locul de care aparţineau aceste suflete, corespunzător nivelului cunoştinţelor lor. Folosind numai acest criteriu de identificare, mi-a fost greu să plasez exact un client. Subiectul cazului 16 a venit la mine pe când eram la început cu studiile mele referitoare la lumea spiritelor. A fost un caz important, pentru că în timpul şedinţei noastre aveam să aflu despre recunoaşterea sufletelor cu ajutorul culorilor.

Înaintea acestui caz ascultam relatările subiecţilor mei referitoare la culorile pe care le vedeau în lumea spiritelor, fără să realizez

importanţa acestui aspect pentru suflete. Clienţii mi-au vorbit despre nuanţele masei de energie a sufletelor, dan nu am corelat observaţiile lor. Nu puneam întrebările potrivite. Eram familiarizat cu tehnica fotografică Kirlian şi cu studiile de parapsihologic de la U.C.L.A. unde cercetările indicaseră că fiecare fiinţă vie proiectează propria sa aură. În formă umană, se pare că avem un câmp de energie ionizată ce se revarsă în jurul trupurilor noastre, fiind legată într-o reţea de puncte vitale numite chakre. De vreme ce energia spirituală mi-a fost descrisă ca o forţă vie, mişcătoare, nivelul energiei electromagnetice necesare pentru a ţine sufletul în planul nostru fizic ar putea fi un alt factor al producerii diferitelor culori.

S-a spus, de asemenea, că aura umană reflectă gândurile şi emoţiile combinate cu starea de sănătate fizică a unui individ. M-am întrebat dacă aceste meridiane personale proiectate de oameni au o legătură directă cu ce-mi fusese relatat despre lumina emanată de suflete în lumea spiritelor.

Am înţeles cu ajutorul cazului 16 că lumina radiată de suflete pe care o vizualizează spiritele nu este complet albă. În mintea subiecţilor mei,

fiecare suflet generează o anumită culoare a aurei. Sunt recunoscător subiectului acestui caz, pentru că m-a ajutat să descifrez înţelesul acestor manifestări ale energiei.

Dr. N: Bine, hai să ieşim din templul tău. Ce vezi în jurul tău?

S: Oameni – grupuri mari de oameni.

Dr. N: Câte estimezi că ar fi?

S: Hmmm… la distanţă… nu pot număra… sute şi sute… sunt atât de multe.

Dr. N: Şi le identifici cu toate aceste suflete – eşti asociat cu ele?

S: Nu chiar – nici măcar nu le pot vedea pe toate – e destul de neclar… dar echipa mea e lângă mine.

Dr. N: Dacă aş putea numi echipa ta de circa 20 de suflete, grupul tău primar matcă, eşti oare asociat cu corpul secundar mai mare de suflete care sunt acum în jurul tău?

S: Suntem cu toţii asociaţi – dar nu în mod direct. Nu-i cunosc pe toţi aceştia…

Dr. N: Vezi trăsăturile fizice ale acestor suflete în acelaşi fel în care le-ai văzut pe cele ale sufletelor din propriul tău grup în templu?

S: Nu, nu e obligatoriu. E mai… firesc aici în câmp deschis. Le văd ca spirite.

Dr. N: Priveşte la distanţă de unde eşti acum. Cum vezi toate acele spirite? Cu ce seamănă?

S: Diferite lumini – zumzăind ca nişte muşte în jurul unei lămpi.

Dr. N: Poţi să-mi spui dacă sufletele care lucrează împreună, ca elevii cu profesorii, stau întotdeauna împreună?

S: Cele din echipa mea da, dar profesorii înclină să stea între ei atunci când nu asistă la lecţiile noastre.

Dr. N: Vezi vreun ghid-profesor de unde eşti acum?

S: (pauză) Câţiva… da… Sunt mult mai puţini decât noi, fireşte. O văd pe Karla cu doi prieteni ai ei.

Dr. N: Şi ai convingerea că sunt ghizi chiar dacă nu distingi nici o trăsătură fizică? Poţi privi la toate acele lumini de un alb strălucitor şi să ştii mental că e vorba de ghizi?

S: Desigur, putem face acest lucru, dar nu sunt chiar toţi albi.

Dr. N: Vrei să spui că sufletele nu sunt complet albe?

S: E parţial adevărat ceea ce ai spus – intensitatea energiei noastre ne poate face mai puţin strălucitori.

Dr. N: Aşadar Karla şi prietenii săi au diferite nuanţe de alb?

S: Nu, ei nu sunt deloc albi.

Dr. N: Nu te înţeleg.

S: Ea şi cei doi prieteni ai ei sunt profesori.

Dr. N: Şi care e diferenţa? Vrei să spui că ghizii radiază o energie care nu e albă?

S: Aşa e.

Dr. N: Bine, şi atunci ce culoare au?

S: Galben, bineînţeles.

Dr. N: Oh, aşadar toţi ghizii radiază o energie galbenă?

S: Nu, nu toţi.

Dr. N: Cum?

S: Profesorul lui Karla e Valairs. El e albastru. Îl vedem uneori pe aici. Un tip drăguţ. Foarte inteligent.

Dr. N: Albastru? Cum de-am ajuns la albastru?

S: Nuanţa lui Valairs este de un albastru deschis.

Dr. N: Sunt confuz. N-ai pomenit nimic de existenţa unui alt profesor, pe nume Valairs, în grupul vostru.

S: Nici nu m-ai întrebat. Oricum, el nu e din grupul meu. Nici Karla nu e. Ei au propriile lor

grupuri.

Dr. N: Şi aceşti ghizi au aure de culoare galbenă, respectiv albastră?

S: Da.

Dr. N: Câte alte culori ale energiei mai vezi plutind pe aici?

S: Nici una.

Dr. N: De ce nu lumini de energie de culoare roşie sau verde?

S: Unele sunt, într-adevăr, roşietice, dar nici una nu e verde.

Dr. N: De ce nu?

S: Nu ştiu, dar uneori, când mă uit în jur, locul e luminat ca un brad de Crăciun.

Dr. N: Sunt curios în legătură cu Valairs. Are fiecare grup spiritual doi profesori?

S: Hmmm… depinde. Karla se pregăteşte sub îndrumarea lui Valairs, aşa că noi avem doi. Dar nu îl vedem prea des. El lucrează şi cu alte grupuri, pe lângă noi.

Dr. N: Aşadar, Karla însăşi e la rândul ei studentă, fiind un ghid mai puţin avansat?

S: (puţin indignat) E suficient de avansată pentru mine!

Dr. N: Bine, dar mă ajuţi să mă lămuresc în legătură cu aceste culori? De ce radiază energia

Karlei o nuanţă galbenă, iar cea a lui Valairs una albastră?

S: E simplu. Valairs e... cel mai înţelept dintre noi şi energia sa are o intensitate mai întunecată.

Dr. N: Face cumva o diferenţă între suflete nuanţa albastră, comparativ cu galbenul sau cu albul?

S: Tocmai încerc să-ţi spun. Albastrul e mai adânc decât galbenul, iar galbenul e mai intens decât albul. Aceste nuanţe depind de cât de avansat eşti.

Dr. N: Oh, atunci luminozitatea lui Valairs e mai puţin strălucitoare decât cea a Karlei şi Karla e mai puţin strălucitoare decât tine, pentru că tu eşti mai jos în ceea ce priveşte nivelul de dezvoltare?

S: (râde) Mult mai jos. Ei amândoi au o lumină mai abundentă şi mai constantă decât mine.

Dr. N: Şi cum variază culoarea galbenă a Karlei faţă de albul tău, în funcţie de gradul tău anticipat de avansare?

S: (mândru) Nuanţa mea se îndreaptă spre alb-roşietic. În cele din urmă, va fi de un galben deschis. Am observat recent că nuanţa Karlei a

devenit puţin mai închisă. Mă aşteptam la asta. E atât de înţeleaptă şi de bună.

Dr. N: Chiar aşa, şi atunci energia sa va deveni apoi o nuanţă de albastru închis?

S: Nu, întâi albastru deschis. Întotdeauna transformarea se petrece gradual, pe măsură ce energia noastră devine mai abundentă.

Dr. N: Aşadar, aceste trei lumini primare de alb, galben şi albastru reprezintă stadiile de dezvoltare ale sufletelor şi sunt vizibile pentru toate spiritele?

S: Aşa e, şi schimbările sunt foarte lente.

Dr. N: Mai uită-te odată în jur. Sunt, oare, culorile energiei reprezentate în mod egal?

S: O, nu. Cele mai multe sunt albe, câteva galbene şi puţine albastre.

Dr. N: Îţi mulţumesc pentru faptul că mi-ai explicat aceste lucruri.

Îi întreb pe toţi subiecţii mei despre culorile aurei lor, atunci când se află în transă. Pe lângă albul general al lumii spiritelor înseşi, subiecţii mei relatează că văd majoritatea celorlalte suflete având o nuanţă de alb. Se pare că albul neutru sau griul reprezintă punctul de plecare al dezvoltării. Aurele spirituale primesc apoi culorile primare de

roşu, galben albastru, pe o bază albă. Puţini oameni văd nuanţe amestecate cu galben sau cu albastru. Echivalarea celor auzit despre energia sufletelor cu legile fizicii ce guvernează culorilor pe care le vedem în ceruri e doar o supoziţie. Cu toate acestea, am găsit unele asemănări. Energia luminii radiate stelele reci este roşu-portocalie, în vreme ce aceea a stelelor calde e de la galben la albastru-alb. Temperatura influenţei undele luminoase care sunt, de asemenea, vibraţii vizibile ale diferitelor frecvenţe ale spectrului. Ochiul uman înregistrează aceste unde ca pe un spectru de culori, de la cele mai deschis la cele mai închise.

Culorile energiei sufletelor nu au probabil prea mult de-a face cu elemente ca heliul sau hidrogenul, dar poate că există legătură cu un câmp electromagnetic ridicat. Bănuiesc că lumina tuturor sufletelor este influenţată de mişcarea vibraţională, aflată pe aceeaşi lungime de undă cu o unitate spirituală armonioasă de înţelepciune. Unele aspecte ale fizicii cuantice sugerează că universul este format din unde vibraţionale ce influenţează masele obiectelor fizice printr-o interacţiune a unor frecvenţe diferite. Lumina, mişcarea, sunetul şi timpul sunt în spaţiul fizic.

Am auzit de la subiecţii cazurilor mele despre aceleaşi corelaţii, aplicate domeniului spiritual.

Am ajuns, în cele din urmă, la concluzia că atât conştiinţa noastră fizică, cât şi cea spirituală, proiectează şi primeşte energie luminoasă. Cred că modelele undelor vibraţionale individuale reprezintă aura fiecărui suflet. Densitatea, culoarea şi forma luminii radiate de noi ca suflete e proporţională cu puterea cunoaşterii şi a percepţiei noastre, reprezentate de concentraţia crescută a materiei luminoase pe măsură ce evoluăm. Modelele individuale ale energiei nu arată numai cine anume suntem, ci indică şi gradul de capacitate pe care-l avem de a-i vindeca pe alţii şi de a ne regenera pe noi înşine.

Oamenii aflaţi sub hipnoză se referă la culori pentru a descrie cum arată sufletele, mai ales văzute de la distanţă, atunci când acestea nu au formă. Am aflat de la subiecţii cazurilor mele că sufletele mai avansate proiectează mase de energie ale cărei particule se mişcă mai repede – despre care se relatează că sunt albastre, cele cu concentraţia cea mai mare fiind violet. În spectrul vizibil pe Pământ, albastrul-violet are cea mai scurtă lungime de undă, energia tinzând spre invizibilul ultraviolet. Dacă densitatea culorii e o

reflexie a înţelepciunii, atunci lungimile de undă inferioare ale albului şi ale galbenului emanate de suflete trebuie că reprezintă concentraţii mai scăzute de energie vibraţională.

Figura 3 (pagina 92) este o schemă pe care am schiţat-o pentru clasificarea sufletelor în funcţie de culoarea acestora, după cum mi-a fost relatat de către subiecţii mei. Prima coloană redă starea spirituală a sufletului sau clasa de pregătire în care se află acesta. Ultima coloană indică starea ghidului nostru şi denotă abilitatea noastră de a îndeplini această funcţie pentru alţii, fapt care va fi explicat mai pe larg în capitolul următor, învăţarea începe cu creaţia noastră ca suflete şi se accelerează apoi odată cu prima noastră viaţă fizică. Cu fiecare încarnare creştem în înţelegere, deşi putem aluneca înapoi în anumite vieţi, înainte de a ne recâştiga ritmul şi a avansa din nou. Totuşi, cel puţin din câte pot să-mi dau seama, odată ce un suflet atinge un nivel spiritual, nu mai regresează.

În figura 3 înfăţişez şase nivele ale sufletelor încarnate. Deşi îmi plasez în mod obişnuit subiecţii în categoriile generale de începători, medii şi avansaţi, există unele diferenţe subtile între acestea, la nivelele II şi IV. De exemplu,

pentru a determina dacă un suflet începe să treacă din nivelul de începător I în nivelul II, nu este suficient să ştiu numai cât de multă energie albă a rămas, ci şi să analizez răspunsurile subiectului la întrebările care demonstrează că şi-a însuşit cunoştinţele necesare. Genealogia succeselor din vieţile trecute, aşteptările viitoare, legăturile de grup şi discuţiile dintre subiecţii mei şi ghizii lor – toate acestea formează profilul dezvoltării.

Unii dintre subiecţii mei au obiectat când am caracterizat lumea spiritelor ca pe un loc guvernat de structura socială şi managementul organizaţional simbolizate în figura 3. Pe de altă parte, aud aceiaşi subiecţi descriindu-mi un proces ordonat şi planificat al dezvoltării de sine, influenţat de colegi şi de profesori. Dacă lumea spiritelor se aseamănă cu o şcoală mare, cu o mulţime de clase, coordonate de suflete-profesori ce monitorizează progresul nostru – atunci are o structură. Figura 3 reprezintă un model de lucru, pe care îl folosesc, al plasărilor primare ale sufletelor. Ştiu că are şi imperfecţiuni. Sper că în anii ce urmează să fie adăugate consideraţiilor mele referitoare la măsurarea maturităţii sufletului şi cercetările altor regresionişti

spirituali.

Acest capitol poate da cititorului impresia că sufletele sunt segregate de nivelul luminii în lumea spiritelor în aceeaşi măsură în care sunt oamenii separaţi de clase în comunităţile de pe Pământ. Condiţiile sociale de pe Pământ nu pot fi comparate cu lumea spiritelor. Diferenţele între frecvenţele luminii ce măsoară cunoaşterea sufletelor provin din aceeaşi sursă de energie. Sufletele sunt complet integrate prin gând. Dacă toate nivelele de dezvoltare din lumea spiritelor ar fi incluse în aceeaşi clasă, atunci sufletele ar avea un sistem educaţional nefericit. Conceptul învechit al unei singure clase în care învaţă elevi de diferite vârste limitează posibilităţile de dezvoltare ale acestora. În clasele spirituale, sufletele lucrează la propriul lor nivel de dezvoltare alături de alte suflete asemenea lor. Ghizi profesori maturi pregătesc generaţii succesive de suflete să-şi ocupe locul ce le-a fost desemnat.

Şi astfel, există raţiuni practice pentru care în lumea spiritelor sunt condiţii pentru un sistem conceput să măsoare cunoştinţele şi dezvoltarea. Sistemul stimulează iluminarea şi, într-un final, perfecţiunea sufletelor. E important să înţelegem că, deşi putem suferi consecinţele alegerilor

noastre greşite, suntem întotdeauna protejaţi, ajutaţi şi călăuziţi în cadrul sistemului de suflete maestre. Văd acest aspect ca pe un management spiritual al sufletelor.

Clasificarea nivelelor de dezvoltare ale sufletu

NIVELUL DE PREGĂTIRE	GAMA CULORILOR CINETICE
Nivelul 1: Începător	Albă (luminoasă şi omogenă)
Nivelul II: Mediu inferior	Alb stins (nuanţe roşietice transformându-se, în cele din urmă, în galben)
Nivelul III: Mediu	Galben (fără nuanţe de alb)
Nivelul IV: Mediu superior	Galben închis (auriu închis transformându-se, în cele din urmă, într-o nuanţă de albastru)
Nivelul V: Avansat	Albastru deschis (fără urme de galben, transformându-se, în cele din urmă, într-o nuanţă de violet)

Nivelul VI: Albastru-violet închis
Foarte avansat (înconjurat de o lumină radiantă)

Figura 3

Ideea unei ierarhii a sufletelor a făcut parte multe secole deopotrivă din culturile orientală şi occidentală. Platon vorbea despre transformarea sufletelor, din copilărie spre maturitate, trecând prin multe stadii pe criterii morale. Grecii credeau că umanitatea trece, de-a lungul multor vieţi, de la stadiul unor fiinţe amorale, imature şi violente, la cel al unora ce se comportă una faţă de cealaltă în cele din urmă cu milă, răbdare, cinste, iertare şi iubire. În secolul II d. Hr., noua teologie creştină a fost puternic influenţată de Polotinus, a cărui cosmologie neoplatoniciană implica suflete aşezate pe o ierarhie a gradelor fiinţei. Fiinţa supremă era un Unul transcendent sau Dumnezeu creatorul, din care au fost născute sufletele ce urmau să se alăture oamenilor. În cele din urmă, aceste suflete mai puţin evoluate se vor întoarce, pentru a se reuni cu acest suprasuflet universal divin.

Clasificarea pe care am făcut-o dezvoltării sufletelor nu intenţionează să fie una elitistă, nici din punct de vedere social şi nici intelectual. Sufletele din nivelele superioare de dezvoltare pot fi adesea întâlnite pe Pământ în împrejurări modeste. Pe firul aceluiaşi raţionament, oamenii influenţi din societatea umană nu sunt în mod necesar nişte suflete mature. Adesea lucrurile stau tocmai invers.

În ceea ce priveşte plasarea sufletelor în funcţie de nivelul lor de dezvoltare, nu pot să nu subliniez importanţa grupurilor noastre spirituale. Capitolul nouă, dedicat sufletelor începătoare (nivelele I şi II), va examina mai îndeaproape cum funcţionează un grup de suflete. Înainte de a merge mai departe, vreau să rezum ce am aflat despre principiile de bază ale formării grupurilor de suflete.

- Indiferent de timpul relativ al creaţiei, după ce s-a încheiat perioada de început, toate sufletele începătoare sunt repartizate unui nou grup de suflete, aflat la nivelul lor de înţelegere.
- Odată ce s-a format un nou grup de sprijin, nu mai sunt adăugaţi noi membri în viitor.
- Se pare că există o procedură sistematică de alegere, pentru a asigura

omogenitatea grupului de suflete. Sunt luate în considerare similarităţile egoului, conştienţa cognitivă, expresia şi dorinţa.

- Indiferent de mărime, grupurile matcă nu-şi amestecă energia, dar sufletele pot comunica dincolo de graniţele grupurilor primar şi secundar.

Grupurile matcă primare de nivel I şi II se pot sparge în subgrupuri mai mici menite studiului, dar nu se separă de întregul grupului matcă.

Ritmul de învăţare variază între colegii de grup. Unele suflete avansează mai repede decât altele, deşi nu e neapărat necesar ca acestea să dea dovadă de aceleaşi capacităţi şi în celelalte domenii ale curriculumului spiritual. În preajma nivelului III de dezvoltare, sufletele ce dau dovadă de talente speciale (tămăduire, predare, creaţie etc.), pot lua parte la grupuri specializate, pentru a lucra mai aprofundat, dar rămân totuşi cu grupul lor matcă.

Când se consideră că nevoile, motivele şi capacităţile unui suflet sunt acelea ale unui suflet de nivel III în toate domeniile curriculumului spiritual, atunci sunt formate „grupuri independente de studiu”. De obicei, vechii lor ghizi continuă să-i monitorizeze, prin intermediul

unui profesor maestru. Astfel, un nou lot de entităţi ce trec în nivelul III poate fi adus din mai multe grupuri matcă, din cadrul unuia sau mai multor grupuri secundare.

Când se apropie de nivelul IV, sufletelor li se dă mai multă independenţă în afara activităţilor grupului. Deşi mărimea grupului se micşorează pe măsură ce sufletele avansează, legăturile apropiate dintre membrii grupului iniţial nu se sting niciodată.

Ghizii spirituali au o mare varietate de metode de predare, în funcţie de componenţa grupului.

Ghizii noştri

NU am lucrat niciodată cu un subiect aflat în stare de transă care să nu fi avut un ghid personal. În timpul şedinţelor de hipnoză, unii dintre ghizi sunt mai vizibili decât alţii. Obiceiul meu este să întreb subiecţii dacă simt sau văd vreo prezenţă descarnată în încăpere. Dacă da, această a treia parte este, de obicei, un ghid protector. Adesea, un client va simţi prezenţa unei fiinţe descarnate înainte de a vizualiza o figură sau de a auzi o voce. Oamenii care meditează mai mult sunt în mod firesc mai familiarizaţi cu aceste

viziuni decât cineva care nu şi-a invocat ghidul.

Recunoaşterea acestor profesori spirituali îi aduce pe oameni în compania unei puteri calde, iubitoare şi creative. Prin intermediul ghizilor noştri devenim conştienţi într-un mod mai profund de continuitatea vieţii şi de identitatea noastră ca suflete. Ghizii sunt fiinţe care ne înfrumuseţează existenţa, pentru că ei reprezintă o parte a împlinirii propriului nostru destin.

Ghizii sunt entităţi complexe mai ales atunci când e vorba de ghizi maeştri. Nivelul de conştienţă al sufletului determină într-o anumită măsură gradul de avansare al ghidului ce este desemnat acestuia. În fapt, gradul de maturitate al unui anume ghid ţine şi de următorul aspect: dacă aceşti profesori se ocupă de un singur suflet-elev sau de mai mulţi. Ghizii aflaţi la un nivel superior al abilităţilor lucrează, de obicei, cu un întreg grup de suflete, atât în lumea spiritelor, cât şi pe Pământ. Aceşti ghizi sunt ajutaţi şi de alte entităţi. Din câte am înţeles, fiecare grup de suflete are pe lângă el unul sau mai multe suflete ce se pregătesc să devină ghizi şi care fac un fel de practică. Astfel, unii oameni pot avea mai mult de un singur ghid care să-i ajute.

Numele pe care le dau clienţii mei ghizilor lor

variază de la cele mai obişnuite până la cele mai ciudate, fiind uneori cuvinte ce sună amuzant sau demodat. În mod frecvent, aceste nume pot fi indicii ale unei anumite vieţi trecute pe care profesorul a petrecut-o alături de elevul său. Unii clienţi nu pot pronunţa numele ghidului lor pentru că sunetul acestuia nu poate fi redat chiar şi atunci când clienţii mei înţeleg perfect respectivele nume în timpul hipnozei. Acestor oameni le spun că este mai important să înţeleagă scopul pentru care le sunt desemnaţi anumiţi ghizi decât să le cunoască şi să le poată rosti numele. Un subiect poate foarte bine să folosească un termen general ca sfătuitor, instructor sau prietenul meu când se referă la ghidul său.

Trebuie să fim atenţi la cum anume interpretăm termenul *prieten.* În general, atunci când o persoană aflată în stare de transă vorbeşte despre un prieten spiritual, ea se referă mai degrabă la un suflet pereche sau la un suflet asociat decât la un ghid. Entităţile care ne sunt prietene există la un nivel apropiat de acela la care ne aflăm noi. Aceşti prieteni sunt în măsură să ne ofere încurajare mentală din lumea spiritelor atunci când noi ne aflăm pe Pământ, şi, de asemenea, ne pot însoţi pe drumurile vieţii

Pământeşti în calitate de companioni încarnaţi.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale muncii mele terapeutice cu clienţii este acela de a-i ajuta să înţeleagă la nivel conştient rolul pe care-l joacă în viaţa lor ghizii. Aceste entităţi – profesor ne edifică asupra tehnicilor lor dibace de instruire. Unele idei care considerăm că ne aparţin pot fi generate de un ghid. De asemenea, ghizii ne alină în perioadele de încercări ale vieţii, mai ales atunci când, copii fiind, avem nevoie de mângâiere. Îmi amintesc de o remarcă încântătoare făcută de o clientă după ce am întrebat-o când anume a început să-şi vadă ghidul în această viaţă. „Oh, atunci când visam cu ochii deschişi. Îmi amintesc că ghidul meu a fost alături de mine în prima mea zi de şcoală, când eram foarte speriată. S-a aşezat pe banca mea, pentru a-mi ţine companie şi tot ea mi-a arătat drumul spre baie, eu fiind prea speriată pentru a-l întreba despre aceasta pe profesor”.

Conceptul fiinţelor spirituale personalizate provine din antichitate, încă de la cele mai timpurii origini ale noastre ca fiinţe umane înzestrate cu facultatea gândirii. Studiile antropologice asupra aşezărilor popoarelor preistorice sugerează că simbolurile totemice

evocau protecţie individuală. Mai târziu, după vreo 5000 de ani, când au început să se ridice oraşele-stat, zeităţile oficiale s-au identificai cu religiile de stat. Aceşti zei erau mai îndepărtaţi şi generau chiar teamă. Astfel, zeităţile personale şi cele protectoare ale familiei au devenit mult mai importante în viaţa de zi cu zi a oamenilor. Fiecare persoană şi familie aveau un înger păzitor care putea fi invocat în vederea obţinerii ajutorului divin în timpul unei crize. Această tradiţie a fost preluată până în culturile de astăzi.

Pot prezenta două exemple în acest sens, în două colţuri opuse ale Statelor Unite. Aumakua este un zeu personal al locuitorilor din Hawai. Polinezienii cred că strămoşii cuiva pot iniţia o relaţie personală divină (ca oameni, animale sau peşti) cu membrii familiei aflaţi în viaţă. În viziuni şi vise, Aumakua poate chiar ajuta sau mustra un anumit individ. În nord-estul Americii, populaţiile Iroquois cred că puterea interioară spirituală a unui om este numită Orenda şi că aceasta se află în legătură cu un spirit personal Orenda mai înalt. Acest gardian este în măsură să reziste puterilor răului ce s-ar năpusti asupra unui individ. (Conceptul referitor la aceşti păzitori ai sufletului ce funcţionează ca ghizi face parte din sistemele

de credinţă ale multor culturi tradiţionale ale Americii. În sud-vest, triburile Zuni au în mitologia lor anumite tradiţii orale ce fac referire la fiinţe divine înzestrate cu existenţe personale. Acestea sunt numite „creatorii şi păstrătorii drumurilor vieţii” şi sunt considerate drept cele ce au grijă de suflete. Există şi alte culturi în lume care cred că şi altcineva în afară de Dumnezeu are grijă de oameni şi intervine personal în favoarea acestora.

Am convingerea că fiinţele umane au avut întotdeauna nevoie de figuri antropomorfice, situate la un nivel inferior fiinţei supreme, Dumnezeu, pentru a ilustra forţele spirituale din jurul lor. Atunci când oamenii se roagă sau meditează, ei vor să ajungă la o entitate pe care o cunosc şi care-i inspiră. E mai uşor să ceri ajutor de la o fiinţă ce poate fi identificată în mod clar de mintea umană. Există prea puţine reprezentări ale unui Dumnezeu atotputernic, ceea ce, în cazul multor oameni, împiedică o legătură directă cu acesta. Dincolo de marea diversitate a preferinţelor religioase, cât şi a diferitelor grade de trăire a credinţei, oamenii simt că dacă există un Dumnezeu atotputernic, această divinitate este mult prea ocupată pentru a-şi bate capul şi cu problemele lor personale. Adesea, oamenii se

consideră prea puţin vrednici pentru o asociaţie directă cu Dumnezeu, în acest sens, toate religiile majore ale lumii au folosit profeţii ce au trăit cândva pe Pământ, ca intermediari ai noştri în relaţia cu Dumnezeu.

Probabil şi datorită faptului că unii dintre aceşti profeţi s-au ridicat ei înşişi la un statut divin, ei nu mai sunt suficient de personali. Spun acest lucru fără intenţia de a minimaliza influenţa spirituală vitală pe care toţi marii profeţi au avut-o asupra celor ce i-au urmat. Milioane de oameni au folosit învăţăturile acestor suflete puternice ce s-au încarnat pe Pământ ca profeţi în trecutul nostru. Şi, mai mult, oamenii ştiu în cugetul lor – după cum au ştiut-o întotdeauna – că cineva, o entitate personală, *proprie lor* – e acolo, aşteptându-ne să ajungem la ea.

Teoria mea este aceea că ghizii le apar oamenilor foarte religioşi, în forma unor personaje ale credinţei lor. A existat un caz prezentat în cadrul unei emisiuni transmise de o televiziune naţională, referitor la copilul unor creştini devotaţi ce fusese la un pas de moarte. Copilul a declarat ca îl văzuse pe Iisus. Când a fost rugată să deseneze ceea ce a văzut, fetiţa a desenat un bărbat de culoare albastră, fără forme clar

definite, înconjurat de un halou de lumină.

Subiecţii mei mi-au arătat cât de mult depind şi se folosesc de ghizii lor spirituali în timpul vieţii. Am ajuns la concluzia că soarta noastră constituie responsabilitatea directă a ghizilor şi nu a lui Dumnezeu. Aceşti profesori înţelepţi rămân alături de noi de-a lungul a mii de ani, pentru a ne ajuta în cursul încercărilor noastre înaintea, în timpul şi după nenumărate vieţi. Am observat că, spre deosebire de oamenii aflaţi în stare conştientă, subiecţii aflaţi în transă nu dau vina pe Dumnezeu pentru nenorocirile lor din viaţă. Cel mai adesea, când suntem în stare de suflet, ghidul nostru personal este acela care este învinuit pentru orice insatisfacţie.

Sunt întrebat adesea dacă ghizii-profesor se potrivesc cu noi sau ne sunt repartizaţi la întâmplare. Trebuie să recunosc că e greu de răspuns la această întrebare. Se pare totuşi că ghizii ne sunt repartizaţi în lumea spiritelor în mod ordonat. Am ajuns la concluzia că metodele de predare ale fiecăruia, cât şi tehnicile pe care ei le folosesc vin în sprijinul şi se integrează armonios cu identitatea eternă a sufletului nostru.

De exemplu, am auzit despre ghizi mai tineri, ale căror vieţi trecute au implicat depăşirea

anumitor trăsături negative de caracter, că au fost desemnaţi unor suflete ce aveau aceleaşi modele de comportament. Se pare că aceşti ghizi empatici sunt clasaţi după cât de bine reuşesc să determine schimbări pozitive.

Toţi ghizii încearcă sentimente de compasiune faţă de elevii lor, dar modalităţile în care se apropie de aceştia sunt diferite. Cred că unii dintre ghizi îşi ajută în mod constant elevii pe pământ, în vreme ce alţii îşi stabilesc standardele fără să-i încurajeze prea mult pe aceştia. Gradul de maturitate al sufletului constituie fără doar şi poate un factor de care se ţine seama. În mod cert, elevii mai avansaţi primesc mai puţin ajutor decât începătorii. Pe lângă nivelul de dezvoltare, consider că un alt factor referitor la felul şi forma de ajutor pe care o primeşte un suflet din partea ghidului său în timpul vieţii este intensitatea dorinţei personale.

În ceea ce priveşte repartizarea ghizilor în funcţie de gen, cred că nu există nici un argument valabil în sprijinul ideii că bărbaţii ar avea ghizi de sex masculin, iar femeile, de sex feminin. Una peste alta, oamenii acceptă genul ghidului lor ca pe ceva normal. S-ar putea argumenta că acest lucru se întâmplă, mai degrabă, pentru că ei s-au

obişnuit cu ghizii lor ca fiind femei sau bărbaţi vreme de eoni ai unui timp relativ, decât conform supoziţiei că un sex este mai eficient decât celălalt pentru anumiţi elevi şi profesori. Unii dintre ghizi par a aparţine în acelaşi timp ambelor sexe, fapt ce e de ajutor sufletelor androgine. Un client mi-a spus: „Ghidul meu este uneori Alexia sau Alex, luând forma ambelor sexe, în funcţie de nevoia mea de a primi un sfat de la un bărbat sau de la o femeie”.

Din câte am reuşit să-mi dau seama, procedura de alegere a unui profesor este condusă atent în lumea spiritelor. Fiecare fiinţă umană are cel puţin un ghid senior sau un ghid aflat la un nivel avansat de dezvoltare, care-i este desemnat încă de pe când sufletul său a fost creat. Mulţi dintre noi moştenesc un ghid secundar mai târziu în viaţă, aşa cum s-a întâmplat cu Karla în capitolul precedent. Pentru aceia care doresc un termen mai bun, i-am numit pe aceşti profesori, ce încă se pregătesc, ghizi-profesor juniori.

S: Oh… învăţând să încălzesc şi să răcesc… praful… pentru a-l întări.

Dr. N: Faci minerale din praf?

S: Ei fac asta… profesorii ne dau

materialele… vapori de gaze pentru a crea apa… şi tot aşa…

Dr. N: Vreau să înţeleg clar acest aspect. Munca ta constă în a învăţa să creezi provocând căldură, presiune şi răciri prin fluxul tău energetic? i

S: Cam aşa – alternând curenţii radiaţiei de energic.

Dr. N: Aşadar, nu produci, de fapt, substanţa pietrei şi apei într-un mod chimic?

S: Nu, după cum ţi-am spus, munca mea este aceea de a transforma lucruri… amestecând ceea ce mi se dă. Mă joc cu frecvenţele şi dozajele energiei mele. Pare complicat, dar nu din cale afară.

Dr. N: Nu prea complicat! Credeam că natura a făcut toate acestea.

S: (râde) şi cine crezi că este natura?

Dr. N: Bine, şi cine creează atunci elementele primare pe care le foloseşti în experimentele tale – substanţele primara ale materiei fizice?

S: Creatorul… şi aceia care creează la o scară mai mare decât mine.

Dr. N: Bine, într-un fel tu creezi obiecte neînsufleţite, cum ar fi pietrele.

S: Este mai mult încercarea noastră de a

copia ceea ce vedem în faţa noastră. Ceea ce ştim. (după un moment de gândire) Am început să mă ocup de plante, dar nu le pot crea încă.

Dr. N: Şi începi prin a lucra la scară mică, experimentând până ce vei reuşi mai bine?

S: Da, despre asta este vorba. Noi copiem lucruri şi le comparăm apoi cu originalul, pentru a putea face şi modele mai mari.

Dr. N: Toate acestea sună ca şi cum sufletele se joacă asemeni copiilor, cu forme şi cu nisip.

S: (zâmbeşte) Noi *suntem* copii. Direcţionarea unui flux de energie seamănă cu sculptarea lutului.

Dr. N: Ceilalţi membri ai acestui curs de creaţie provin din grupul tău matcă iniţial?

S: Unii dintre ei da. Mulţi însă vin de aiurea (din lumea spiritelor), dar toţi s-au încarnat pe Pământ.

Dr. N: Face cineva aceleaşi lucruri ca tine?

S: Păi, desigur, unii dintre noi se pricep mai bine la anumite lucruri, dar ne ajutăm. Profesorii vin lângă noi şi ne dau idei şi sfaturi despre cum să ne îmbunătăţim… dar… (se opreşte)

Dr. N: Dar ce?

S: (sfios) Dacă sunt stângaci şi fac o treabă proastă, dezmembrez unele creaţii fără să i le mai

arăt lui Idis.

Dr. N: Dă-mi un exemplu.

S: Plantele... nu-mi aplic destul de delicat energia pentru a produce schimbările chimice potrivite.

Dr. N: Nu te pricepi prea bine la crearea vieţii vegetale?

S: Nu, aşa că-mi desfiinţez creaţiile cele mai dezgustătoare.

Dr. N: Asta înţelegi prin non-creaţie? Poţi distruge energia?

S: Energia nu poate fi distrusă. O reaşezăm şi o luăm de la început, folosind diferite combinaţii.

Dr. N: Nu văd de ce ar avea nevoie creatorul de ajutorul vostru.

S: Pentru propriul nostru folos. Luăm parte la aceste exerciţii astfel încât, atunci când munca noastră va fi considerată a fi una de calitate, să sperăm ca vom putea aduce contribuţii reale vieţii.

Dr. N: Nenthum, dacă noi toţi lucrăm, ca suflete, pe scara dezvoltării, am impresia că lumea spiritelor este o organizaţie uriaşă de tip piramidal, ce are în vârf o autoritate supremă a puterii.

S: (suspină) Nu, te înşeli. Nu este o piramidă. Cu toţii lucrăm la aceeaşi bucată lungă de

material. Suntem ţesuţi cu toţii în aceasta.

Dr. N: Mi-e greu să-mi închipui materialul, de vreme ce există atâtea nivele de competenţă a sufletelor.

S: Gândeşte-te la el mai degrabă ca la o continuă mişcare, decât la suflete care sunt situate în graniţe bine determinate

Dr. N: Mă gândesc întotdeauna că sufletele avansează în cursul existenţei lor.

S: Ştiu, dar gândeşte că ne mişcăm de-a lungul.

Dr. N: Dă-mi un exemplu pe care să-l pot ilustra în minte.

S: E ca şi cum am fi cu toţii parte a unui tren universal pe un traseu al existenţei. Majoritatea sufletelor de pe Pământ sufli într-un vagon ce se mişcă de-a lungul liniei.

Dr. N: Şi toate celelalte suflete sunt în alte vagoane?

S: Da, dar pe aceeaşi linie ferată.

Dr. N: Unde sunt conductorii, cum este Idis?

S: Ei se mişcă înainte şi înapoi între vagoanele legate, dar sta aproape de locomotivă.

Dr. N: Unde este locomotiva?

S: Creatorul? În faţă, fireşte.

Dr. N: Poţi vedea locomotiva din vagonul tău?

S: (râde de mine) Nu, dar pot simţi fumul. Pot simţi locomotiva huruind în timp ce înaintează şi pot auzi motorul!

Dr. N: Ar fi frumos dacă am fi cu toţii aproape de locomotivă.

S: Vom fi, în cele din urmă.

Am descoperit că nu este obligatoriu ca sufletele să meargă în lumi fizice atunci când încep să-şi folosească energia la exerciţiile de creare a vieţii. Aparent, aceste exerciţii încep în grupuri, sufletelor fiindu-le mai uşor astfel să-şi pună laolaltă energia atât unul cu celălalt, cât şi cu instructorul lor. Un subiect mi-a explicat procedeul astfel: „Atunci când am început, grupul meu a format un cerc în jurul lui Senwa (ghidul). Trebuie să exersăm intens să ne armonizăm gândurile şi să ne reglăm capacitatea de a ne concentra cu toţii, cu aceeaşi intensitate, asupra aceluiaşi lucru. Odată, lucram asupra unei frunze, după ce Senwa ne-a demonstrat cum ar trebui să ne iasă. Pe când ne direcţionam razele de energie pentru structură, culoare, şi formă ne-am încurcat. Nu eram unificaţi, aşa că o mică parte a frunzei nu avea nervurile şi pigmentarea potrivite. Eu sunt foarte serios şi înclin spre perfecţionism în ceea ce priveşte studiul, dar Nemi (glumeţul

grupului) îşi schimba intenţionat energia într-un mod impropriu, încurcând experimentul spre hazul nostru, dar şi pentru că lecţia îl obosise. În cele din urmă am reuşit să-l aducem la ordine şi astfel, am putut încheia sarcina ce ne fusese dată.”

Din câte pot constata, e de aşteptat ca sufletele să lucreze individual cu forţele creaţiei din momentul în care s-au stabilit la nivelul III. Expunerea despre fotosinteza plantelor are loc înainte ca sufletele-elevi să înveţe despre scala organică a vieţii. Mi s-a spus că lecţiile de început în domeniul creaţiei constau în însuşirea de către suflete a relaţiilor dintre substanţe, pentru a li se dezvolta abilitatea de a-şi unifica energia cu diferitele proprietăţi ale elementelor. Trecerea de la formarea obiectelor neînsufleţite la cea a celor însufleţite, de la simplu la complex, este un proces lent şi de lungă durată. Elevii sunt încurajaţi să creeze microhabitate planetare în miniatură pentru un set de organisme date, ce se pot adapta unor anumite condiţii de mediu. Odată cu exerciţiul vine şi perfecţionarea, dar clienţii mei încep să simtă că pot contribui cu adevărat la dezvoltarea fiinţelor vii abia când se apropie de nivelul V de dezvoltare. Vom avea ocazia să aflăm

mai multe despre aceste lucruri în cazul 23.

Unele suflete par a avea un talent natural de a lucra cu energia la cursurile de creaţie. Cazurile mele indică faptul că abilitatea în rezolvarea sarcinilor de creaţie nu înseamnă că sufletul se află la acelaşi nivel de dezvoltare şi în celelalte domenii ale curriculumului spiritual. Un suflet poate să fie un bun tehnician în ceea ce priveşte folosirea forţelor creaţiei, dar să-i lipsească tehnicile şi aptitudinile rafinate ale unui ghid competent. Probabil acesta este motivul pentru care mi-a fost lăsată impresia că şi sufletelor cu adevărat avansate le este permis să se specializeze.

În capitolul precedent am explicat câteva beneficii ale solitudinii sufletului şi ultimul caz ne-a oferit încă un exemplu în acest sens. Experienţa spirituală nu e uşor de tradus în limbaj uman. Subiectul cazului 22 vorbeşte despre Lumea Timpului Modificat ca despre un mijloc al studiului planetar. Pentru cineva aflat în stare de transă, adevărata realitate este lumea mentală situată în afara graniţelor timpului, toate celelalte fiind o iluzie creată în vederea obţinerii anumitor beneficii. Alţi subiecţi, aflaţi aproximativ la acelaşi nivel, numesc această sferă „spaţiul

transformărilor” sau, pur şi simplu, „camerele de recreare”. Mi s-a spus că aici sufletele au posibilitatea de a-şi modela energia în obiecte însufleţite sau neînsufleţite, create atât în scopuri didactice, cât şi de plăcere. Un subiect mi-a relatat: „Mă gândesc la ceea ce vreau şi acel lucru se întâmplă! Ştiu că sunt ajutat. Putem fi orice ne este familiar din experienţele noastre trecute.”

De exemplu, sufletele pot deveni pietre, pentru a capta esenţa densităţii, copaci pentru calm, apă pentru coeziune şi uşurinţă, fluturi pentru libertate şi frumuseţe şi balene pentru putere şi imensitate. Oamenii neagă că aceste activităţi ar reprezenta transmigraţii Pământeşti trecute. Am aflat, de asemenea, că sufletele pot deveni amorfe, fără substanţă sau! structură şi că se pot integra total într-un anumit sentiment, cum ar fi compasiunea, spre a-şi ascuţi sensibilitatea.

Unii subiecţi vorbesc despre faptul că pot fi spirite mistice ale naturii, inclusiv personaje asociate folclorului, ca elfii, giganţii şi sirenele. De asemenea, este menţionată existenţa unei relaţii personale cu animale stranii, mitologice. Aceste relatări sunt atât de vii, încât îmi este greu să le etichetez pur şi simplu ca metaforice. Sunt oare vechile povestiri folclorice ale multor rase pure

superstiţii sau sunt manifestări ale experienţelor sufletului? Am senzaţia că multe dintre legendele noastre sunt amintiri ale sufletelor ce au venit pe Pământ din alte locuri, cu multă vreme în urmă.

Sufletul aflat la un nivel avansat DE DEZVOLTARE

EXISTĂ puţini oameni care posedă suflete deopotrivă foarte avansate şi bătrâne. Cu toate că nu am avut şansa de a hipnotiza prin regresie prea multe suflete de nivel V albaştri, a lucra cu ale este întotdeauna stimulant datorită marii capacităţi de înţelegere şi a conştienţei lor spirituale avansate. Realitatea este că o persoană cu o maturitate atât de înaltă nu apelează la serviciile unui regresionist pentru a-şi rezolva conflictele din planul vieţii. De cele mai multe ori, cei din nivelul V se încarnează în calitate de ghizi. Dat fiind faptul că problemele fundamentale cu care mulţi dintre noi se confruntă în viaţa de zi cu zi au fost deja depăşite de aceste suflete avansate, ele sunt mai degrabă interesate de a aduce mici rafinamente unor sarcini specifice.

Le putem recunoaşte atunci când apar ca persoane publice, precum Maica Tereza; totuşi, e

mai obişnuit ca aceste suflete avansate să îşi desfăşoare lucrarea în linişte şi modestie. Fără să-şi neglijeze totuşi propriile obiective, împlinirea lor vine din îmbunătăţirea vieţilor altor oameni. Aceste entităţi se axează mai puţin pe chestiuni instituţionale şi mai mult pe sporirea valorilor individual umane Totuşi, ghizii din nivelul V pot fi şi practici, putând fi întâlniţi astfel activând în diferite curente culturale, fapt care le permite să influenţeze oamenii şi evenimentele

Am fost întrebat dacă majoritatea persoanelor sensibile, dăruite cu simţ estetic şi la care predomină activitatea emisferei cerebrale drepte, au suflete avansate, din moment ce indivizii înzestraţi cu aceste trăsături par să fie adesea în contradicţie cu imperfecţiunile acestei lumi. Nu văd nici o corelaţie aici. A fi sensibil, a aprecia frumuseţea sau a avea impresii extrasenzoriale – incluzând şi talentul fizic – nu indică în mod necesar prezenţa unui suflet avansat.

Un spirit avansat poate fi recunoscut prin faptul că manifesta răbdare faţă de societate şi dă dovadă de aptitudini extraordinare de cooperare. Calitatea cea mai evidentă este excepţionala lor

pătrundere şi înţelegere. Aceasta nu înseamnă că viaţa nu le rezerva nici o capcană karmică, pentru că dacă ar fi aşa, probabil că suflete din nivelul V nu s-ar mai încarna deloc

Pot fi găsite pretutindeni pe drumurile vieţii, dar mai cu seama în profesiile în care îşi pot ajuta semenii sau în care au posibilitatea de a combate injustiţia socială. Sufletele avansate radiază spre ceilalţi calm, bunătate şi înţelegere. Nefiind motivate de interese personale îşi pot neglija propriile nevoi fizice trăind în condiţii modeste.

Persoana pe care am ales-o ca reprezentant al nivelului V este o femeie în vârstă de vreo 35 de ani, care lucrează într-un centrul medical specializat în tratarea abuzului de droguri. Am fost prezentat acestei femei de un coleg, care mi-a vorbit despre priceperea de care dă dovadă în recuperarea persoanelor dependente de droguri, ajutându-şi pacienţii să-şi înalţe conştiinţa de sine.

La prima întâlnire, m-a impresionat expresia calmă a acestei femei, deşi la locul ei de muncă se confrunta cu cazuri extreme. Era înaltă şi foarte slabă, cu un păr roşu aprins a cărui culoare radia în toate direcţiile. Deşi era caldă şi prietenoasă, avea un aer de impenetrabilitate. Ochii ei de un gri luminos şi clar erau ochii cuiva care vedea

amănunte pe care oamenii obişnuiţi nu le observă. Am simţit că privea mai degrabă în mine decât spre mine.

Colegul meu a propus să luăm prânzul împreună, pentru că această femeie era interesată de studiile mele asupra lumii spiritelor. Ea mi-a spus că nu a fost niciodată supusă unei regresii hipnotice, dar că, în urma meditaţiilor ei, avea presimţirea unei îndelungate genealogii spirituale. Credea că întâlnirea noastră nu era o întâmplare pe drumul propriei ei deveniri şi am căzut de acord să explorăm cunoştinţele ei spirituale Câteva săptămâni mai târziu a venit în biroul meu. În mod clar această femeie nu şi-a dorit nicidecum să aibă o cronologie atât de lungă de vieţi trecute. Am hotărât să fac un scurt rezumat al celor mai timpurii vieţi ale sale pe Pământ, pentru a-l folosi ca o trambulină spre amintirile ei supraconştiente. Ea a intrat rapid într-o transă profundă şi şi-a contactat imediat sinele interior.

Am descoperit imediat că istoria încarnărilor acestei femei era uluitoare, coborând până în trecutul foarte îndepărtat al vieţii fiinţelor umane pe Pământ. Atingându-i amintirile cele mai timpurii, am ajuns la concluzia că primele ei vieţi

au avut loc la începutul ultimei perioade interglaciare calde, care s-a întins într-un interval cuprins între 130.000 şi 70.000 de ani în urmă, înainte de ultima mare Eră Glaciară. Clienta mea a spus că în timpul climatului mai cald din mijlocul Paleoliticului a trăit în savanele subtropicale umede, în zone propice vânătorii, pescuitului şi cultivării plantelor. Mai târziu, cu vreo 50.000 de ani în urmă, când calotele glaciare continentale au schimbat din nou clima Pământului, trăise în peşteri, îndurând frigul.

Trecând repede peste perioade mari de timp, am mai descoperit că înfăţişarea ei fizică s-a schimbat, de la o postură uşor aplecată la una mai dreaptă. Pe măsură ce avansam în timp, am îndrumat-o să privească în suprafeţele de apă şi să îşi conştientizeze corpul în timp ce îmi povesteşte. Fruntea ei teşită a devenit verticală de-a lungul a mii de ani în corpuri diferite. Marginile supraorbitale de deasupra ochilor au căpătat un aspect mai puţin pronunţat, aşa cum şi părul de pe corp s-a rărit, iar masivele maxilare ale omului arhaic au devenit mai fine. Numeroasele sale vieţi, trăite atât ca femeie, cât şi ca bărbat, mi-au dat multe informaţii despre habitat, folosirea focului, despre unelte, haine, alimente şi despre practicile

tribale rituale din antropologia îndepărtată.

Paleontologii au estimat că *Homo erectus,* un om-maimuţă, strămoş al omului modem, a apărut cu cel puţin 1,7 milioane de ani în urmă. S-au încarnat, oare, sufletele pe Pământ încă de pe atunci, folosind corpurile acestor bipede primitive, pe care noi le numim hominide? Câţiva dintre clienţii mei mai avansaţi au declarat că sufletele foarte avansate, specializate în căutarea gazdelor potrivite pentru sufletele tinere, au estimat că există viaţă pe Pământ de peste 1 milion de ani. Impresia mea este că aceste suflete examinatoare au considerat că atât cavitatea creierului hominizilor timpurii, cât şi cutia vocală redusă sunt inadecvate pentru dezvoltarea sufletului până cu vreo 200.000 de ani în urmă.

Arhaicii *Homo sapiens,* aşa numiţii umanoizi, au evoluat cu câteva sute de mii de ani în urmă. De-a lungul ultimilor 100.000 de ani am găsit două semne evidente de conştiinţă spirituală şi de comunicare. E vorba de obiceiurile de înmormântare şi de arta rituală, ilustrate de totemurile sculptate şi de desenele de pe stânci. Nu există nici o dovadă antropologică că aceste practici au fost utilizate pe Pământ înainte de omul din Neanderthal. Iată că sufletele ne-au făcut

pe noi umani şi nu invers.

Unul dintre subiecţii mei mai avansaţi remarca: „Sufletele au însămânţat Pământul în diferite cicluri”. O serie de informaţii adunate de la o gamă largă de clienţi îmi sugerează că suprafeţele de Pământ pe care le cunoaştem astăzi au provenit din continentele timpurii care s-au scufundat, probabil în urma unui cataclism vulcanic sau a unei schimbări magnetice. S-a spus, de exemplu, că Insulele Azore din Oceanul Atlantic reprezintă vârfurile munţilor din Atlantida scufundată. Într-adevăr, am avut subiecţi care au relatat că au trăit în locuri străvechi de pe Pământ, pe care nu le pot identifica cu ajutorul geografiei modeme.

Astfel, este posibil ca sufletele să fi existat în corpuri mai avansate decât *Homo erectus,* care a dispărut cu aproape un sfert de milion de ani în urmă, dovezile fosile fiind ascunse în urma schimbărilor geologice. Oricum, această ipoteză susţine că evoluţia fizică a oamenilor a avut suişuri şi coborâşuri, ceea ce cred că este puţin probabil.

Am mutat acum subiectul într-o viaţă africană, cu vreo 9.000 de ani în urmă, despre care mi-a spus că a fost un moment important în

evoluţia ei. E vorba de ultima viaţă pe care a petrecut-o cu ghida sa, Kumara, ea însăşi un suflet avansat în acel moment, fiind în acea viaţă soţia unui binevoitor şef de trib, pe care-l sfătuia în problemele cotidiene. Am localizat provizoriu ţinutul lor în munţii Etiopiei. Aparent, clienta mea o cunoscuse pe Kumara într-un număr de vieţi anterioare, acoperind mii de ani de-a lungul încarnărilor finale ale ghidei sale pe Pământ. Asocierea lor în forme umane a luat sfârşit când clienta mea a murit salvând viaţa Kumarei, aruncându-se în faţa unei suliţe inamice.

Plină de iubire, Kumara îi mai apare încă acestei cliente ca o femeie solidă, cu pielea de culoarea mahonului şi cu o claie de păr alb acoperită de o căciulă cu pene. Ea este practic dezbrăcată, cu excepţia unei bucăţi de piele de animal care îi ascunde mijlocul amplu. La gâtul Kumarei atârnă un şirag de pietre multicolore, pe care uneori le face să sune în urechea clientei mele, pentru a-i atrage acesteia atenţia în timpul viselor.

Kumara predă printr-o tehnică de iluminare a amintirilor simbolice din lecţiile deja învăţate în vieţile trecute. Soluţiile vechi ale problemelor sunt amestecate cu noi alegeri ipotetice în forma unui

puzzle metaforic Cu aceste mijloace; Kumara testează cunoştinţele studenţilor săi în timpul meditaţiilor şi al viselor.

Mi-am privit ceasul. Nu mai aveam timp pentru informaţii auxiliare, pentru că intenţionam să explorez experienţele acestei femei în viaţa de după moarte. Am adus-o rapid în stare supraconştientă, anticipând unele dezvăluiri spirituale interesante. Nu avea să-mi înşele aşteptările.

Cazul 23

Dr. N: Care este numele tău spiritual?

S: Thece.

Dr. N: Şi ghidul tău spiritual şi-a păstrat numele african de Kumara?

S: Pentru mine, da.

Dr. N: Cum arăţi în lumea spiritelor?

S: Ca un fragment strălucitor de lumină.

Dr. N: Ce culoare are energia ta?

S: Albastră.

Dr. N: Albastru pur sau ai şi alte nuanţe?

S: (pauză) Puţin auriu nu prea mult.

Dr. N: Ce culoare are energia lui Kumara?

S: Violet.

Dr. N: Cum anume putem aprecia nivelul de

dezvoltare spirituală a unui suflet, pe baza culorii şi strălucirii energiei acestuia?

S: Nuanţele mai închise semnifică o intensitate mai mare a puterii mentale.

Dr. N: De unde provine cea mai înaltă intensitate a energiei luminoase inteligente?

S: Sursa e aceea care ne transmite cunoaşterea graţie căreia energia noastră capătă o nuanţă mai închisă. Lumina noastră este legată de sursă.

Dr. N: Când spui sursă te referi la Dumnezeu?

S: Acest cuvânt a fost folosit în mod abuziv.

Dr. N: Cum?

S: Fiind personificat prea mult, ceea ce face sursa mai puţin decât este ea în realitate.

Dr. N: Unde anume greşim, aşadar, dacă personalizăm termenul?

S: ... Umanizăm prea mult sursa, deşi noi înşine suntem cu toţii parte a acestui Tot care este Unul.

Dr. N: Thece, aş vrea să reflectezi asupra sursei în timp ce vorbim despre alte aspecte ale vieţii sufletului şi ale lumii spiritelor. Mai târziu te voi întreba mai multe despre acest Unu. Propun să ne întoarcem la manifestările energiei sufletelor.

De ce au spiritele două cavităţi negre în locul în care ar trebui să fie ochii, dacă nu se înfăţişează în forme umane? Mi se pare foarte bizar.

S: (râde, fiind mai relaxată) Din aceste amintiri provin legendele Pământene despre stafii. Masa noastră energetică nu este uniformă. Ochii de care vorbeşti reprezintă o intensitate mai concentrată a gândurilor.

Dr. N: Păi, dacă la urma urmei miturile referitoare la stafii nu par chiar atât de ireale, atunci orbitele acestea întunecate trebuie să fie nişte extensii folositoare ale energiei lor.

S: Aş spune că, mai degrabă decât ochii… acestea sunt ferestre spre vechile trupuri… şi spre toate extensiile fizice ale fostelor persoane. Această negreală este a… concentrare a prezenţei noastre. Noi comunicăm absorbindu-ne unul altuia prezenţa energetică.

Dr. N: Atunci când te întorci în lumea spiritelor ai contacte energetice cu alte suflete ce seamănă cu fantomele?

S: Da, iar felul în care arătăm reprezintă, de asemenea, o alegere personală. Desigur, întotdeauna există o multitudine de unde ale gândurilor în jurul meu – amestecându-se cu energia mea care se întoarce, dar evit să am prea

multe contacte cu acestea.

Dr. N: De ce?

S: Nu este obligatoriu să îmi fac prea multe legături aici. Voi fi singură o vreme pentru a medita şi a-mi identifica greşelile din ultima încarnare, înainte să discut cu Kumara.

Notă: Această afirmaţie este tipică sufletelor avansate ce se întorc în lumea spiritelor, după cum am menţionat mai devreme, la cazul cu toate că acest suflet se află la un nivel atât de avansat, încât nu va discuta cu ghidul său decât mult mai târziu, şi atunci la propria sa cerere.

Dr. N: Probabil că ar trebui să vorbim puţin şi despre sufletele mai bătrâne. Kumara se mai încarnează pe Pământ?

S: Nu.

Dr. N: Mai cunoşti şi alte suflete care, asemenea Kumarei, au fost aici de la începuturile vieţii pe Pământ şi care acum nu se mai întorc?

S: (atentă) Câteva... da... multe şi-au început încarnările Pământ devreme şi le-au încheiat înainte de a veni eu.

Dr. N: A rămas vreunul?

S: Ce vrei să spui?

Dr. N: Mă refer la sufletele avansate care, deşi ar putea sta în lumea spiritelor, continuă să

vină şi să se încarneze pe Pământ.

S: Oh, te referi la înţelepţi?

Dr. N: Da, la înţelepţi – vorbeşte-mi despre ei. (acesta este un termen nou pentru mine, dar, adesea, când am de-a face cu suflete avansate, mă prefac că ştiu mai multe decât cunosc în realitate, pentru a obţine informaţii).

S: (admirativ) Ei sunt adevăraţii păzitori ai Pământului, ştii… sunt aici şi veghează la tot ceea ce se întâmplă.

Dr. N: În calitate de suflete foarte avansate care continuă să se încarneze?

S: Da.

Dr. N: Şi nu obosesc, oare, înţelepţii să se tot perinde în jurul Pământului?

S: Aleg să rămână şi să-i ajute pe oameni în mod direct, pentru că sunt dedicaţi Pământului.

Dr. N: Unde sunt aceşti înţelepţi?

S: (visătoare) Ei trăiesc vieţi simpla. Am cunoscut câţiva dintre ei pentru prima oară cu mii de ani în urmă. În ziua de azi e mai greu să îi vedem… nu le plac prea mult oraşele.

Dr. N: Sunt mulţi?

S: Nu, ei trăiesc în comunităţi mici sau… în deşerturi, în munţi… în locuinţe simple. De asemenea, rătăcesc din loc în loc…

Dr. N: Cum pot fi recunoscuţi?

S: (suspină) Cei mai mulţi oameni nu îi pot recunoaşte, în vechime erau cunoscuţi drept oracolele adevărului.

Dr. N: Ştiu că sună pragmatic, dar nu ar fi, oare, mai folositoare aceste suflete bătrâne şi foarte dezvoltate dacă ar ajuta umanitatea de pe poziţia unor lideri internaţionali decât ca pustnici?

S: Cine a spus că sunt pustnici? Ei preferă să fie alături de oamenii obişnuiţi, care sunt şi cei mai afectaţi de mişcările şl tulburările sociale.

Dr. N: Ce sentiment încearcă cineva când întâlneşte uni înţelept pe Pământ?

S: Ah… simţi o prezenţă specială. Puterea lor de înţelegere şi sfaturile pe care ţi le dau sunt atât de înţelepte. Ei trăiesc simplu. Lucrurile materiale nu înseamnă nimic pentru ei.

Dr. N: Te-ar interesa un astfel de serviciu, Thece?

S: Nu… Ei sunt sfinţi. Eu aştept emoţionată timpul când voi putea să nu mă mai încarnez.

Dr. N: Probabil că termenul *înţelepţi* ar putea fi folosit şi în cazul sufletelor ca acela al Kumarei sau chiar pentru entităţile spre care se îndreaptă ea pentru a creşte în înţelepciune?

S: (pauză) Nu, ei sunt altfel… sunt mai presus

de înţelepţi. Îi numim Cei Bătrâni.

Notă: Aş plasa aceste fiinţe deasupra nivelului VI.

Dr. N: Există mulţi astfel de Bătrâni ce lucrează cu sufletele de nivelul Kumarei şi mai avansate?

S: Nu cred… în comparaţie cu noi ceilalţi… dar le simţim influenţa.

Dr. N: Ce simţi în prezenţa lor?

S: (gânditoare) O putere concentrată de iluminare… şi îndrumare…

Dr. N: Ar putea fi Cei Bătrâni întrupări ale Sursei?

S: Nu sunt eu cea mai în măsură să o spun, dar nu cred. Trebuie că ei sunt aproape de Sursă. Bătrânii reprezintă cele mai pure elemente ale gândirii… angajate în planificarea şi stabilirea substanţelor.

Dr. N: Ai putea să clarifici puţin ce ai vrut să spui despre aceste suflete avansate aflate aproape de Sursă?

S: (vag) Poate numai că se află aproape de conjuncţie.

Dr. N: Ţi-a vorbit vreodată Kumara despre aceste entităţi care o ajută?

S: Puţin. Ea aspiră să fie printre ele, ca noi

toţi de altfel.

Dr. N: Se apropie ea de Bătrâni în ceea ce priveşte cunoaşterea?

S: (încet) Da, în măsura în care mă apropii şi eu de ea. Este o asimilare lentă cu Sursa, pentru că nu suntem desăvârşiţi.

Odată ce sufletelor avansate le sunt clar stabilite îndatoririle în calitate de ghizi, aceste fiinţe trebuie să acţioneze pe două planuri. Pe lângă rezolvarea propriilor treburi rămase neterminate, continuând, aşadar, să se încarneze (chiar dacă mai rar), ele trebuie, de asemenea, să-i ajute şi pe alţii în timp ce se află în stare descarnată. Thece discută cu mine despre acest aspect al vieţii ei ca suflet.

Dr. N: Atunci când te-ai reîntors în lumea spiritelor şi ieşi din izolarea ta autoimpusă, ce anume faci în mod normal?

S: Mă alătur membrilor companiei mele

Dr. N: Câte suflete sunt în compania ta?

S: Nouă.

Dr. N: (sărind prea repede la următoarea concluzie) Oh, aşadar, voi zece formaţi un grup de suflete conduse de Kumara?

S: Nu, eu răspund de ele.

Dr. N: Atunci aceste nouă entităţi îţi sunt

elevi?

S: Hmmm… ai putea spune şi aşa…

Dr. N: Şi ei toţii fac parte dintr-un grup (matcă) – care presupun că este compania ta?

S: Nu, compania mea este formată din două grupuri diferite.

Dr. N: De ce?

S: Ei sunt la… nivele diferite de dezvoltare.

Dr. N: Şi cu toate acestea tu eşti profesorul spiritual al acestor nouă suflete?

S: Prefer să-mi spun supraveghetor. Trei suflete din companii mea sunt de asemenea supraveghetori.

Dr. N: Bine, atunci ce sunt ceilalţi şase?

S: (pur şi simplu) Oameni care nu supraveghează.

Dr. N: Aş vrea să clarific acest lucru folosind termenii mei, dacă eşti de acord, Thece. Dacă tu eşti un supraveghetor senior, cei trei din compania ta trebuie să fie ceea ce aş numi ghizi juniori?

S: Da, dar termenii junior şi senior ne descriu ca pe nişte autoritarişti, ceea ce nu suntem!

Dr. N: Intenţia mea nu este de a indica un rang sau altul, ci de a identifica, măcar în linii generale, responsabilităţile. Consideră că

termenul senior înseamnă profesor avansat. Aş numi-o pe Kumara un atare profesor maestru sau chiar un director educativ.

S: (ridică din umeri) Cred că aşa e bine, atâta vreme cât director nu înseamnă dictator.

Dr. N: Nu înseamnă asta. Acum, Thece, poziţionează-ţi memoria într-un loc în care poţi vedea culorile energiei tuturor sufletelor din compania ta. Cum arată cele şase suflete care nu sunt supraveghetori?

S: (zâmbeşte) Ca nişte bulgări murdari de zăpadă.

Dr. N: Bine, deci aceştia au o nuanţă albă, cum arată atunci ceilalţi?

S: (pauză) Păi… doi sunt mai degrabă gălbui.

Dr. N: Ce-mi poţi spune despre cel de-al nouălea membru?

S: Acela este An-ras. Se descurcă foarte bine.

Dr. N: Descrie culoarea energiei sale.

S: Are o nuanţă apropiată de albastru… e un supraveghetor excelent… mă va părăsi în curând…

Dr. N: Hai să ne îndreptăm spre celălalt capăt al companiei tale. Care membru te îngrijorează cel mai mult şi de ce?

S: Ojanowin. Ea are de multe vieţi

convingerea că iubirea şi încrederea aduc numai suferinţă, (contemplativ). Are calităţi deosebite pe care aş vrea să le aduc la suprafaţă, dar atitudinea ei o trage în jos.

Dr. N: Ojanowin se dezvoltă mai încet decât ceilalţi?

S: (protector) Nu mă înţelege greşit, sunt mândră de efortul ei. Ea are o mare sensibilitate şi integritate, care îmi plac. Pur şi simplu are nevoie de mai multă atenţie din partea mea.

Dr. N: În calitate de supraveghetor-profesor, ce calitate a dobândit An-ras pe care vrei să o vezi şi la Ojanowin?

S: (fără ezitare) Adaptabilitatea faţă de schimbări.

Dr. N: Sunt curios dacă toţi cei nouă membri ai grupului tău avansează în mod uniform, sub îndrumarea ta.

S: Afirmaţia ta este cu totul ruptă de realitate.

Dr. N: De ce?

S: Pentru că există diferenţe în ceea ce priveşte caracterul şi integritatea.

Dr. N: Bine, dacă sufletele au ritmuri diferite de învăţare în funcţie de caracterul şi de integritatea lor, cum se potriveşte acest lucru cu

capacităţile mentale ale creierului omenesc pe care îl alege un suflet?

S: Nu se potriveşte în nici un fel. Eu mă refeream la motivaţie. Pe Pământ folosim multe variaţii ale creierului fizic, în cursul dezvoltării noastre. Cu toate acestea, fiecare suflet este condus de integritatea sa.

Dr. N: Asta vrei să spui când vorbeşti despre caracterul sufletelor?

S: Da, iar intensitatea dorinţei este o parte a caracterului.

Dr. N: Dacă acest caracter este identitatea unui suflet, unde intervine dorinţa?

S: Impulsul de a se autodepăşi este unul interior al fiecărui suflet, dar şi acesta poate fluctua între vieţi.

Dr. N: Atunci cum se potriveşte identitatea sufletului cu acest lucru?

S: E o extensie a dorinţei. Integritatea este dorinţa de a fi sinceri cu privire la Sine şi la motivaţii într-o asemenea măsură, încât să fie posibilă o conştienţă totală a drumului ce duce la sursă.

Dr. N: Dacă energia primară inteligentă este aceeaşi, de sufletele diferă în ceea ce priveşte caracterul şi integritatea?!

S: Pentru că experienţele lor cu viaţa fizică le schimbă aceasta se şi intenţionează. Prin aceste schimbări sunt adăugate componente noi inteligenţei colective a fiecărui suflet

Dr. N: Şi la asta se rezumă încarnarea pe Pământ?

S: Da, încarnarea este un element important. Unele suflete sunt înclinate mai mult decât altele să se dezvolte şi să-şi realizeze potenţialul, dar cu toţii vom face acest lucru într-un final. Trăind în multe trupuri fizice şi în diferite aşezări, ne dezvoltăm natura adevăratului nostru sine.

Dr. N: Şi acest fel de autoactualizare a identităţii sufletul reprezintă scopul vieţii în lumea noastră?

S: În orice lume.

Dr. N: Păi, dacă fiecare suflet se preocupă de Sine, atunci cred că aceasta explică de ce avem o lume în care oamenii sunt egoişti.

S: Nu, ai interpretat greşit. A ne realiza nu înseamnă să ne cultivăm sinele în scopuri egoiste, ci să-i permitem să se integreze cu ceilalţi în viaţă. Acest lucru arată deopotrivă caracter şi integritate. E comportamentul etic

Dr. N: Ojanowin are mai puţină onestitate decât An-ras?

S: (pauză) Mă tem că se înşeală pe ea însăşi.

Dr. N: Mă întreb cum de poţi funcţiona efectiv ca ghid spiritual pentru cei nouă membri ai companiei tale şi să te încarnezi în acelaşi timp pe Pământ ca să-ţi finalizezi propriile lecţii.

S: În trecut acest lucru îmi afecta într-o anumită măsurii capacitatea de concentrare, dar acum am depăşit acest neajuns.

Dr. N: Trebuie să-ţi separi energia sufletului pentru a putea realiza acest lucru?

S: Da, această capacitate (a sufletelor) permite să mă ocup de amândouă. Faptul că sunt pe Pământ îmi permite să ajut în mod direct un membru sau altul al companiei mele şi în acelaşi timp să mă ajut pe mine însămi.

Dr. N: Această idee a sufletelor care se pot divide nu e un lucru pe care să-l pot conceptualiza prea uşor.

S: Felul în care foloseşti termenul „divide” nu e cel mai corect. Fiecare parte a noastră este întreagă încă. Eu nu spun decât că la început ai nevoie de puţin timp pentru a te obişnui, având în vedere că trebuie să coordonezi două programe în acelaşi timp.

Dr. N: Aşadar, eficienţa ta pedagogică nu e diminuată cu nimic de faptul că ai mai multe

activităţi.

S: Până la urmă, nu.

Dr. N: Care consideri că este principala ta menire: ca profesor, aceea de a fi pe Pământ, într-un trup omenesc sau de a fi în Lumea Spiritelor ca entitate liberă?

S: E vorba de două setări diferite. Modalităţile în care îmi instruiesc elevii sunt diverse, dar deopotrivă de eficiente.

Dr. N: Însă modul în care te apropii de un membru al companiei tale e diferit în funcţie de locul în care te afli?

S: Da.

Dr. N: Sugerezi cumva că lumea spiritelor este principalul centru de învăţare?

S: Este locul evaluărilor şi al analizei, dar sufletele se odihnesc aici.

Dr. N: Atunci când elevii tăi trăiesc pe Pământ, ei ştiu că tu eşti ghidul lor şi că eşti întotdeauna alături de ei?

S: (râde) Unii mai mult, alţii mai puţin, dar cu toţii îmi simt influenţa într-un moment sau altul.

Dr. N: Thece, tu te afli în acest moment pe Pământ, în trupul unei femei. Poţi intra totuşi în contact cu membrii companiei tale?

S: Ţi-am spus deja că da.

Dr. N: Vreau să ajung, de fapt, la următorul lucru. Nu e greu să-i îndrumi pe elevii tăi prin propriul tău exemplu, având în vedere că vizitele tale pe Pământ sunt foarte rare?

S: Dacă aş veni prea des şi aş lucra cu ei în mod direct, aşa cum lucrează, de exemplu, doi oameni, mă tem că aş interveni în dezvoltarea lor normală.

Dr. N: Ai aceleaşi rezerve în a interveni şi când acţionezi ca profesor în lumea spiritelor, în stare descarnată?

S: Da… deşi tehnicile sunt diferite.

Dr. N: Aş vrea să ştiu mai multe despre capacitatea profesorilor spirituali de a-şi contacta studenţii. Ce anume faci exact din lumea spiritelor pentru a-l alina sau sfătui pe unul dintre elevii tăi care se află pe Pământ?

S: (nu răspunde)

Dr. N: (încercând s-o conving) Înţelegi ce te întreb? Cum induci idei?

S: (într-un final) Nu-ţi pot spune.

Notă: Presupun că clienta mea s-a blocat în acest punct, dar nu mă pot plânge. Până acum, atât Thece, cât şi ghida ei au fost generoase cu informaţiile. Am hotărât să opresc şedinţa pentru puţin timp pentru a apela direct la Kumara.

Dr. N: Kumara, dă-mi voie să discut cu tine prin intermediul lui Thece. Intenţiile mele sunt bune. Punând întrebări discipolei tale intenţionez să-mi îmbogăţesc cunoştinţele tămăduitoare şi să-i apropii pe oameni de puterile superioare aflate în ei înşişi. Misiunea mea principală e de a combate teama pe care o încearcă oamenii în faţa morţii, ajutându-i să înţeleagă natura sufletelor lor şi căminul lor spiritual. Mă vei ajuta în această strădanie?

S: (îmi răspunde Thece, pe un ton ciudat) Ştim cine eşti.

Dr. N: Atunci, mă veţi ajuta amândouă?

S: Vom discuta cu tine… atât cât vom considera…

Notă: Acest lucru înseamnă că dacă depăşesc graniţele nedefinite ale acestor doi ghizi printr-o întrebare inoportună, nu voi primi răspuns.

Dr. N: Ok, Thece, atunci când voi ajunge la trei îţi va fi mai uşor să-mi vorbeşti despre cum anume funcţionează sufletele ca ghizi. Începe prin a-mi spune în ce fel îţi poate atrage atenţia un membru al companiei tale aflat pe Pământ. 1, 2, 3 (Pocnesc din degete pentru a accentua efectul)

S: (după o scurtă pauză) Înainte de toate ei

trebuie să-şi calmeze mintea şi să-şi concentreze atenţia dincolo de ceea ce îi înconjoară.

Dr. N: Cum vor proceda?

S: Prin tăcere… întorcându-se spre ei înşişi. Racordându-se la vocea lor interioară.

Dr. N: În acest fel strigă după ajutor spiritual?

S: Da, cel puţin când mi se adresează. Ei trebuie să îşi depăşească conştiinţa interioară, pentru a mă implica într-un gând central.

Dr. N: Pe tine sau problema care-i preocupă?

S: Ghizii trebuie să treacă dincolo de ceea ce îi frământă, pentru a putea fi receptivi faţă de mine. Acest lucru e dificil dacă nu rămân calmi.

Dr. N: Au, oare, toţi cei nouă membri ai companiei tale aceleaşi capacităţi de a te chema în ajutor?

S: Nu.

Dr. N: Probabil că Ojanowin întâmpină cele mai multe probleme.

S: Da, ea este dintre cei care au probleme.

Dr. N: De ce?

S: Pentru mine e uşor să recepţionez semnalul. E mai dificil pentru oamenii de pe Pământ. Energia gândului direcţionat trebuie să depăşească emoţia umană.

Dr. N: În cadrul unei reţele a lumii spiritelor, cum preiei exact mesajele membrilor companiei tale din miliardele de suflete care trimit semnale spre ghizii lor?

S: Ştiu imediat. Toţi supraveghetorii ştiu, pentru că oamenii îşi trimit propriile lor modele ale gândurilor.

Dr. N: Ca un fel de cod vibraţional într-un câmp de particule ale gândurilor?

S: (râzând) Cred că poţi descrie şi astfel un model energetic

Dr. N: Bine, şi atunci cum răspunzi cuiva care are nevoie de îndrumare?

S: (se încruntă) Şoptindu-le răspunsurile la ureche

Dr. N: (încet) Aşa face un spirit prietenos cu o minte tulburată de pe Pământ?

S: Depinde…

Dr. N: De ce anume? Sunt, oare, spiritele-profesor indiferente faţă de problemele de zi cu zi ale oamenilor?

S: Nu indiferente, pentru că dacă ar fi, n-am mai comunica. Noi cântărim fiecare situaţie. Ştim că viaţa e trecătoare. Suntem mai… detaşaţi, pentru că, lipsiţi de trupurile umane, nu mai suntem împovăraţi de imediatul emoţiilor

omeneşti.

Dr. N: Dar ce faceţi în cazul în care respectiva situaţie reclamă îndrumare şi ajutor spiritual?

S: (cu gravitate) În calitate de supraveghetori… recunoaştem gradul de turbulenţă… din unda gândului tulburat. Apoi ne amestecăm atent cu aceasta şi atingem mintea cu blândeţe

Dr. N: Descrie-mi, te rog, acest proces mai departe.

S: (pauză) E un curent alunecos de gânduri, de obicei mai curând turbulent decât lin, trimis de cineva aflat în suferinţă. La început eram neîndemânatică şi nici azi nu am încă talentul Kumarei. Trebuie să intri subtil… să aştepţi cea mai buna receptivitate.

Dr. N: Cum poate să fie neîndemânatic un supraveghetor având în vedere că ai mii de ani de experienţă la activ?

S: Comunicatorii nu sunt cu toţii la fel. De asemenea, supraveghetorii au abilităţi diferite. Dacă unul din membrii companiei mele este într-o criză – rănire fizică, tristeţe, teamă, revoltă – ei trimit doze mari de energie negativă necontrolată, care pe mine mă alarmează, dar pe ei îi epuizează.

În aceasta constă provocarea unui supraveghetor. Să ştie când şi cum anume să comunice Atunci când oamenii vor să fie ajutaţi imediat, e posibil ca ei să nu se afle în cea mai potrivită stare pentru a reflecta.

Dr. N: Bine, atunci poţi să-mi spui în ce fel erai neîndemânatică, când nu aveai încă experienţă ca ghid?

S: Mă grăbeam prea tare să-i ajut, fără să-mi coordonez modelele gândurilor despre care ţi-am vorbit. Oamenii se pot bloca. Nu poţi, de exemplu să ajungi la ei când sunt foarte îndureraţi. Când atenţia este distrasă şi energia gândurilor e risipită în toate direcţiile nu poţi ajunge la o minte agitată pentru că eşti izolat de aceasta.

Dr. N: Cei nouă membri ai grupului tău simt că intervii după ce ei te cheamă în ajutor?

S: Supraveghetorii nu ar trebui să intervină. E mai mult o... cuplare uşoară. Eu le induc idei pe care ei le cred a fi propria lor inspiraţie pentru a-i linişti.

Dr. N: Ce anume îţi creează cele mai mari probleme atunci când comunici cu oamenii de pe Pământ?

S: Teama.

Dr. N: N-ai vrea să detaliezi puţin acest

aspect?

S: Trebuie să fiu atentă să nu-mi răsfăţ oamenii, făcându-le vieţile prea uşoare… să-i las să se lupte cu greutăţile lor, fără să intervin direct. Atunci când un supraveghetor intervine prea repede, înainte ca ei să facă asta, oamenii suferă mai mult. Kumara este expertă în asta…

Dr. N: Este oare ea, în cele din urmă, responsabilă de tine şi de compania ta?

S: Păi da, noi suntem cu toţii sub influenţa ei.

Dr. N: Îi vezi vreodată pe colegii tăi pe aici? Mă gândesc la asociaţii tăi, aflaţi la nivelul tău de dezvoltare, cu care poţi discuta despre metodele pedagogice.

S: O, te referi cumva la cei cu care am crescut împreună?

Dr. N: Da.

S: Da… mai ales pe trei dintre ei.

Dr. N: Şi ei conduc la rândul lor grupuri de suflete?

S: Da.

Dr. N: Şi sunt responsabili de un număr de suflete apropiat de al acelora de care te ocupi tu?

S: Uh, da, cu excepţia lui Wa-roa. Compania sa este de cel puţin două ori mai mare decât a mea. E adevărat că se şi pricepe. Sarcinile sale au

crescut, fiindu-i adăugată încă o companie.

Dr. N: Câtor entităţi superioare le cereţi sfatul şi îndrumarea tu şi prietenii tăi ce conduc companii?

S: Doar uneia singure. Cu toţii mergem la Kumara pentru a schimba observaţii şi a căuta modalităţi de a ne îmbunătăţi activitatea.

Dr. N: Câte suflete ca tine şi ca Wa-roo supraveghează Kumara?

S: Oh… n-aş putea preciza.

Dr. N: Încearcă să-mi dai măcar o cifră estimativă.

S: (după ce reflectează) Cel puţin 50, poate chiar mai multe.

Celelalte întrebări referitoare la activităţile spirituale ale Kumarei au fost nefructuoase, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre pregătirea lui Thece în domeniul creaţiei. Experienţele ei (pe care le-am condensat) ne-au dus mai departe decât cele descrise de Nenthum în capitolul precedent. Pentru cititorii cu înclinaţii ştiinţifice, vreau să subliniez că atunci când un subiect îmi relatează despre creaţie, sistemul lor de referinţă nu se bazează neapărat pe ştiinţa Pământească. Trebuie să interpretez cât de bine pot informaţiile pe care

le primesc.

Dr. N: Curriculumul ce se adresează sufletelor pare să fii foarte variat, Thece. Aş vrea să abordez un alt aspect al instruirii tale. Energia ta foloseşte proprietăţile luminii, căldurii a ale mişcării în crearea vieţii?

S: (uluit) Ah… ştii despre asta…

Dr. N: Ce poţi să-mi mai spui totuşi despre acest aspect?

S: Doar că sunt familiarizată cu acest lucru.

Dr. N: N-aş vrea să discut despre ceva care te-ar face să te simţi stingherită, dar aş aprecia dacă mi-ai confirma unele efecte biologice rezultate în urma acţiunii sufletelor.

S: (ezita) Oh… nu cred…

Dr. N: (intervin repede) A fost mândră de tine Kumara referitor la un lucru pe care l-ai creat în ultima vreme?

S: (fără să opună rezistenţă) Reuşesc bine peştii.

Dr. N: (exagerez în mod intenţionat pentru a o face să continue) Aşadar, poţi crea un peşte întreg cu ajutorul energiei tale mentale?

S: (vexată)… Glumeşti?

Dr. N: Atunci, cu ce anume începi?

S: Cu embrionii, fireşte. Credeam că ştii…

Dr. N: Verificam doar. Când crezi că vei fi pregătită pentru mamifere?

S: (nu răspunde)

Dr. N: Uite Thece, dacă vei încerca să cooperezi cu mine pentru câteva minute, promit că nu voi insista prea mult asupra acestui subiect. Eşti de acord?

S: (pauză) O să vedem…

Dr. N: Ok, atunci, ca o clarificare iniţială, spune-mi ce faci de fapt cu energia ta pentru a dezvolta viaţa până la nivelul peştilor?

S: (împotrivindu-se) Dăm instrucţiuni organismelor… în funcţie de condiţiile înconjurătoare…

Dr. N: Faci acest lucru într-o singură lume sau în mai multe, în cadrul pregătirii tale?

S: În mai multe. (nu mi-a spus prea multe în acest sens, decât că aceste planete sunt asemănătoare cu Pământul)

Dr. N: În ce fel de mediu lucrezi acum?

S: În oceane.

Dr. N: Cu forme primare de viaţă marină, cum sunt algele şi planctonul?

S: Când am început, da.

Dr. N: Vrei să spui înainte de a te ocupa de embrionii peştilor.

S: Da.

Dr. N: Atunci când sufletele încep să creeze forme de viaţă, încep cu microorganismele?

S: … cu mici celule, da, şi acest lucru e foarte greu.

Dr. N: De ce?

S: Celulele vieţii… energia noastră nu poate deveni eficientă până ce nu o putem direcţiona pentru… a modifica moleculele.

Dr. N: Atunci, tu de fapt produci noi compuşi chimici, amestecând moleculele elementelor primare ale vieţii prin fluxul tău energetic?

S: (încuviinţează din cap)

Dr. N: Poţi fi mai explicită?

S: Nu.

Dr. N: Lasă-mă să încerc să sintetizez, iar dacă greşesc, te rog să-mi spui. Un suflet ce devine expert în crearea vieţii trebuie să poată sparge celulele şi să dea instrucţiuni ADN, iar tu realizezi acest lucru trimiţând particule de energie în protoplasmă?

S: Da, trebuie să învăţăm să facem acest lucru – coordonându-l cu energia solară.

Dr. N: De ce?

S: Pentru că fiecare soare are efecte energetice diferite asupra lumilor din jurul lui.

Dr. N: Atunci de ce ai interveni în ceea ce un soare ar face oricum cu ajutorul energiei sale?

S: Nu e vorba de o interferenţă. Examinăm noi structuri… mutaţii… observăm şi vedem ce este funcţional. Aranjăm substanţele pentru ca ele să aibă cea mai mare eficacitate în raport cu diferiţi sori.

Dr. N: Când o specie de viaţă evoluează pe o planetă, oare condiţiile de mediu pentru selecţie şi adaptare sunt naturale sau sunt încropite de minţile inteligente ale sufletelor?

S: (evaziv) De obicei, o planetă ale cărei condiţii sunt prielnice vieţii este supravegheată de suflete şi tot ceea ce facem este natural.

Dr. N: Cum pot sufletele să supravegheze şi să influenţeze proprietăţile biologice ale creşterii şi evoluţiei, de-a lungul a milioane de ani într-o lume primordială?

S: Timpul nu se măsoară în ani Pământeni pentru noi. Îl folosim pentru a realiza experimentele noastre.

Dr. N: Tu personal creezi sori în universul nostru?

S: Un soare în mărime naturală? O, nu, aşa ceva îmi depăşeşte cu mult puterile… necesită puterile reunite ale multora. Lucrez numai la

scară redusă.

Dr. N: Ce anume poţi crea?

S: Ah… mici mănunchiuri de materie foarte concentrată, încălzită.

Dr. N: Dar ce reprezintă ceea ce ai lucrat, atunci când isprăveşti?

S: Mici sisteme solare.

Dr. N: Sorii şi planetele tale miniaturale sunt de mărimea unor pietre, a unor blocuri sau a lunii?

S: (râde) Sorii mei sunt de mărimea unei mingi de baschet, iar planetele… ca nişte bile… e tot ce pot face.

Dr. N: De ce faci toate acestea la o scară atât de mică?

S: Pentru a exersa, astfel încât să pot crea şi sori mai mari. După ce sunt comprimaţi suficient, atomii explodează şi se condensează, dar nu pot face ceva cu adevărat mare singură.

Dr. N: Ce vrei să spui?

S: Trebuie să învăţăm să lucrăm împreună, să ne combinăm energia, pentru a putea obţine rezultate optime.

Dr. N: Bine, şi atunci cine produce exploziile termonucleare care creează universurile fizice şi chiar spaţiul?

S: Sursa… energia concentrată a Celor Bătrâni.

Dr. N: O, aşadar sursa are ajutoare?

S: Aşa cred…

Dr. N: De ce se străduieşte energia ta să creeze materia universului şi forme mai complexe de viaţă, atâta vreme cât Kumara şi entităţile de deasupra ei sunt deja experte în asta?

S: Se aşteaptă de la noi să ne alăturăm lor, tot aşa cum şi ei îşi doresc să-şi unească energia perfecţionată cu Cei Bătrâni.

Întrebările referitoare la creaţie evocă întotdeauna problema Cauzei Prime. Oare explozia masei interstelare ce a cauzat naşterea stelelor şi planetelor a fost un accident al naturii sau a fost pusă la cale de o forţă inteligentă? Când ascult relatările unor subiecţi, de exemplu Thece, mă întreb de ce ar exersa sufletele reacţii în lanţ în energia materiei pe nişte modele la scară redusă, dacă nu intenţionează să facă şi corpuri cereşti mai mari. N-am avut subiecţi de nivel VI sau mai avansaţi care să-mi arate în ce fel pot duce ei mai departe forţele creaţiei. Dacă sufletele progresează, atunci este de aşteptat ca entităţile aflate la nivelele menţionate mai sus să fie implicate în naşterea planetelor şi în dezvoltarea

formelor de viaţă capabile de inteligenţă superioară, potrivite pentru a fi folosite de suflete.

După ce m-am gândit la motivele pentru care sufletele imperfecte sunt totuşi asociate cu creaţia, am ajuns la următoarea concluzie: tuturor sufletelor le este dată oportunitatea de a participa la dezvoltarea formelor inferioare de viaţă inteligentă pentru a se perfecţiona ele însele. Acest principiu poate fi aplicat, de asemenea, şi întrebării referitoare la motivul pentru care sufletele se încarnează în formă fizică. Thece a sugerat că inteligenţa supremă, pe care a numit-o sursa, este formată dintr-o combinaţie de creatori (Cei Bătrâni), care-şi fuzionează energia pentru a naşte universuri. Acelaşi lucru mi-a fost comunicat şi de către alţi subiecţi atunci când aceştia mi-au descris puterea combinată a sufletelor bătrâne care nu se mai încarnează.

Acest concept nu este unul nou. De exemplu ideea conform căreia nu avem o singură divinitate aparţine filozofiei sectelor Jainiste din India. Jainiştii cred că sufletele ce au ajuns la perfecţiune, numite Siddhas, sunt un grup de creatori universali. Aceste suflete sunt eliberate complet de transmigraţii viitoare. Mai jos de acestea se află sufletele Arhat, iluminaţii avansaţi,

care se mai incarnează încă, alături de încă trei nivele de evoluţie a sufletelor. Pentru jainişti, realitatea este eternă şi necreată. Astfel, sufletele Siddhas nu au nevoie de creator. Majoritatea filozofiilor orientale neagă această dogmă a jainismului, în favoarea unul consiliu de administraţie divin, creat de un preşedinte. Această concluzie e mai potrivită cu modul de gândire occidental. Cu anumiţi subiecţi e posibil să abordez o gamă largă de subiecte în perioade scurte de timp. Mai devreme, pe când vorbea despre pregătirea cosmică a sufletelor, Thece a făcut aluzie la viaţa inteligentă care există în alte lumi. Acest lucru aduce în discuţie un aspect referitor la viaţa sufletelor ce va fi cu greu acceptat de unii dintre noi. Doar puţini dintre subiecţii mei, de obicei sufletele mai bătrâne şi mai experimentate, îşi pot aminti că au trăit cândva în alte lumi, în forme de viaţă inteligente, non-umane, chiar ciudate.

Amintirile lor sunt mai curând efemere şi înceţoşate în ceea ce priveşte împrejurările acelor vieţi, detaliile fizice şi locaţiile planetare faţă de universul nostru. Mă întrebam dacă Thece a trăit o atare experienţă cu mult timp în urmă, aşa că am deschis discuţia despre acest subiect.

Dr. N: Puţin mai devreme ai spus că mai există şi alte lumi fizice în afara Pământului, care stau la dispoziţia sufletelor.

S: (ezitând) Da…

Dr. N: Şi, presupun, pe unele dintre aceste planete există viaţă inteligentă ce poate fi de folos sufletelor ce doresc să se încarneze?

S: Aşa este, există multe şcoli.

Dr. N: Vorbeşti vreodată cu alte suflete despre şcolile de pe planeta lor?

S: (pauză lungă) Nu prea sunt tentată să fac asta – nu sunt atrasă de celelalte şcoli.

Dr. N: Ai putea să mă ajuţi să-mi fac o idee despre acestea?

S: Oh, unele sunt… şcoli analitice. Altele sunt lumi mentale… locuri subtile…

Dr. N: Ce crezi despre şcoala Pământului – prin comparaţie?

S: Şcoala Pământului este nesigură. E plină de resentimentele multor oameni faţă de faptul că sunt conduşi şi de antagonismul liderilor, unul faţă de celălalt. Există multă teamă de a veni aici. Este o lume conflictuală din *cauza* faptului că există prea multă diversitate între prea mulţi oameni. Alte lumi au populaţii mai mici şi sunt mai armonioase. Populaţia Pământului a luat-o

înaintea dezvoltării sale mentale.

Dr. N: Ai prefera să te pregăteşti pe o altă planetă?

S: Nu, în ciuda discordiei şi a cruzimii de pe Pământ, aici există şi pasiune şi curaj. Îmi place să lucrez în situaţii de criză. Să aduc ordine în dezordine. Ştim cu toţii că Pământul este o şcoală dificilă.

Dr. N: Aşadar, trupul omenesc nu este o gazdă facilă pentru suflete?

S: … Există şi forme mai uşoare de viaţă. Care se află mai puţin în conflict cu ele însele…

Dr. N: Bine, dar cum poţi să ştii acest lucru, poate doar dacă sufletul tău a fost şi în altă formă de viaţă?

După ce am făcut această introducere, Thece a început să-mi spună că fusese o mică fiinţă zburătoare, într-o lume străină, ce era pe punctul de a muri şi în care se respira cu greutate.

Din descrierile ei, se părea că soarele acelei planete intra în stadiul nova. Cuvintele ei erau şovăitoare, fiind pronunţate în respiraţii scurte, sacadate.

Thece a relatat ca trăise în acea lume într-o junglă umedă şi că cerul nopţii era atât de dens acoperit de stele, încât nu existau spaţii

întunecate între ele. Acest fapt mi-a lăsat impresia că respectiva planetă era poziţionată în apropierea centrului unei galaxii, probabil chiar galaxia noastră. Ea a mai spus că petrecuse foarte puţin timp în acea lume, pe vremea când era încă un suflet tânăr, iar Kumara era mentorul ei. După ce condiţiile de mediu n-au mai permis existenţa vieţii, ele au venit pe Pământ pentru a continua să lucreze împreună. Mi-a spus că exista o legătură între evoluţia mentală a vieţii pe Pământ şi ceea ce experimentase înainte. Indivizii acelei rase de oameni zburători au început să fie temători, izolându-se şi devenind chiar periculoşi unul faţă de celălalt. De asemenea, ca şi pe Pământ, legăturile de familie erau importante, reprezentând expresii ale loialităţii şi ale devoţiunii. Pe când tocmai încheiam şirul întrebărilor referitoare la acest subiect discuţia a continuat într-un mod neaşteptat.

Dr. N: Crezi că mai sunt şi alte suflete pe Pământ care să fi trăit, de asemenea, vieţi fizice în această lume dispăruţi astăzi?

S: (pauză, apoi fără să se poată abţine) De fapt, am întâlnii unul.

Dr. N: În ce împrejurări?

S: (râde) Am întâlnit un bărbat la o petrecere

cu ceva timp în urmă. El m-a recunoscut, nu din punct de vedere fizic, mental. A fost o întâlnire ciudată. Mi-am pierdut echilibrul când s-a apropiat şi m-a luat de mână. Am crezut că e cam insistent când mi-a spus că mă cunoaşte.

Dr. N: Ce s-a întâmplat apoi?

S: Eram stupefiată, ceea ce nu e un lucru obişnuit pentru mine. Am ştiut că existase o legătură între noi. Credeam că era vorba de ceva de natură sexuală. Acum îmi dau seama clar. Era… Ikak (acest nume se pronunţă cu un sunet clămpănitor, din fundul gâtului ei) Mi-a spus că am fost cândva împreună într-un loc îndepărtat şi că mai erau şi alţi câţiva aici…

Dr. N: Ţi-a mai spus şi altceva despre ei?

S: (încet) Nu… mă întreb… ar trebui să-i cunosc…

Dr. N: Ţi-a spus Ikak şi altceva despre relaţia voastră fizică din acea lume?

S: Nu. A văzut că eram confuză. Oricum, în acel moment nu ştiam despre ce vorbea.

Dr. N: Cum de el putea să-şi amintească despre acea planetă fiind conştient, iar tu n-ai reuşit?

S: (încurcată) El este… înaintea mea… o cunoaşte pe Kumara (apoi, vorbind mai mult cu ea

însăşi decât cu mine). Ce face el oare aici?

Dr. N: De ce nu-mi povesteşti ce s-a mai întâmplat la petrecerea aceea?

S: (râde din nou) Am crezut că vrea doar să mă agaţe. Era o situaţie Penibilă, pentru că eram atrasă de el. Mi-a spus că sunt foarte atrăgătoare, lucru pe care bărbaţii nu mi-l spun de obicei. Aveam nişte străfulgerări mentale, că fusesem cândva împreună ca fragmentele unui vis.

Dr. N: Cum s-a terminat discuţia ta cu acest bărbat?

S: El a remarcat disconfortul meu. Cred că s-a gândit că era mai bine să nu mai avem şi alte contacte, pentru că nu l-am mai văzut de atunci. M-am gândit la el totuşi, şi poate că ne vom mai vedea cândva…

Cred că sufletele traversează timpul şi spaţiul pentru a se întâlni. Am avut recent doi subiecţi, foarte buni prieteni, care au venit la mine în acelaşi timp pentru regresie. Pe lângă faptul că au fost suflete pereche în multe vieţi anterioare pe Pământ, fuseseră parteneri într-o minunată lume acvatică, în care trăiseră ca fiinţe acvatice inteligente. Amândoi îşi aminteau plăcerea cu care se jucau sub apă şi ieşeau la suprafaţă pentru „a iscodi”. Nici unul dintre subiecţi nu a putut să-şi

amintească prea multe despre această planetă sau ce s-a întâmplat cu rasa lor de creaturi marine. Poate că făcuseră parte dintr-un experiment Pământean eşuat, cu mult timp înainte ca un mamifer terestru să devină cea mai promiţătoare specie de pe Pământ pentru suflete. Bănuiesc că nu era vorba totuşi despre Pământ, pentru că am mai avut şi alţi subiecţi care mi-au spus că au trăit într-un mediu acvatic despre care ştiau că nu este Pământean. Unul dintre aceşti subiecţi mi-a spus „Lumea mea acvatică era foarte caldă şi limpede, întrucât aveam trei sori deasupra noastră. Absenţa totală a întunericului de sub apă era confortabilă şi făcea construcţia locuinţelor noastre mult mai uşoară". M-am întrebat adesea dacă visele noastre care implică zborul, respiraţia subacvatică şi alte isprăvi fizice neomeneşti au vreo legătură cu experienţele noastre fizice anterioare în alte medii.

La începutul studiilor mele despre suflete, mă aşteptam într-o anumită măsură ca acei subiecţi care îşi pot aminti alte lumi să spună că au trăit în galaxia noastră în vecinătatea soarelui nostru. Avea să fie o presupunere naivă. Pământul se află într-o zonă rarefiată a Căii Lactee, cu numai opt stele, situate la 10 ani lumină de Soare. Ştim că

galaxia noastră cuprinde mai mult de 200 de miliarde de stele şi că se află în cadrul unui Univers despre care se speculează că ar conţine 100 de miliarde de galaxii. Numărul lumilor (din jurul sorilor) care ar permite existenţa vieţii depăşesc imaginaţia. Gândiţi-vă, dacă admitem că numai o mică parte din doar 1% din totalul stelelor din galaxia noastră au planete pe care există o formă de viaţă inteligentă, ce poate fi folositoare pentru suflete, numărul acestora va fi, totuşi, de ordinul milioanelor.

Din informaţiile pe care le-am adunat de la subiecţii mei, deopotrivă dispuşi şi capabili să discute despre repartiţiile lor anterioare, rezultă că sufletele sunt trimise în orice lume în care există forme potrivite de viaţă inteligentă. Dintre toate stelele pe care le cunoaştem numai 4% sunt asemănătoare soarelui nostru. Acest lucru nu pare să aibă importanţă pentru suflete. Încarnările lor planetare nu sunt legate de lumile de tip Pământesc sau de bipezi inteligenţi care merg pe sol. Sufletele care au fost în alte lumi spun că încearcă un anumit ataşament faţă de unele dintre acestea, întorcându-se acolo (de exemplu pe Pământ) periodic; pentru o succesiune de vieţi. Nu am avut mulţi subiecţi care să-şi poată aminti

detalii concrete despre viaţa pe care au trăit-o în alte lumi. Acest lucru se poate datora lipsei de experienţă, slăbirii memoriei sau blocajelor impuse de ghizii maeştri spre a evita orice disconfort cauzat de întoarcerea în trupurile nepământene.

Acei subiecţi care sunt capabili să discute despre experienţele lor din alte lumi afirmă că, înainte de a veni pe Pământ, sufletele sunt frecvent aşezate în corpurile unor creaturi cu inteligenţă inferioară celei a fiinţelor umane (acest lucru nu a fost valabil în cazul lui Thece). Cu toate acestea, odată ajunse în trupul uman, sufletele nu sunt trimise înapoi pe o treaptă inferioară a evoluţiei mentale. Totuşi, contrastele fizice pot fi puternice, călătoriile în afara Pământului nefiind neapărat plăcute. Unul dintre clienţii mei de nivel mediu vorbea despre acest fapt astfel: „După o lungă serie de vieţi trăite în trupuri umane i-am spus ghidului meu că am nevoie de o pauză şi că aş vrea să merg pentru o vreme într-un alt tip de mediu. El m-a avertizat: „S-ar putea să nu îţi placă schimbarea aceasta chiar acum, pentru că te-ai obişnuit foarte mult cu atributele minţii şi ale corpului uman”. Clientul meu a insistat şi i s-a dat o viaţă în ceea ce a fost descris a fi „O lume plină

de culoare în care exista o specie de fiinţe mici şi dense. Erau nişte fiinţe profunde, dar posomorâte, cu feţe albe ca ceara, care nu zâmbeau niciodată. Lipsit de râsul omenesc şi de flexibilitatea fizică nu mă puteam sincroniza şi am progresat prea puţin”. Această sarcină a fost cu adevărat dificilă pentru acest individ, dacă ţinem cont de faptul că umorul şi râsul sunt caracteristici esenţiale ale vieţii sufletelor în lumea spiritelor.

Mă apropiam de faza finală a şedinţei mele cu protagonista cazului 23. A trebuit să aplic unele tehnici adiţionale de adâncire, deoarece voiam ca Thece să ajungă la cele mai adânci ascunzişuri ale minţii sale supraconştiente, pentru a putea vorbi cu mine despre spaţiu şi timp, cât şi despre sursă.

Dr. N: Thece, ne apropiem de sfârşitul şedinţei noastre. Aş vrea să ne întoarcem încă o dată la discuţia despre sursă şi creator, (pauză) Vrei să faci asta pentru mine?

S: Da.

Dr. N: Ai spus că obiectivul final al sufletelor este să caute să se unifice cu sursa supremă a energiei creative – îţi aminteşti?

S: … conjuncţia… da.

Dr. N: Spune-mi, sursa se află cumva într-un

spaţiu central, special al lumii spiritelor?

S: Sursa *este* lumea spiritelor.

Dr. N: Atunci, de ce vorbesc sufletele despre a atinge miezul vieţii spirituale?

S: Pe când suntem spirite tinere, noi simţim putere peste tot în jurul nostru şi avem sentimentul că ne aflăm… la marginea acestei puteri. Pe măsură ce creştem, există o conştienţă a unei puteri concentrate, dar sentimentul este acelaşi.

Dr. N: Chiar dacă ai numit acest lucru locul Celor Bătrâni?

S: Da, ei sunt parte a puterii concentrate a sursei care ne susţine ca suflete.

Dr. N: Bine, concentrând această putere laolaltă, ca pe o sursă de energie, poţi descrie creatorul în termeni mai omeneşti?

S: Ca pe fiinţa lipsită cu totul de individualitate (fără un eu individual), şi aceasta este ceea ce ne străduim să devenim.

Dr. N: Dacă sursa reprezintă întreaga lume a spiritelor, în ce fel diferă acest loc mental de universurile fizice cu stele, planete şi lucruri vii?

S: Universurile sunt create – să trăiască şi să moară – pentru a fi folosite de sursă. Locul spiritelor este sursa.

Dr. N: Se pare că trăim într-un univers care se extinde, poate contracta din nou şi, în cele din urmă, moare din moment ce trăim într-un spaţiu ce cunoaşte limite de timp cum ar putea fi lumea spiritelor în afara timpului?

S: Pentru că noi trăim aici într-un non-spaţiu în care nu exisă timp… cu excepţia anumitor zone.

Dr. N: Explică-mi, te rog ce sunt aceste zone.

S: Sunt., uşi de legătură. Deschideri prin care să putem intra într-un univers fizic în care există timp.

Dr. N: Cum pot exista aceste uşi în non-spaţiu?

S: Deschiderile există ca nişte praguri între realităţi.

Dr. N: Bine, dacă lumea spiritelor este non-dimensională, ce fel de realitate este aceasta?

S: O stare constantă a realităţii, opusă realităţilor lumilor dimensionale care sunt materiale şi schimbătoare.

Dr. N: Are oare, trecutul, prezentul sau viitorul vreo relevanţă pentru sufletele care trăiesc în lumea spiritelor?

S: Numai ca mijloc de a înţelege succesiunea din formă fizici Viaţa aici… este o neschimbare… pentru aceia dintre noi cari nu trec pragul într-un

univers al substanţei şi timpului.

Notă: O aplicaţie majoră a pragurilor temporale folosite de suflete a fi examinată în capitolul următor dedicat alegerii vieţii.

Dr. N: Atunci când vorbeşti despre universuri foloseşti pluralul. Sunt oare celelalte universuri fizice altele decât cele care conţine Pământul?

S: (vag) Sunt… realităţi diferite… pentru a se potrivi cu sursa

Dr. N: Vrei să spui că sufletele pot intra în camerele diferitelor realităţi fizice prin uşi spirituale?

S: (încuviinţează) Da, pot să o facă – şi chiar o fac

Înainte de a încheia şedinţa cu această clientă foarte avansată ar trebui să adaug că majoritatea persoanelor care se află în hipnoză adâncă sunt capabile să vadă dincolo de o realitate Pământeană a spaţiului tridimensional, în realităţi alternative nelimitate de timp. În stare subconştientă, subiecţii mei experimentează un timp cronologic cu vieţile lor trecute şi prezente care se aseamănă cu ceea ce ei percep în timp ce sunt conştienţi. Se petrece, însă, o schimbare când îi conduc în lumea spiritelor şi în stare supraconştientă. Aici ei percep timpul *acum* ca o

unitate omogenă a trecutului, prezentului şi viitorului. Secundele în lumea spiritelor par a reprezenta ani pe Pământ când şedinţele lor se sfârşesc, clienţii vor fi adesea surprinşi de cât de unificat este timpul în lumea spiritelor.

Mecanica cuantică este o ramură modernă a fizicii care investighează toate mişcările subatomice din punct de vedere al nivelurilor energetice electromagnetice, unde toate lucrurile din viaţă sunt considerate a fi în cele din urmă non-solide şi existând într-un câmp unificat. Mergând dincolo de legile gravităţii ale lui Newton, elementele acţiunii succesive în timp sunt de asemenea considerate a fi unificate de frecvenţa undelor de lumină şi de energia cinetică. Odată ce arăt că sufletele experimentează sentimentul trecerii timpului în mod cronologic în lumea spiritelor, oare nu contrazice acest fapt conceptul de unitate a trecutului, prezentului şi viitorului? Nu, nu îl contrazice. (Cercetările mele îmi indică faptul că iluzia progresiei timpului este o reală şi susţinută pentru acele suflete ce vin spre şi din dimensiuni li zice (care sunt obişnuite cu astfel de răspunsuri biologice, cum ar fi vârsta), astfel încât ele să-şi poată aprecia mai uşor evoluţia. Ca atare, mi se pare coerent că adepţii

fizicii cuantice au lansat ipoteza că timpul, mai degrabă decât un absolut cu trei faze, este doar o expresie a schimbării.

Când subiecţii mei spun că se deplasează ca suflete pe linii care se curbează, mă gândesc la teoriile despre spaţiu şi timp ale astrofizicienilor care consideră că lumina şi mişcarea sunt o uniune a timpului şi a spaţiului care se curbează înspre el însuşi. Ei spun că dacă spaţiul se curbează suficient de mult, timpul se opreşte, într-adevăr, când îmi ascult clienţii vorbind despre zone temporale si tunelele de trecere în alte dimensiuni, mă gândesc la similarităţile cu teoriile astronomice actuale, conform cărora spaţiul fizic este înfăşurat sau încercuit în bucle cosmice ce creează „guri” de hiperspaţiu şi găuri negre care ne pot conduce în afara universului nostru tridimensional. Probabil, conceptele despre spaţiu şi timp ale astrofizicii şi metafizicii sunt apropiate.

Le-am sugerat subiecţilor mei că, dacă lumea spiritelor le pan a fi rotundă şi să se curbeze când ei călătoresc rapid ca suflet! acest lucru ar putea reprezenta o sferă finită, închisă. Ei neagă ideea oricăror bariere dimensionale, dar totuşi nu-mi oferă prea multe informaţii în sprijinul părerii lor,

exceptând formulării! metaforice. Protagonista cazului 23 spune că lumea spiritelor însăşi este sursa creaţiei. Unii au numit acest loc inima sal respiraţia lui Dumnezeu. Subiectul cazul 22 a definit spaţiile sufletelor ca pe un „material” şi am avut chiar subiecţi care dădeai lumii spiritelor calitatea „pliurilor unei rochii nefinisate, fâşâind înainte şi înapoi”. Ei simt uneori efectele unei mişcări ondulatorii suave, din energia luminii, descrise ca „valuri (sau inele) care ies dintr-o apă tulburată”. În mod normal, geografia spaţiilor sufletelor are o consistenţă moale şi deschisă pentru persoanele aflate în stări supraconştientă, fără să prezinte proprietăţile gravitaţiei) temperaturii, presiunii sau ale timpului terestru asociat unu univers fizic haotic. Oricum, când am încercat să caracterizez întreaga lume a spiritelor ca pe un spaţiu gol, vid, oamenii aflaţi în transă au refuzat acest termen.

Deşi subiecţii cazurilor mele nu pot explica pe deplin locul în care locuiesc sufletele lor, afirmă cu toţii că acesta reprezintă realitatea lor ultimă. Un subiect în transă nu vede lumea spiritelor nici ca fiind departe, nici aproape de universul nostru fizic. Totuşi în mod curios, ei descriu *substanţa* spirituală ca fiind uşoară sau

grea, densă sau rarefiată, mare sau mică, atunci când compară experienţele lor ca suflete cu viaţa de pe Pământ.

În vreme ce realitatea absolută din lumea spiritelor pare să rămână constantă în mintea oamenilor în timpul hipnozei referirile lor la alte dimensiuni fizice nu sunt constante. Cred că celelalte universuri, altele decât al nostru, sunt create în scopul da a furniza medii propice pentru dezvoltarea sufletelor în fiinţe pe care noi nici măcar nu putem să ni le imaginăm. Un subiect avansat mi-a spus că a trăit într-un număr de lumi în lunga sa existenţă, nedivizându-şi niciodată sufletul de mai mult de două ori în acelaşi timp. Unele dintre vieţile sale adulte au durat numai câteva luni în timp Pământean, din cauza condiţiilor planetare locale şi a duratei de viaţă foarte mici a formei dominante de viaţă. Vorbind despre o „planetă edenică”, ideală, cu puţini oameni şi despre o versiune simplă şi liniştită a Pământului, el a adăugat că această lume nu este departe de Pământ. „O, l-am întrerupt, ar putea să fie la numai câţiva ani lumină de Pământ?” El mi-a explicat cu răbdare că respectiva planetă nu se află în universul nostru, dar că era mai aproape de Pământ decât multe planete din propria noastră

galaxie.

Este important pentru cititor să înţeleagă că atunci când oamenii îşi amintesc vieţile trăite în alte lumi, ei par să nu fie limitaţi de constrângerile dimensionale ale universului nostru. Când sufletele efectuează călătorii intergalactice sau interdimensionale, măsoară durata călătoriei raportându-se la timpul de care au nevoie pentru a-şi atinge destinaţiile prin efectul de tunel din lumea spiritelor. Mărimea regiunilor spaţiale implicate şi poziţia relativă a lumilor una faţă de alta sunt de asemenea importante. După ce am ascultat relatările câtorva subiecţi cu privire la realităţi dimensionale multiple, am rămas cu impresia că ei cred că există o confluenţă a tuturor acestor curenţi dimensionali într-un mare fluviu al lumii spiritelor. Dacă aş putea să mă detaşez şi să îndepărtez toate aceste realităţi alternative din minţile subiecţilor mei, ar fi ca şi cum aş decoji un fruct de anghinare de toate învelişurile sale pentru a ajunge la miez.

Am mai intervievat-o pe Thece pentru un timp şi am observat că obosise. Puţini subiecţi pot păstra acest nivel de receptivitate spirituală o perioadă mai mare de timp. M-am decis să închei şedinţa cu câteva întrebări referitoare la geneza

întregii creaţii.

Dr. N: Thece, aş vrea să închei şedinţa punându-ţi alte câteva întrebări referitoare la sursă. Eşti de multă vreme un suflet, aşadar cum te raportezi tu însăţi la unicitatea creaţiei despre care îmi vorbeai mai devreme?

S: (pauză lungă) Prin senzaţii de mişcare. La început există o migraţie exterioară a energici sufletului, dinspre sursă. După aceea, vieţile noastre se petrec mişcându-ne spre interior… spre coeziune şi unitate…

Dr. N: Felul în care descrii acest proces mă face să mă gândesc la un organism viu ce se extinde şi se contractă.

S: … există o descărcare explozivă… apoi o revenire… da, sursa pulsează.

Dr. N: Şi tu te îndrepţi spre centrul acestei surse de energie?

S: Nu există, de fapt, nici un centru. Sursa e peste tot în jurul nostru, ca şi cum am fi… înăuntrul unei inimi care bate.

Dr. N: Dar ai spus că, pe măsură ce sufletul tău avansează în cunoaştere, te întorci spre un punct originar.

S: Da, atunci când am fost împins afară eram

copil. Acum când adolescenţa mea se sfârşeşte, sunt atras înapoi…

Dr. N: Înapoi unde?

S: Spre interiorul sursei.

Dr. N: Poate că ai putea să-mi descrii această sursă de energia folosindu-te de culori, explicând cu ajutorul lor mişcarea sufletului şi scopul creaţiei.

S: (suspină) E ca şi cum sufletele sunt parte a unei explozii electrice masive care produce un efect de halou. În acest, halou circular este o lumină de un roşu închis care pâlpâie… luminând marginea cu o nuanţă albicioasă. Conştienţa noastră începe la aceste margini de lumină strălucitoare şi, pe măsură ce creştem… ne scufundam tot mai mult în lumina mai închisă la culoare.

Dr. N: Îmi vine greu să vizualizez o divinitate a creaţiei ca pe o lumină rece şi întunecată.

S: Din cauză că eu nu sunt suficient de aproape de conjuncţie pentru a-ţi putea explica bine. Lumina mai închisă este ea însăşi un… acoperământ, dincolo de care simţim o căldură intensă… plină cu o prezenţă cunoscătoare, ce se află peste tot… şi care trăieşte!

Dr. N: Cum poţi descrie momentul când ai

conştientizat pentru prima dată identitatea ta ca suflet, după ce ai fost împinsă afară din acest halou?

S: A fi… este acelaşi lucru cu a privi cum se deschide prima floare a primăverii… şi această floare eşti tu. Şi, pe măsură ce floarea se deschide mai mult, devii conştient şi de alte flori şi… că există… o bucurie nemărginită.

Dr. N: Dacă această sursă energetică explozivă şi multicoloră se prăbuşeşte în ea însăşi, vor muri, în cele din urmă toate florile?

S: Nimic nu se prăbuşeşte… sursa este eternă. Noi nu vom muri niciodată ca suflete – ştim asta cumva. Fuzionând cu ea, înţelepciunea noastră mai mare face ca şi sursa să fie mai puternică.

Dr. N: Acesta este motivul pentru care sursa doreşte să facă acest exerciţiu?

S: Da, să ne dea viaţă, astfel încât noi să putem ajunge la perfecţiune.

Dr. N: De ce ar avea nevoie o sursă, care este în aparenţă deja perfectă să creeze o inteligenţă ce nu este încă perfectă?

S: Pentru a ajuta creatorul să creeze. În acest fel, prin autotransformare şi înălţare la nivele superioare de realizare, noi adăugăm ceva la

construcţia vieţii.

Dr. N: Sunt forţate sufletele să se desprindă de sursă şi să vină în locuri cum este Pământul, din cauza unui păcat originar sau a vreunei căderi în dizgraţie în lumea spiritelor?

S: Asta e o prostie. Noi venim… pentru a fi amplificaţi… în frumoasa diversitate a creaţiei.

Dr. N: Thece, aş vrea să mă asculţi cu atenţie. Dacă sursa are nevoie să devină mai puternică, ori mai înţeleaptă, folosind o diviziune a energiei sale divine şi creând inteligenţe mai mici, despre care speră că se vor amplifica – nu e cumva acest lucru dovada faptului că nici sursa însăşi nu e cu totul perfectă?

S: (pauză) Sursa creează pentru propria sa împlinire.

Dr. N: Aici e aici. Cum ar putea ceva ce este absolut să devină mai absolut, în afara cazului în care totuşi îi lipseşte ceva?

S: (ezitând) Ceea ce înţelegem ca fiind… sursa noastră… e tot ce putem şti şi ne gândim că dorinţa creatorului este de a se exprima pe sine prin… naşterea noastră.

Dr. N: Şi crezi că sursa a devenit mai puternică prin existenţa noastră ca suflete?

S: (pauză lungă) Cred că perfecţiunea

creatorului este… întreţinută şi îmbogăţită de faptul că-şi împarte cu noi… posibilitatea de a ajunge la perfecţiune şi că aceasta reprezintă extensia maximă a sa însăşi.

Dr. N: Aşadar, sursa se apucă să creeze în mod deliberat suflete imperfecte şi forme de viaţă imperfecte pentru acestea, supraveghind ce se întâmplă, spre a se extinde ea însăşi?

S: Da, şi noi avem încredere în această decizie şi în procesul de revenire la originea vieţii. Trebuie să mori de foame pentru a aprecia cu adevărat hrana, să-ţi fie frig pentru a înţelegi binefacerea căldurii şi să fii copil pentru a înţelege valoarea părinţilor. Transformarea ne dă scop.

Dr. N: Ai vrea să fii părintele unor suflete?

S: … Să particip la propria noastră concepţie este., unul dintre visurile mele.

Dr. N: Dacă spiritele noastre nu ar trăi experienţa vieţii fizice am putea cunoaşte vreodată aceste lucruri despre care îmi vorbeşti?

S: Am şti că există, dar nu le-am cunoaşte. Ar fi ca şi când energia ta spirituală ar cânta game la pian cu o singură notă

Dr. N: Şi crezi că dacă sursa nu ar crea suflete pentru a creşti şi a se dezvolta, energia sa sublimă s-ar micşora din lipsă de expresie?

S: (suspină) Probabil că acesta e scopul.

Am încheiat şedinţa cu această ultimă afirmaţie profetică a Thecei. Pe când o scoteam din transa adâncă era ca şi cum s-ar n întors la mine de dincolo de timp şi de spaţiu.

Mi-am exprimat recunoştinţa pentru oportunitatea pe care mi-a oferit-o, şi anume de a lucra cu ea la un nivel atât de avansat. Zâmbind, doamna mi-a spus că dacă ar fi avut idee de ce zăcea în ea, ar fi putut refuza să lucreze cu mine

Pe când ne luam rămas bun, m-am gândit la ultimele ei afirmaţii, referitoare la sursa vieţii. În Persia Antică, misticii sufiţi aveau un proverb – creatorul fiind binele absolut şi, prin urmare frumosul absolut, natura frumosului e de a dori să se manifeste.

12

Alegerea vieţii

VINE vremea când sufletul trebuie să părăsească iarăşi sanctuarul lumii spiritelor pentru o nouă călătorie pe Pământ. Această decizie nu este una uşoară. Sufletele trebuie să se pregătească să lase în urmă o lume a înţelepciunii absolute, în care convieţuiesc în libertate şi fericire, pentru a întâlni cerinţele fizice şi mentale

ale trupului omenesc

Am văzut cât de obosite pot fi sufletele atunci când se reîntorc în lumea spiritelor. Multe dintre ele nici nu vor să se mai gândească la o nouă întoarcere pe Pământ. Acest lucru este mai cu seamă adevărat când nu ne-am apropiat prea mult de obiectivele noastre la sfârşitul unei vieţi fizice. Odată revenite în lumea spiritelor, sufletele au reţineri chiar şi faţă de părăsirea temporară a unei lumi a înţelegerii de sine, camaraderiei şi a compasiunii, pentru a merge într-un mediu terestru plin de incertitudini şi temeri generate de oameni agresivi şi competitori, în ciuda faptului că au o familie şi prieteni pe Pământ, multe suflete încarnate se simt singure şi anonime în mijlocul unei populaţii impersonale. Sper ca prin intermediul cazurilor mele să demonstrez că în lumea spiritelor se întâmplă contrariul, sufletele noastre fiind implicate acolo în cele mai adânci şi mai intime relaţii de dăruire nesfârşită şi eternă. Identitatea noastră spirituală este cunoscută şi apreciată de o multitudine de alte entităţi, de al căror sprijin nu încetăm să ne bucurăm niciodată.

Întinerirea energiei noastre şi propria evaluare a sinelui durează mai mult la unele suflete decât la altele, dar, în cele din urmă,

sufletul este motivat să înceapă procesul de încarnare Dacă mediul nostru spiritual e greu de lăsat în urmă, ca suflete ne amintim, de asemenea, cu afecţiune şi chiar cu nostalgie de plăcerile fizice ale vieţii de pe Pământ. Când rănile unei vieţi anterioare s-au vindecat şi ne-am refăcut în întregime, simţim chemarea unei manifestări fizice a identităţii proprii. Sesiunile de pregătire cu consilierii şi colegii noştri ne-au sprijinit în efortul spiritual de a ne pregăti pentru următoarea viaţă. Karma şi acţiunile noastre trecute, cât şi greşelile şi realizările noastre au fost toate evaluate spre a putea fi stabilit un traseu optim al încercărilor viitoare. Sufletul trebuie acum să asimileze toate aceste informaţii şi să treacă la acţiune, pe baza următoarelor trei decizii esenţiale:

- Sunt pregătit, oare, pentru o nouă viaţă fizică?
- Ce lecţii vreau să urmez în mod special pentru a avansa în cunoaştere şi dezvoltare?
- Unde ar trebui să merg şi cine ar trebui să fiu în viaţa viitoare, pentru a avea condiţii optime de a lucra la obiectivele mele?

Sufletele mai bătrâne se încarnează mai puţin, indiferent de cererile demografice de pe

planetele pe care au fost repartizate. Când o lume moare, acele entităţi care nu şi-au terminat treburile se mută în alta, care are o formă de viaţă potrivită cu sarcinile pe care le aveau de îndeplinit. Pentru un suflet etern, ciclul încarnărilor pare a fi reglat mai mult de dorinţa interioară a acestuia decât de nevoia trupurilor gazdă ce evoluează într-un univers planetar.

Totuşi, Pământul are cu siguranţă o nevoie crescândă de suflete. Astăzi avem peste cinci miliarde de oameni. Estimările demografilor cu privire la câţi oameni au trăit pe Pământ în ultimii 200.000 de ani variază. Media estimată este de circa 50 de miliarde de oameni. Această cifră, pe care eu o consider totuşi mică, nu semnifică numărul vizitelor făcute de diferite suflete. Reţineţi că aceleaşi suflete continuă să se reîncarneze şi că mai sunt şi cele care ocupă mai multe trupuri în acelaşi timp. Există specialişti în reîncarnare care consideră că numărul oamenilor ce trăiesc astăzi pe Pământ se apropie de numărul total al sufletelor care au trăit aici vreodată. Frecvenţa încarnării sufletelor pe Pământ este inegală. Este evident că astăzi Pământul are mai multă nevoie de suflete decât avea în trecut. S-a estimat că în anul 1 populaţia lumii era în jur de

200 milioane de oameni. În 1800 populaţia lumii crescuse deja de patru ori, pentru ca după numai 170 de ani să crească din nou, tot de patru ori. Estimările indică faptul că în intervalul 1970 – 2010 e de aşteptat ca populaţia lumii să se dubleze.

Când studiez cronologia incarnărilor clienţilor mei, observ că, de regulă, există o pauză de sute, chiar mii de ani între vieţile lor în culturile nomade din Paleolitic. Odată cu apariţia agriculturii şi a domesticirii animalelor din Epoca Neolitică, în urmă cu 7000 – 5000 ani, subiecţii mei raportează că au trăit vieţi mai dese. Totuşi, vieţile lor sunt adesea despărţite de perioade de 500 ani. Odată cu ridicarea oraşelor, dezvoltarea comerţului, şi cu accesul mai uşor la hrană, văd că încarnările sufletelor se măresc proporţional cu creşterea demografică. Între anii 1000 si 1500 d. Hr., clienţii mei au o medie de o viaţă la două secole. După 1700, aceasta medie s-a schimbat la o viaţă într-un secol. Din jurul anului 1900, majoritatea subiecţilor au mai trăit cel puţin o viaţă într-un secol.

Această creştere a numărului încarnărilor sufletelor a fost contestată pe motiv că amintirile

vieţilor trecute sunt cu atât mai proaspete, cu cât oamenii aflaţi sub hipnoză se apropie de viaţa lor actuală. Acest lucru poate fi adevărat într-o anumită măsură, dar dacă o viaţă este importantă, ea va fi păstrată întotdeauna vie în memorie. Fără îndoială, enorma explozie demografică pe Pământ constituie principalul motiv pentru care sufletele vin aici mai des.

Când i-am întrebat pe clienţii mei despre inventarul sufletelor disponibile, mi-au răspuns că ar trebui să-mi fac griji mai curând pentru că planeta noastră va muri din cauza suprapopulării decât că s-ar epuiza rezervele de suflete. Există convingerea că există întotdeauna noi suflete disponibile pentru a umple orice nevoi ale creşterii demografice. Dacă planeta noastră este doar un exemplu între toate celelalte populaţii inteligente existente în univers, atunci inventarul sufletelor trebuie să fie cu adevărat astronomic.

Am spus că sufletele au libertatea de a alege când, unde şi cine anume vor să fie în vieţile lor fizice. Anumite suflete petrec mai puţin timp în lumea spiritelor, pentru a-şi accelera dezvoltarea, în timp ce altele se opun vehement ideii de a o părăsi. Nu există nici o îndoială că ghizii noştri au o mare influenţă în această privinţă. Aşa cum

avem parte de o discuţie, în faza de orientare ce urmează imediat după moarte, tot astfel există nişte discuţii pregătitoare cu sfătuitorii noştri spirituali înainte de a părăsi lumea spiritelor, având ca scop determinarea măsurii în care suntem pregătiţi să ne naştem din nou în forma fizică. Cazul ce urmează ilustrează o scenă spirituală tipică, implicând un suflet aflat la un nivel inferior de dezvoltare.

Cazul 24

Dr. N: Când ai realizat prima oară că ai putea să te întorci pe Pământ?

S: O voce blândă mi-a apărut în minte şi mi-a spus: „Ar fi timpul, nu crezi?"

Dr. N: Cine este această voce?

S: Instructorul meu. Unora dintre noi le trebuie un impuls atunci când se consideră că suntem din nou pregătiţi.

Dr. N: Crezi că eşti pregătit să te întorci pe Pământ?

S: Da, cred că da... M-am pregătit pentru asta. Dar va trebui să studiez foarte mulţi ani Pământeni, până voi termina. E copleşitor.

Dr. N: Crezi că vei merge tot pe Pământ şi când te vei apropia de sfârşitul încarnărilor tale?

S: (pauză lungă) Ah… poate nu… mai există şi o altă lume, pe lângă Pământ… dar tot cu oameni…

Dr. N: Ce înseamnă acest lucru?

S: Pământul va avea mai puţini oameni, va fi mai puţin aglomerat… nu-mi este prea clar.

Dr. N: Unde crezi că ai putea fi atunci?

S: Am impresia că se face o colonizare în altă parte – n-am înţeles exact.

Notă: Opusul regresiei într-o viaţă trecută este progresia într-o viaţă viitoare, procedeu ce permite anumitor subiecţi să vadă frânturi ale viitorului ca pe nişte scene incomplete. De exemplu, unii mi-au spus că populaţia Pământului va fi redusă considerabil până la sfârşitul secolului al XXII-lea, în parte din cauza deteriorării solului şi a schimbărilor atmosferice. Ei văd, de asemenea, oameni trăind în clădiri ciudate în formă de cupolă.

Detaliile referitoare la viitor sunt întotdeauna limitate, datorită, presupun, amneziei ce se instalează din motive karmice. Voi avea mai multe de spus despre aceste lucruri în cazul următor.

Dr. N: Să ne întoarcem la ce spuneai despre

impulsul pe care-l dau instructorii oamenilor pentru a părăsi lumea spiritelor. Ai prefera să nu facă acest lucru?

S: Oh… Mi-ar plăcea să rămân… dar instructorii nu vor să ne învârtim prea mult pe aici, dacă nu vrem să ne plafonăm.

Dr. N: Poţi insista să rămâi?

S: Păi… da… instructorii nu te forţează să pleci, pentru că sunt foarte manieraţi, (râde) Dar au ei metodele lor de a te… încuraja atunci când este timpul.

Dr. N: Cunoşti pe cineva care nu a vrut să revină pe Pământ dintr-un motiv sau altul?

S: Da, prietenul meu, Mark. A spus ca nu-şi mai poate aduce nici o contribuţie. Era atât de sătul de viaţa de pe Pământ, încât nu dorea să se mai întoarcă.

Dr. N: A trăit multe vieţi?

S: Nu, nu chiar. Dar nu se adapta bine.

Dr. N: Ce au făcut profesorii cu el? I s-a permis să rămână în lumea spiritelor?

S: (reflectând) Alegem să ne naştem din nou atunci când se hotărăşte că suntem pregătiţi pentru acest lucru. Ei nu te forţează în nici un fel. Lui Mark i-a fost arătat că îi ajutase pe cei din jurul lui.

Dr. N: Ce s-a întâmplat cu Mark până la urmă?

S: După încă o serie de… îndoctrinări… Mark şi-a dat scama că s-a înşelat în privinţa abilităţilor sale şi s-a întors, în cele din urmă, pe Pământ.

Dr. N: Îndoctrinării. Acest lucru mă duce cu gândul la constrângere.

S: (deranjat de remarca mea) Nu este deloc aşa! Mark era doar descurajat şi avea nevoie de încredere pentru a continua să încerce.

Notă: În capitolul patru, referitor la sufletele dislocate, subiectul cazului 10 ne vorbeşte despre felul în care sunt „remodelate" sufletele care au acumulat prea multă energie negativă pe Pământ. Cazul 22 menţiona, de asemenea, nevoia restaurări sufletelor afectate. Acestea sunt modificări mai serioase decât refacerea primară ce se pare că a fost folosită în cazul sufletului obosit al lui Mark.

Dr. N: Dacă ghizii nu vă forţează, poate, oare, un suflet să refuze categoric să se nască din nou?

S: (pauză) Da… Cred că poţi să stai aici şi să nu te mai naşti niciodată în formă fizică dacă urăşti atât de mult acest lucru. Dar instructorii i-au spus lui Mark că dacă nu trăieşte într-un trup, studiile sale vor dura mai mult. Dacă ratezi ocazia

una experienţe directe, pierzi mult.

Dr. N: Ce poţi să-mi spui despre situaţia inversă, când un suflet insistă să se întoarcă imediat pe Pământ, să zicem după o moarte prematură?

S: Am văzut şi astfel de cazuri. Este o reacţie impulsivă, care dispare după o vreme. Instructorii te ajută să înţelegi că graba de a te întoarce undeva ca nou-născut nu schimba circumstanţele morţii tale. Acest lucru ar putea să se întâmple doar dacă ai putea renaşte imediat, ca adult, şi în aceeaşi situaţie. În cele din urmă, toţi îşi dau seama că trebuie să se odihnească şi să reflecteze.

Dr. N: Bine, spune-mi atunci ce părere ai despre perspectiva unei noi vieţi.

S: Sunt emoţionat. Nu aş avea nici o satisfacţie fără vieţile mele fizice.

Dr. N: Ce faci atunci când eşti pregătit pentru o nouă încarnare?

S: Merg într-un loc special.

Odată ce un suflet a decis să se reîncarneze, următoarea etapă în procesul de întoarcere este aceea de a fi îndrumat către locul de alegere a vieţii. Înainte de a se decide cine vor fi în noua viaţă, sufletele se gândesc când şi unde anume doresc să meargă pe Pământ. Având în vedere

această practică spirituală, am împărţit selecţia vieţii şi alegerea finală a unui trup în două capitole, pentru o mai bună înţelegere a acestui proces.

Alegerea, pe de o parte a timpului şi a locului încarnării şi, pe de alta, a cui anume vrem să fim, nu reprezintă două decizii complet separate. Cu toate Acestea, începem având posibilitatea de a vedea cum ne-am putem integra în anumite medii, în viitor. Apoi atenţia ne este îndreptată asupra oamenilor care trăiesc în aceste locuri. Am fost puţin intrigat de această procedură până când am realizat că un suflet este puternic influenţat de condiţiile culturale, de evenimente şi de participanţii la acestea, într-o anumită perioadă de timp.

Am început să cred că lumea spiritelor, ca întreg, nu funcţionează uniform. Toate regiunile spirituale sunt văzute de sufletele care călătoresc având aceleaşi proprietăţi eterice, dar cu aplicaţii diferite. Ca o ilustrare în acest sens, spaţiul orientărilor menit sufletelor care se întorc poate contrasta cu spaţiul de alegere a vieţii, menit sufletelor ce pleacă. Amândouă implică evaluări ale vieţilor pentru suflete aflate în tranzit, evaluări

ce includ scene de pe Pământ, dar asemănările se opresc aici. Spaţiile de orientare sunt descrise ca nişte locuri mici, potrivite pentru discuţii intime, create anume pentru ca sufletul proaspăt întors să se simtă bine, însă atitudinea noastră mentală în acest loc poate fi oarecum defensivă. Aceasta deoarece avem sentimentul că ne-am fi putut descurca mai bine în viaţă, întotdeauna există un ghid care interacţionează direct cu noi.

Pe de altă parte, când intrăm în spaţiul de alegere a vieţii, suntem plini de speranţe, promisiuni şi aşteptări măreţe. Aici, în timp ce evaluează opţiunile noilor vieţi, sufletele sunt realmente singure, fără ghizii lor. Acest loc agitat şi stimulator este descris a fi mult mai mare decât alte zone de studiu spiritual. Subiectul cazului 22 îl consideră ca fiind o lume în sine, în care energia transcendentă modifică timpul pentru a permite studiul planetar.

Dacă subiecţilor mei le vine greu să descrie anumite locuri spirituale, cei mai mulţi vorbesc cu plăcere despre zona de alegere a vieţii, folosind descrieri deosebit de asemănătoare. Mi s-a spus că acest spaţiu seamănă cu o sală de cinema, în care sufletele au posibilitatea de a se vedea în viitor, jucând diferite roluri în diverse locuri.

Înainte de a pleca, sufletele îşi vor alege un scenariu. Imaginaţi-vă că faceţi o repetiţie cu costume înainte de a intra, propriu-zis, în noua viaţă. Pentru a ne vorbi despre acest lucru, am ales un subiect de sex masculin, bine informat despre felul în care sufletul lui este ajutat să ia deciziile potrivite.

Cazul 25

Dr. N: Ce se întâmplă după ce ai decis că vrei să te întorci pe Pământ?

S: Păi, atunci când eu şi instructorul meu cădem de acord că este timpul potrivit, transmit gânduri…

Dr. N: Continuă.

S: Mesajul meu este primit de coordonatori.

Dr. N: Cine sunt aceştia? Nu se ocupă ghidul tău de toate aranjamentele pentru încarnare?

S: Nu chiar. El vorbeşte cu coordonatorii, care chiar ne ajută să vedem posibilităţile vieţilor noastre în Inel.

Dr. N: Ce este Inelul?

S: Este locul unde mă duc acum. Noi îi spunem Inelul Destinului.

Dr. N: Există un singur loc de genul acesta în Lumea Spiritelor?

S: (pauză) Oh, cred că trebuie să fie mai multe, dar nu le pot vedea.

Dr. N: Bine, hai să mergem împreună în Inel, când voi ajunge la trei. Când voi termina de numărat, vei avea capacitatea de a-ţi aminti toate detaliile acestei experienţe. Eşti pregătit să mergem?

S: Da.

Dr. N: *Unu, doi, trei.* Sufletul tău se îndreaptă acum către spaţiul de selecţie a vieţii. Explică-mi ceea ce vezi.

S: (pauză lungă)… Plutesc deasupra Inelului… este circular… un balon uriaş…

Dr. N: Continuă. Ce-mi mai poţi spune?

S: Este o… forţă concentrată de energie… lumina este atât de intensă. Sunt tras spre interior… printr-o pâlnie… este un pic mai întunecat.

Dr. N: Îţi este frică?

S: Hmm… nu, la urma urmei am mai fost aici. Va fi interesant. Sunt emoţionat gândindu-mă la ce mă aşteaptă.

Dr. N: Bine, odată intrat în interiorul Inelului, care sunt primele tale impresii?

S: (vocea îi scade)Sunt… puţin neliniştit… dar energia mă relaxează. Conştientizez ceva ce se

îngrijeşte de mine… ceva căruia îi pasă… Nu mă simt singur… prezenţa îndrumătorului meu mă însoţeşte de asemenea.

Dr. N: Continuă să îmi relatezi totul. Ce vezi mai departe?

S: Inelul este înconjurat de ecrane – Mă uit la ele.

Dr. N: Ecrane aşezate de-a lungul pereţilor?

S: Par a fi chiar pereţii, dar nimic nu este cu adevărat solid… totul este… elastic., ecranele se curbează în jurul meu… mişcându-se.

Dr. N: Spune-mi mai multe despre aceste ecrane.

S: Sunt goale… deocamdată nu reflectă nimic… licăresc ca nişte bucăţi de sticlă… oglinzi.

Dr. N: Ce se întâmplă mai departe?

S: (emoţionat) Simt un moment de linişte – mereu este aşa – apoi este ca şi cum cineva a pornit proiectorul într-o sală de cinema. Ecranele prind viaţă… cu imagini şi sunt culori… acţiune… plină de lumină şi sunet.

Dr. N: Continuă să-mi relatezi. Unde se află sufletul tău faţă de ecrane?

S: Plutesc în mijloc, privind panorama vieţii peste tot în jurul meu… locuri… oameni… (vesel). *Cunosc* acest oraş.

Dr. N: Ce vezi?

S: New York-ul.

Dr. N: Ai cerut tu să vezi New York-ul?

S: Am discutat despre întoarcerea mea acolo… (absorbit) Aaa – s-a schimbat – mai multe clădiri… şi maşinile… este mai zgomotos ca niciodată.

Dr. N: Voi reveni la New York în câteva minute. Acum vreau să-mi spui ce ar trebui să faci în Inel?

S: Voi acţiona mental panoul de comandă.

Dr. N: Ce-i acesta?

S: Un dispozitiv de scanare în faţa ecranelor îl văd ca pe d aglomerare de lumini şi butoane. Este ca şi când m-aş afli în carlinga unui avion.

Dr. N: Şi tu vezi aceste obiecte mecanice într-o locaţii spirituală?

S: Ştiu că pare o nebunie, dar asta e tot ce îmi vine în minte pentru a-ţi explica ceea ce fac.

Dr. N: Nu-i nimic, nu-ţi face griji din pricina asta. Spune-mi numai ce trebuie să faci cu panoul de comandă.

S: Îi voi ajuta pe coordonatori să schimbe imaginile de pe ecran acţionând mental asupra scanerului.

Dr. N: A, vei acţiona proiectorul ca şi cum ai

lucra într-o sală de cinematograf?

S: (râde) Nu proiectorul, scanerul. Oricum, nu sunt filme adevărate. Privesc exact viaţa ce se desfăşoară în New York. Mintea mea se conectează cu scanerul pentru a controla mişcările scenelor pe care le urmăresc.

Dr. N: Ai zice că acest dispozitiv se aseamănă cu un computer?

S: Un fel de... Funcţionează ca un sistem de urmărire care... transformă...

Dr. N: Ce transformă?

S: Comenzile mele... sunt înregistrate pe panou, astfel încât să pot urmări acţiunea.

Dr. N: Poziţionează-te la pupitru şi fii tu operatorul, în timp ce vei continua să-mi explici totul.

S: (pauză) Am preluat controlul. Văd linii ce converg în diferite puncte într-o serie de scene... călătoresc în timp acum de-a lungul liniilor privind imaginile de pe ecran schimbându-se.

Dr. N: Şi aceste scene se mişcă constant în jurul tău?

S: Da, apoi punctele se aprind pe linii când vreau ca scena să se oprească.

Notă: Liniile de călătorie sunt un termen de

care am mai auzit vorbindu-se şi mai înainte, în alte regiuni spirituale, pentru a descrie tranziţia sufletului, vezi Cazul 14.

Dr. N: De ce faci toate acestea?

S: Scanez. Opririle sunt răscruci cruciale ale drumurilor vieţii, implicând decizii importante… posibilităţi… evenimente care fac necesară luarea în considerare şi a altor posibilităţi de alegere.

Dr. N: Aşadar, liniile marchează drumurile printr-o serie de evenimente în timp şi spaţiu?

S: Da, pista este controlată în inel şi transmisă mie.

Dr. N: Creezi scene de viaţă în acest timp?

S: O, nu! Eu doar controlez mişcările lor în timp pe linii.

Dr. N: Ce altceva îmi mai poţi spune despre aceste linii?

S: Liniile de energie sunt… drumuri cu puncte de lumină colorată ca nişte borne pe care le pot mişca înainte, înapoi sau opri.

Dr. N: Ca şi când ai pune o casetă video cu butoane de start, stop, derulare înainte şi înapoi?

S: (râde) Aceasta este ideea.

Dr. N: Bine, te mişti de-a lungul pistei, scanezi imaginile şi te hotărăşti să te opreşti.

Spune-mi, ce faci apoi?

S: Îngheţ scena pe ecran pentru a putea intra în ea.

Dr. N: Ce? Vrei să spui că devii tu însuţi parte din scenă?

S: Da, acum am acces direct la acţiune.

Dr. N: În ce fel? Devii un personaj din acea scenă sau sufletul tău pluteşte pe deasupra, în timp ce oamenii se mişcă de jur împrejur?

S: Amândouă. Pot experimenta cum este viaţa cu oricine din scenă sau doar să-i privesc pe ei din orice punct.

Dr. N: Cum de poţi să părăseşti pupitrul şi să intri într-o scenă de pe Pământ în timp ce încă monitorizezi acţiunea în Inel?

S: Ştiu că e posibil să nu înţelegi acest lucru, dar o parte din mine rămâne la pupitru, astfel încât să pot porni sau opri scena oricând.

Dr. N: Poate că înţeleg. Îţi poţi împărţi energia?

S: Da, şi pot trimite gânduri înapoi la mine însumi. Bineînţeles că mă ajută şi controlorii, când intru şi ies din ecrane.

Dr. N: Deci, în esenţă, poţi derula timpul înainte şi înapoi sau îl poţi opri?

S: Da... în Inel.

Dr. N: În afara Inelului, timpul co-există pentru tine în lumea spiritelor sau este progresiv?

S: Co-există aici, dar îl putem vedea totuşi cum trece pe Pământ.

Dr. N: Mi se pare că atunci când sufletele sunt în Inelul Destinului se folosesc de timp ca de un instrument.

S: Ca suflete, noi folosim timpul… în mod subiectiv. Lucrurile şi evenimentele se mişcă… şi devin obiecte în timp… dar pentru noi timpul este uniform.

Dr. N: Ceea ce mi se pare paradoxal la călătoriile în timp este că ceea ce urmează să se întâmple s-a întâmplat deja, aşa că îţi poţi întâlni propriul suflet într-o anumită fiinţă umană atunci când intri în scenele viitoare de viaţă.

S: (zâmbeşte enigmatic) Când avem un atare contact, sufletul încarnat este suspendat pentru un moment. Este relativ scurt. Noi nu tulburăm ciclurile vieţii când călătorim în timp.

Dr. N: Bine, dacă trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt cu adevărat separate în timp ce călătoreşti, de ce anume opreşte scenele pentru a reflecta asupra alegerilor, dacă tot poţi vedea în viitor?

S: Mă tem că tu nu înţelegi adevăratul scop

în care controlorii inelului folosesc timpul. Viaţa este condiţionată. Timpul progresiv este creat pentru a ne testa. Nu ni se arată toate deznodămintele posibile ale unei scene. Unele părţi ale vieţilor ne sunt ascunse.

Dr. N: Deci timpul este folosit ca un catalizator pentru învăţare, vizualizând vieţile, deşi nu poţi vedea tot ce se va întâmpla?

S: Da, pentru a ne testa abilitatea de a găsi soluţii. Ne măsurăm abilităţile în funcţie de dificultatea evenimentelor. Inelul ne prezintă diferite experimente spre a alege câteva. Pe Pământ vom încerca să le rezolvăm.

Dr. N: În Inel poţi vedea şi vieţile de pe alte planete decât Pământul?

S: Nu, pentru că sunt programat să urmăresc timpul de pe Pământ.

Dr. N: Felul în care poţi sări prin timp în ecrane mă face să mă gândesc la o minge!

S: (rânjeşte) O, este stimulant – asta e sigur – dar nu putem să ne zbenguim prea mult, pentru că avem de luat decizii importante pentru viaţa următoare. Va trebui să îmi asum consecinţele pentru orice alegere greşită… dacă nu mă voi descurca prea bine într-o viaţă.

Dr. N: Tot nu înţeleg cum de poţi face multe

greşeli serioase în ceea ce priveşte alegerile tale, când tu experimentezi de fapt părţi ale vieţii în care ai de gând să trăieşti.

S: Posibilităţile mele de a alege mediul de viaţă nu sunt nelimitate. Aşa cum am mai spus, este posibil să nu pot vedea în întregime anumite scene într-un segment de timp. Având în vedere că nu ţi se arată niciodată totul, fiecare variantă de trup implică un anumit risc.

Dr. N: Dacă destinul viitor nu este în întregime prestabilit, după cum spui, de ce numeşti acest loc Inelul Destinului?

S: O, aşa e, există destin. Ciclurile vieţii sunt la locul lor. Numai că sunt foarte multe alternative neclare.

Când îmi duc subiecţii în locul de alegere a vieţii, ei văd un cerc al trecutului, prezentului şi al viitorului – cum se întâmplă şi în Inel. Simţind că părăsesc timpul spiritual Acum, din cadrul cercului, sufletele par că se învârt înapoi şi înainte în timp ce-şi fac turele de recunoaştere, pe unde rezonante. Toate aspectele timpului le sunt prezentate ca realităţi regăsite, retrăgându-se şi revenind împreună, ca fluxul şi refluxul. Deoarece realităţile paralele sunt suprapuse una peste

cealaltă, acestea pot fi văzute, de asemenea, ca posibilităţi ale vieţilor fizice, mai ales de către sufletele mai experimentate

Faptul că subiecţii mei nu văd în întregime viitorul în aceste condiţii, ca parte a unui plan spiritual atotcunoscător, m-a pus pe gânduri. Încercând să clarific acest lucru, am ajuns, în cele din urmă, la concluzia că lumea spiritelor este proiectată pentru a proteja interesele fiecărui suflet. În general, oamenii cu care lucrez sunt suflete tinere, încă încarnate. E posibil ca ei să nu vadă prea clar în viitor anumite evenimente semnificative deoarece cu cât ajung mai departe de probabilităţile prezente, cu atât cresc şansele de a întâlni realităţi alternative, care le tulbură imaginea. Deşi aceleaşi proprietăţi se aplică şi timpului din trecutul îndepărtat, există o excepţie. Propriile vieţi trecute ale unui suflet sunt mult mai uşor identificate. Acest lucru se petrece deoarece o singură realitate, cu un curs al acţiunii definit, a fost deja stabilită pentru a pregăti acest suflet, şi este astfel imprimata adânc în memoria lui.

În capitolul cinci, cazul 13 a demonstrat cum ni se instalează amnezia atunci când intrăm în viaţa actuală, astfel încât experienţele vieţilor trecute nu vor inhiba descoperirea de sine în

prezent. Acelaşi lucru este valabil şi pentru sufletele ce examinează vieţile viitoare. Fără a şti de ce, mulţi oameni cred ca viaţa lor urmează un plan. Bineînţeles că au dreptate. Cu toate că amnezia previne cunoaşterea acestui plan în stare conştientă, memoria inconştientă păstrează cheia către amintirile spirituale ale unei amprente generale a fiecărei vieţi. Vehiculul de alegere a vieţilor furnizează un fel de maşină a timpului pentru suflete, unde ele văd anumite drumuri alternative ale drumului principal. Deşi aceste cărări nu ne sunt dezvăluite în întregime când suntem în stare de suflete, aducem totuşi ceva din harta lor pe Pământ. Odată, un client mi-a spus: „Ori de câte ori am nelămuriri faţă de ceea ce am de făcut în viaţă, mă aşez liniştit şi mă gândesc la locurile în care am fost şi le compar cu locurile în care aş vrea să merg în viitor. Răspunsul la următorul pas îmi vine din interior”.

Acceptând ceea ce ne este sortit pe drumul vieţii drept „voia lui Dumnezeu”, nu înseamnă că existenţa noastră trebuie închisă într-un determinism spiritual în care să ne supunem unui destin inefabil. Dacă totul ar fi fost predestinat, n-ar mai exista nici scop şi nici dreptate pentru strădania noastră. Când suntem loviţi de

adversităţi, nu se aşteaptă de la noi să ne dăm în lături, abordând o atitudine fatalistă şi să nu luptăm să îmbunătăţim respectiva situaţie, făcând schimbări la faţa locului. De-a lungul vieţilor noastre, fiecare dintre noi va trece prin situaţii în care avem şansa unor schimbări care implică riscuri. Aceste ocazii pot veni în momente care nu ne convin. E posibil să nu acţionăm, dar provocarea şi şansa sunt acolo şi ne aşteaptă. Scopul reîncarnării este exerciţiul liberului arbitru. Fără această facultate, am fi cu adevărat nişte creaturi neputincioase.

Astfel, destinul karmic înseamnă că nu suntem chiar blocaţi în evenimente pe care nu le putem controla. Semnifică, de asemenea, că avem lecţii karmice şi responsabilităţi. Legea cauzei şi efectului acţiunilor noastre există întotdeauna, acesta fiind motivul pentru care subiectul acestui caz nu a vrut să facă o greşeală alegând o viaţă nepotrivită pentru el. Dar, orice ni s-ar întâmpla în viaţă, este important să înţelegem că fericirea sau suferinţa noastră nu reflectă nici o binecuvântare, nici o trădare din partea lui Dumnezeu-suprasufletul, a ghizilor noştri sau a celor ce coordonează alegerea vieţii. Noi suntem stăpânii

destinului nostru.

În timp ce închei conversaţia cu Cazul 25, este posibil să apară evident cititorului faptul că obiectivele muzicale ale acestui individ pentru următoarea sa viaţă sunt mai curând egoiste. Cu siguranţă, dorinţa lui de a fi un talent muzical admirat are unele elemente de compensaţie personală, care ar fi mai puţin evidente la un suflet mai avansat. Cu toate acestea, se va observa, de asemenea, că acest suflet vrea să se dăruiască într-o măsură importantă.

Dr. N: Acum aş vrea să vorbim mai mult despre imaginile pe care le vezi în New York. Ţi s-a vorbit cumva, înainte de a veni în Inel, despre selecţia bazată pe criterii geografice?

S: Oh, într-o anumită măsură. Am discutat cu instructorul meu despre faptul că în viaţa trecută am murit de tânăr la New York. Am vrut să mă întorc în acest oraş dinamic ca să studiez muzica.

Dr. N: Ai vorbit cu instructorul tău şi despre alte suflete – prietenii tăi, care ar putea dori să se încarneze o dată cu tine?

S: Sigur, asta face parte din pregătiri. Unii dintre noi încep o nouă viaţă cercetând din umbră, hotărând care ar fi cele mai bune medii pentru toţi

cei implicaţi. Eu le-am făcut cunoscut că voiam să reîncep în acelaşi loc în care fusesem ucis. Instructorul şi prietenii mei mi-au oferit sugestii în acest sens.

Notă: Acest subiect a venit în America ca emigrant rus în viaţa lui anterioară. A fost omorât într-un accident, în timpul construcţiei unei căi ferate în New York, la vârsta de douăzeci şi doi de ani, în anul 1898. Re-naşterea lui în acelaşi oraş a avut loc în 1937.

Dr. N: Ce sugestii?

S: Am vorbit despre dorinţa mea de a ajunge pianist de muzică clasică. Am cântat la acordeon pentru a câştiga un ban în plus – ştii, la petreceri, nunţi, lucruri de genul acesta

Dr. N: Şi această experienţă îţi motivează interesul pentru pian?

S: Da. Pe când eram distribuitor de gheaţă pe străzile New Yorkului, treceam pe lângă sala de concerte. Îmi fixasem un obiectiv – ca într-o zi să studiez muzica şi să mă fac cunoscut în marele oraş. Începusem chiar înainte de a muri.

Dr. N: Ţi-ai vizualizat moartea, ca tânăr la New York, în timpul ultimei tale vizite în Inel?

S: (cu tristeţe) Da… şi am acceptat-o… ca pe o condiţie a vieţii. A fost o viaţă bună – dar scurtă. Acum vreau să mă întorc, cu un start mai bun şi să-mi fac un nume în muzică.

Dr. N: Poţi cere să mergi oriunde pe Pământ?

S: Hmm… e destulă libertate în privinţa asta. Dacă avem anumite preferinţe, acestea sunt cântărite în funcţie de ceea ce este disponibil.

Dr. N: Vrei să spui – în funcţie de ce trupuri sunt disponibile?

S: Da, în anumite locuri.

Dr. N: Când ai spus că vrei un început mai bun în muzică, presupun că acesta este un alt motiv pentru care vrei să te întorci la New York.

S: Acest oraş îmi va oferi cele mai mari şanse de a-mi împlini dorinţa de a studia pianul. Am vrut un oraş mare, cosmopolit, cu şcoli de muzică recunoscute.

Dr. N: De ce nu la Paris?

S: Nu mi s-a oferit un trup în Paris.

Dr. N: Vreau ca lucrurile să fie limpezi în ceea ce priveşte opţiunile tale de a alege. Când începi să vizualizezi scene din viaţa în Inel, te uiţi mai întâi la oameni sau la locaţii?

S: Începem cu locaţiile.

Dr. N: Bine. deci acum te uiţi la străzile New

York-ului?

S: Da, şi este minunat, pentru că fac mai mult decât să le privesc. Plutesc de jur împrejur, adulmecând mâncarea din restaurante… aud claxonatul maşinilor… urmăresc oamenii care se plimbă prin magazinele de pe Fifth Avenue… reintru în atmosfera locului.

Dr. N: În acest punct, chiar ai pătruns în mintea oamenilor care se plimbă pe străzi?

S: Nu, nu încă.

Dr. N: Ce faci mai departe?

S: Merg în alte oraşe.

Dr. N: Oh, cred că tocmai îmi spuneai că trebuie să te stabileşti la New York.

S: Eu n-am spus asta. Aş putea să mă duc şi în Los Angeles, Buenos Aires sau Oslo.

Dr. N: Voi număra până la cinci şi când voi ajunge la cinci vei scana aceste oraşe în timp ce vei continua să vorbeşti… unu… doi… trei… patru… cinci! Relatează-mi ce anume faci.

S: Mă duc în sălile de concerte şi la facultăţile de muzică şi privesc studenţii repetând.

Dr. N: În timp ce pluteşti în jurul acestor studenţi nu faci decât să observi atmosfera generală?

S: Ba mai mult decât atât. Intru în mintea

unora dintre ei pentru a vedea cum… traduc muzica.

Dr. N: Trebuie să fii într-un loc special precum Inelul pentru a examina procesul mental al oamenilor?

S: Dacă e vorba de evenimente trecute şi viitoare, da. A lua legătura cu cineva care se află în prezent pe Pământ e posibil de oriunde (din lumea spiritelor).

Dr. N: Poţi să descrii modul în care sufletul tău ia contact cu cineva?

S: (pauză)… Ca o periere uşoară.

Notă: Sufletele sunt capabile să trimită şi să recepţioneze mesaje între lumi spirituale şi temporale, după cum au experimentat mulţi dintre noi. Totuşi, aceste legături temporare sunt realizate şi se pot destrăma cu repeziciune. Unirea unui suflet cu un trup neînsufleţit, pentru durata unei vieţi, este mult mai dificilă, şi va fi descrisă în continuare în Cazul 29.

Dr. N: În ce an se petrec cele văzute de tine în aceste vieţi prospective?

S: (ezită)… 1956, şi cele mai multe dintre proiectele mele au vârsta adolescenţei. Îi voi verifica atât înainte, cât şi după acest an… în

măsura în care Inelul îmi va îngădui.

Dr. N: Deci, Inelul îţi dă posibilitatea *de a fi efectiv în pielea* mai multor persoane care nu s-au născut încă, în timpul relativ de pe Pământ?

S: Oh, pentru a vedea dacă m-aş potrivi bine cu ei – pentru a le verifica talentul şi părinţii – genul ăsta de lucruri, (decis) Vreau la New York.

Dr. N: Crezi că te-ai uitat destul de atent la celelalte oraşe?

S: (nerăbdător) Da, am făcut-o, dar nu le doresc

Dr. N: Aşteaptă vin minut. Dacă ţi-ar fi plăcut o studentă de la conservatorul din Oslo, ai fi vrut să trăieşti în New York?

S: (râde) Ca fapt divers, există o fată foarte promiţătoare la Los Angeles, dar tot la New York vreau.

Dr. N: Bine treci mai departe. Având în vedere că timpul tău în Inel se apropie de sfârşit, dă-mi câteva amănunte despre viaţa pe care probabil o vei alege.

S: Mă duc la New York pentru a deveni muzician. Încă încerc să mă decid între câteva persoane, dar cred că voi alege (se opreşte şi râde) un copil grăsuţ cu mult talent. Corpul lui nu va avea vigoarea celui precedent, dar voi beneficia

de avantajul unor părinţi cu ceva bani, care mă vor încuraja să exersez, exersez, exersez.

Dr. N: Banii sunt importanţi?

S: Ştiu că par… avar, egoist, dar în viaţa anterioară nu am avut bani. Dacă vreau să exprim frumuseţea muzicii şi să mă bucur şi eu, şi ceilalţi, am nevoie de o pregătire adecvată şi de nişte părinţi care să mă sprijine, altfel mă voi abate de la ţelul propus… mă cunosc doar.

Dr. N: Dacă nu-ţi place nici una dintre opţiunile prezentate în Inel, poţi cere să ţi se arate alte locuri şi alţi oameni?

S: Nu e nevoie, cel puţin pentru mine. Mi s-a oferit destul.

Dr. N: Dă-mi voie să fiu mai direct. Dacă trebuie să-ţi alegi viaţa strict dintre cele ce-ţi sunt arătate în Inel, de unde ştii că aceia care coordonează selecţia nu aranjează cărţile împotriva ta? Poate că ei te programează să faci anumite alegeri?

S: (pauză) Nu cred, având în vedere cum s-au petrecut lucrurile întotdeauna când am venit în Inel. Nu mergem acolo decât dacă în mintea noastră s-a conturat deja ce fel de viaţă am vrea să trăim, şi eu întotdeauna am avut la dispoziţie alegeri interesante, bazate pe propriile idei.

Dr. N: Bine, ce se întâmplă după ce termini de analizat vieţile în Inel?

S: Controlorii… intră în mintea mea pentru a vedea dacă sunt mulţumit de ceea ce mi s-a arătat.

Dr. N: E vorba întotdeauna de aceleaşi entităţi?

S: Cred că da… cel puţin din câte îmi pot aminti.

Dr. N: Înainte de a părăsi Inelul, te constrâng ei în vreun fel să iei o decizie?

S: Nicidecum. *Plutesc* afară şi mă duc să vorbesc cu colegii mei înainte de a mă hotărî.

Bineînţeles că aceste teatre asemănătoare Inelului nu se limitează numai la vizualizarea planetei noastre. Am arătat că unora dintre sufletele ce vin pe Pământ le face plăcere să se încarneze şi în alte lumi. În capitolul zece am explicat că în spaţiul transformărilor din lumea spiritelor sufletele au posibilitatea de a experimenta orice forme şi înfăţişări, atât în scopul propriei lor deveniri, cât şi, pentru perioade scurte, de a se recrea. Subiecţii mei mi-au spus că, în vederea incarnărilor lor în universul nostru sau în alte dimensiuni, le stau la dispoziţie, în apropierea centrelor grupurilor din care fac

parte, tunele sau canale spaţiale şi temporale. (Mai târziu, Cazul 29 va descrie cum anume este să te deplasezi pe unul dintre acestea atunci când te naşti din nou).

Oamenii spun că aceste intrări sunt simbolizate printr-o linie a unui imens pasaj arcuit asemănător unei gări de mari dimensiuni. O femeie a explicat în felul următor: „Noi vedem aceste deschideri ca pe nişte găuri în spaţiu mai luminate sau mai întunecate. Pentru mine, tunelul mai luminat indică o comunitate de fiinţe mai interactive. Câmpurile mai întunecate duc la nişte colonii mentale mai puţin dense, în care voi fi singură mai mult timp". Când am rugat-o să-mi dea un exemplu al unei astfel de colonii, ea a spus: „în lumea lui Arnth suntem asemeni mingilor de vată de zahăr, mişcându-ne pe valuri de gaz, nefiind nimic solid. Rotirea unul în jurul altuia este extaziantă". Un alt subiect, descriind intrarea sa într-o deschidere luminată, a precizat: „Uneori, între încarnările umane, merg împreună cu grupuri de suflete în lumea focului din Jesta. În această atmosferă vulcanică putem experimenta stimularea fizică şi emoţională de a deveni molecule inteligente de foc. Acum ştiu de ce îmi place să stau în temperaturi de peste 100 de

grade (Farenheit) pe Pământ.”

Ancorarea fizică a unui suflet este importantă. Cazul 25 ne-a spus că alegerile lui în privinţa locaţiei erau limitate la patru oraşe. Numărul scenelor pe care sufletele le văd înaintea unei noi vieţi este, de bună seamă, diferit de la o vizită la alta. Ofertele vieţilor personale sunt selective, ceea ce îmi indică faptul că alte entităţi spirituale au lucrat în mod activ în folosul nostru, pregătindu-ne imagini ale locurilor înainte ca noi să ajungem. Numărul spiritelor specialiste care asistă sufletele în spaţiul de alegere al vieţii nu pare să fie niciodată mare. Ele sunt mai degrabă ca nişte apariţii vagi pentru subiecţii mei, deşi cei mai mulţi consideră că sunt implicaţi membrii Consiliului Bătrânilor şi ghizii lor personali.

La începutul istoriei omenirii, când lumea era subpopulată, clienţii mei îşi amintesc de vieţi în care s-au născut întotdeauna în aşezări umane răzleţite. În timp, odată cu întemeierea satelor şi apoi a marilor centre ale civilizaţiei antice, subiecţii cazurilor mele spun că se întorc în aceleaşi zone. Alegerile vieţilor au fost din nou împrăştiate din punct de vedere geografic de marile migraţii ale popoarelor ce colonizau Pământuri noi, mai ales în ultimii patru sute de

ani. În acest secol al suprapopulării, multe suflete aleg să trăiască în locuri în care au mai fost înainte.

Să însemne, oare, această tendinţă că sufletele doresc să se întoarcă în aceleaşi ţări din motive rasiale? Sufletele nu au o înclinaţie către o selecţie a vieţilor bazată pe etnicitate şi naţionalism. Aceste produse ale separatismului uman sunt învăţate în copilărie. Pe lângă faptul că e mai confortabil pentru un suflet să aleagă o cultură cunoscută deja (ceea ce nu e acelaşi lucru cu înclinaţia spre o rasă sau alta), trebuie să luăm în considerare şi afinităţile pe care multe spirite le au pentru deşerturi, munţi sau mări. Sufletele pot avea, de asemenea, preferinţe pentru un mediu rural sau urban.

Să fie, oare, atrase sufletele noastre de aceleaşi zone geografice, deoarece doresc o nouă viaţă în aceeaşi familie pe care au avut-o în viaţa trecută? Tradiţia anumitor culturi, cum ar fi cea a indienilor americani, spune că sufletele aleg să stea în cadrul aceleiaşi descendenţe genetice. Un om care moare e aşteptat să se întoarcă ca propriul său nepot nenăscut. În experienţa mea am văzut rareori ca sufletele să repete aceleaşi alegeri genetice în mai multe vieţi anterioare,

deoarece acest lucru le-ar inhiba dezvoltarea şi le-ar reduce oportunităţile.

Din când în când aud despre un suflet care se întoarce în trupul unei rude dintr-o viaţă anterioară în circumstanţe karmice neobişnuite. De exemplu, dacă un frate şi o soră au unul pentru celălalt o afinitate deosebită şi unul va muri subit încă de tânăr, e posibil ca sufletul celui mort să dorească să revină în trupul copilului fratelui care trăieşte, reînnodând legătura lor întreruptă spre a finaliza o sarcină importantă.

O situaţie mai obişnuită pe care o întâlnesc în experienţa mea e ilustrată de sufletele copiilor morţi la puţin timp după naştere care se întorc la aceiaşi părinţi ca suflete ale următorilor copii ai acestora. Aceste planuri sunt făcute dinainte de către sufletele participante la evenimentele tragice ale familiei şi implică un întreg labirint de probleme karmice. Nu cu mult timp în urmă am avut un caz în care clientul meu a murit prematur, din cauza unei boli din naştere, în ultima sa viaţă. L-am întrebat: „Care a fost scopul pentru care ai murit la numai câteva zile de la naştere? El mi-a răspuns: „Lecţia era pentru părinţii mei, nu pentru mine, de aceea am ales să mă întorc pentru ei ca intermezzo”. Când sufletele revin pentru o viaţă

scurtă, mai degrabă ca să ajute pe altcineva decât să lucreze la propriile probleme, deoarece nu este timp suficient, unii numesc aceasta „viaţă de intermezzo”. În acest caz, părinţii au abuzat, provocând, în cele din urmă, moartea unui alt copil, pe când erau împreună într-o viaţă trecută. Deşi erau un cuplu de tineri adorabili în ultima viaţă a clientului meu, aceşti părinţi aveau nevoie în mod evident să experimenteze durerea ca un copil pe care şi l-au dorit foarte mult să fie luat de lângă ei. Experimentarea suferinţei cauzată de această pierdere teribilă a dat sufletelor acestor părinţi o mai adâncă înţelegere a efectelor tăierii legăturilor de sânge. Voi prezenta un exemplu pe această temă în Cazul 27.

Sufletele nu-şi vizualizează cu regularitate moartea în vieţile următoare. Dacă sufletele aleg o viaţă în care vor muri prematur de multe ori văd acest lucru în spaţiul de alegere a vieţii. Am descoperit că sufletele se oferă voluntar în mod special pentru trupuri care vor suferi de boli incurabile, vor fi ucise sau îşi vor sfârşi viaţa împreună cu alţii din cauza unei catastrofe. Sufletele ce ajung să fie implicate în asemenea tragedii nu se află într-un loc şi moment nepotrivit, în timp ce un Dumnezeu capricios se

util în altă parte. Fiecare suflet este motivat în alegerea unui eveniment la care vrea să participe. Un client mi-a spus că viaţa lui anterioară a fost dinainte planificată să se încheie pe când era un băieţel indian-american în vârstă de numai şapte ani. El a relatat: „Eram în căutarea unei lecţii dure şi prescurtate despre umilinţă şi această viaţă de suferinţă de foame a unei corcituri cu care toată lumea se purta urât a fost de ajuns”. Un alt exemplu şi mai sugestiv al unui suflet ce s-a oferit voluntar pentru o sarcină terifiantă a fost cel al unui subiect al meu ce a ales ca în ultima sa viaţă să se alăture (împreună cu încă trei spirite din grupul său) trupurilor unor femei evreice deportate din München şi duse în lagărul morţii de la Dachau în 1941. Toate au fost cazate în aceeaşi baracă (fapt de asemenea stabilit dinainte) în care clienta mea a şi murit în 1943, la vârsta de 18 ani, îmbărbătând copiii şi încercând să-i ajute să supravieţuiască. Misiunea ei a fost îndeplinită cu mult curaj.

Deşi evenimentele, rasa, cultura şi locaţia geografică par a fi de multe ori prioritare în procesul de selecţie, acestea nu sunt cele mai importante alegeri ale sufletului pentru viaţa viitoare. Pe lângă toate celelalte considerente,

încarnarea se reduce pentru suflete la a lua toate deciziile importante privitoare la un anumit trup şi la tot ce poate fi învăţat utilizând creierul unei anumite fiinţe umane. Următorul capitol analizează motivele biologice şi psihologice ce stau la baza alegerii trupurilor de către suflete.

Alegerea unui trup nou

ÎN locul unde îşi aleg viaţa, sufletele noastre nu văd avanpremiera vieţii unei singure fiinţe umane în cadrul aceluiaşi ciclu temporal. Părăsind această zonă, majoritatea sufletelor sunt înclinate spre un candidat principal ce ne-a fost prezentat pentru a fi ocupat de sufletul nostru. Oricum, sfătuitorii noştri spirituali ne dau multe ocazii de a reflecta asupra a tot ceea ce am văzut în viitor, înainte de a lua decizia finală. Acest capitol este dedicat numeroaselor elemente care influenţează această decizie.

De fapt, începem să deliberăm în privinţa trupurilor ce ne sunt prezentate spre alegere încă înainte de a merge în locul de selecţie a vieţii. Sufletele fac acest lucru în scopul de a se pregăti corespunzător pentru vizualizarea anumitor persoane în medii culturale diferite pe Pământ. Cred că sufletele care se ocupă de camera

ecranelor ştiu dinainte ce să ne arate, tocmai datorită acestor gânduri din mintea noastră. Trebuie să procedăm cu multă atenţie la alegerea trupului potrivit, de care ne vom folosi în viaţa care va veni. După cum am spus, ghizii şi membrii grupului nostru participă la acest proces de evaluare atât înainte, cât şi după vizita noastră la locul de alegere a vieţii.

Când îi ascult pe subiecţii mei descriind toate pregătirile necesare pentru alegerea unui nou corp fizic, mă gândesc la fluiditatea timpului spiritual. Profesorii noştri folosesc viitorul relativ în locul de alegere a vieţii pentru a permite sufletelor să măsoare utilitatea umană în vederea lucrului la planurile lecţiilor neterminate. Planul pentru următoarea viaţă variază în privinţa gradului de dificultate, stabilit chiar de mintea sufletului. Dacă tocmai ne-am întors dintr-o viaţă uşoară, în care n-am făcut progrese prea mari, sufletul nostru ar putea dori să aleagă pentru următorul ciclu temporal o persoană care să se confrunte cu suferinţe sau tragedii. Nu e ceva ieşit din comun să văd că cineva care a „alunecat” printr-o viaţă lipsită de provocări, îşi supradozează tumultul de evenimente în următoarea existenţi pentru a recupera timpul pierdut în atingerea

obiectivelor sale de învăţare.

Mintea sufletului este departe de a fi infailibilă când lucrează împreună cu creierul biologic. Indiferent de nivelul sufletului nostru, a fi oameni înseamnă că vom face cu toţii greşeli şi trebuie să ne corectăm erorile pe parcurs, în timpul vieţii. Acest fapt se va aplica în cazul oricărui trup pe care l-am alege.

Înainte de a aborda factorii mentali mai complecşi ca influenţează decizia unui suflet de a se uni cu creierul unui copil, voi începe cu aspectele fizice ale alegerii unui trup. În ciuda faptului că sufletele noastre ştiu dinainte cum vor arăta, un sondaj naţional din Statele Unite indică faptul că 90% dintre bărbaţi şi femei nu sunt mulţumiţi de caracteristicile fizice ale corpurilor lor. Aceasta este puterea amneziei conştiente. Societatea creează la rândul său destulă nemulţumire în acest sens, propunând stereotipuri şi modele ideale ale înfăţişării fizice. Totuşi, şi acest aspect face parte din planul lecţiei sufletului.

De câte ori nu ne-am uitat în oglindă şi am zis: „Oare sunt acesta eu? De ce arăt aşa? Mă aflu, oare, în corpul meu?” Aceste întrebări apar mai ales atunci când tipul de corp pe care îl avem ne

împiedică să facem acele lucruri pe care credem că ar trebui să le putem realiza. Am avut câţiva clienţi care au venit la mine convinşi că trupurile lor îi împiedică să trăiască o viaţă mulţumitoare.

Mulţi oameni handicapaţi cred că dacă n-ar fi fost victimele unei erori genetice sau ale unui accident care le-a mutilat corpul, vieţile lor ar fi mult mai împlinite. Oricât de crud ar putea suna acest lucru, cazurile mele arată că numai puţine accidente ce implică mutilări ale corpului n-au fost alese de bunăvoie de către suflete. A trăi într-un corp afectat de boală nu implică în mod necesar plata unei datorii karmice cauzate de faptul că am fi rănit pe cineva într-o viaţă trecută. Aşa cum va demonstra următorul meu caz, când un suflet se află într-un trup afectat, alegerea sa poate implica o cale spre însuşirea unei lecţii diferite.

E greu să-i spui unei persoane ce tocmai s-a îmbolnăvit şi care încearcă să se descurce cu un handicap fizic că acest lucru este, de fapt, o oportunitate pentru a avansa într-un ritm mai rapid decât aceia dintre noi cu minţi şi corpuri sănătoase. Această înţelegere trebuie să vină din interior. Cazurile clienţilor mei m-au convins că efortul necesar depăşirii deficienţelor fizice accelerează evoluţia. Aceia dintre noi ce sunt

consideraţi de societate ca fiind imperfecţi suferă discriminări, care fac şi mai grea povara lor. Depăşirea obstacolelor ridicate de neputinţele fizice şi suferinţele noastre ne face mai puternici în faţa încercărilor vieţii.

Corpurile noastre sunt o parte importantă a încercării pe care ne-o stabilim noi înşine pentru viaţă. Libertatea noastră de alegere faţă de aceste trupuri se referă mai mult la elementele psihologice, decât la cele 100.000 de gene pe care le moşteneşte fiecare fiinţă umană. Totuşi, vreau să arăt în cazul de la începutul acestui capitol de ce doresc sufletele anumite corpuri, bazându-se, în special, pe considerente fizice şi nu pe implicaţii psihologice. Acest caz expune planul implicat în decizia unui suflet de a fi în corpuri fizice contrastante în vieţi diferite. După acest caz, vom examina de ce îşi aleg sufletele trupurile şi din alte motive.

Clienta cazului 26 era o femeie înaltă şi bine proporţionată, căreia îi plăcea să facă sport, cu toate că suferise toată viaţa de dureri la picioare. În timpul interviului preliminar, am aflat că încerca o durere confuză în ambele picioare, localizată în jumătatea inferioară a şoldului. De-a lungul anilor, a mers la mai mulţi doctori care nu

au găsit nici o cauză medicală pentru simptomele ei. În mod evident se simţea epuizată şi dorea să încerce orice pentru ameliorare.

Când am auzit că doctorii au ajuns la concluzia că disconfortul femeii era, probabil, de natură psihosomatică, am bănuit că originea durerilor ei s-ar putea afla într-o viaţă anterioară. Înainte de a merge la sursa problemei sale, am hotărât să o trec pe clienta mea prin câteva vieţi anterioare pentru a stabili care erau motivele care au determinat-o să aleagă acele corpuri. Când am rugat-o să îmi vorbească despre o viaţă în care s-a simţit deosebit de bine într-un trup omenesc, mi-a povestit despre una trăită în corpul unui viking numit Leth, în jurul anilor 800. Ea mi-a spus că Leth era „un fiu al naturii” care a călătorit de-a lungul Mării Baltice, până în vestul Rusiei.

Leth a fost descris purtând o mantie lungă din blană moale, pantaloni mulaţi din piele de animal, cizme legate în partea superioară şi un coif metalic Era înarmat cu un topor şi cu o sabie ascuţită, pe care le manevra cu uşurinţă în luptă. Clienta mea a fost intrigată de imaginea ei mentală de a fi din nou în trupul acestui războinic bine legat, având „şuviţe murdare de păr blond-

roşiatic împrăştiate pe umerii mei”. Cu o înălţime mai mare de 6 picioare (cca 1.90 m.), era, cu siguranţă, un gigant al timpului său, înzestrat cu o putere enormă, avea un piept imens şi membre puternice. Un bărbat foarte rezistent, Leth a călătorit cu alţi nordici pe distanţe mari, navigând pe râuri şi traversând păduri virgine şi dese, prădând aşezările din calea sa. Leth a fost omorât în timp ce jefuia un sat.

Cazul 26

Dr. N: Care a fost cel mai important lucru pentru tine în viaţa pe care tocmai ţi-ai reamintit-o – ca Leth vikingul?

S: Experienţa acelui trup extraordinar şi sentimentul forţei fizice brute. N-am mai avut niciodată un asemenea corp în nici o viaţă Pământească. Nu mă temeam de nimeni, pentru că trupul meu nu reacţiona la durere nici când era rănit. Era fără cusur. Nu m-am îmbolnăvit niciodată.

Dr. N: Leth a fost vreodată tulburat din punct de vedere mental? A existat vreo sensibilitate emoţională în acea viaţă?

S: (izbucneşte în râs) Glumeşti? Niciodată! Nu mă interesa decât ziua de azi. Mă îngrijoram

doar că nu am parte de suficiente lupte, prăzi, mâncare, băutură şi sex. Toate sentimentele mele erau canalizate în scopuri fizice. Ce mai trup!

Dr. N: Bine, hai să analizăm decizia ta de a alege acest corp extraordinar, înainte de viaţa ca Leth. Atunci când ai făcut alegerea în lumea spiritelor, ai solicitat tu acest trup bine înzestrat genetic sau pur şi simplu a ales pentru tine ghidul tău?

S: Consilierii nu fac acest lucru.

Dr. N: Atunci, explică-mi cum a ajuns acest corp să fie ales de tine?

S: Doream unul din cele mai reuşite exemplare de pe Pământ, şi Leth mi-a fost prezentat ca o posibilitate.

Dr. N: Ai avut o singură alternativă?

S: Nu, am avut de ales între doi oameni ce trăiau pe atunci.

Dr. N: Ce se întâmplă dacă nu-ţi place nici unul dintre trupurile care-ţi sunt prezentate pentru respectivul segment temporal?

S: (meditativ) Posibilităţile mele de alegere par întotdeauna să se potrivească cu ceea ce vreau să experimentez în vieţile mele.

Dr. N: Oare consilierii tăi ştiu dinainte ce corp ţi se potriveşte sau sunt atât de grăbiţi, încât

aceasta devine doar o alegere la întâmplare?

S: Nimic nu se face aici cu neglijenţă. Consilierii se ocupă de tot.

Dr. N: M-am întrebat dacă aceşti consilieri s-ar putea încurca uneori. Cu toţi aceşti copii care se nasc, n-ar putea repartiza, să zicem, două suflete unui singur copil sau, dimpotrivă, să lase un copil fără suflet un timp?

S: (râzând) Nu suntem pe bandă rulantă. Ţi-am spus doar că ei ştiu ce fac. Nu greşesc în felul acesta.

Dr. N: Te cred. Acum, în ceea ce priveşte alegerile tale, sunt curios dacă au fost suficiente cele două trupuri în locul alegerii vieţii?

S: Nu avem nevoie de prea multe posibilităţi de alegere, de vreme ce consilierii s-au gândit deja la dorinţele noastre. Aveam deja o idee despre mărimea, forma şi sexul corpului pe care-l doream încă înainte de a mi se prezenta cele două variante.

Dr. N: Cum ţi s-a părut celălalt trup, pe care l-ai refuzat alegându-l pe Leth?

S: (pauză) Era un soldat roman… Avea şi el un trup foarte puternic, aşa cum îmi doream pentru viaţa aceea.

Dr. N: Ce era rău în a fi soldat roman?

S: Nu voiam… să fiu controlat de un stat (subiectul îşi scutură capul)… prea restrictiv…

Dr. N: După câte îmi amintesc, în secolul al IX-lea o mare parte a Europei căzuse în stăpânirea Sfântului Imperiu Roman al lui Carol cel Mare.

S: Asta era, de fapt, şi problema cu acea viaţă de soldat. Ca viking nu răspundeam în faţa nimănui. Eram liber. Puteam rătăci în sălbăticie cu banda mea de invadatori, fără să fiu supus nici unui guvern.

Dr. N: Aşadar, libertatea constituia un factor al alegerii tale.

S: Absolut. Libertatea de mişcare… furia bătăliilor… să-mi folosesc puterea în mod neîngrădit. Viaţa pe mare şi în codri era aspră, crudă, dar erau timpuri brutale. Nu eram nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi.

Dr. N: Ce poţi să-mi spui despre celelalte considerente, cum ar fi personalitatea?

S: Nu mă îngrijora nimic, atâta vreme cât puteam să mă exprim din punct de vedere fizic la capacitate maximă.

Dr. N: Aveai soţie – copii?

S: (rânjeşte) Ar fi fost prea restrictiv. Eram mereu pe drumuri. Am avut multe femei – pe unele cu voia lor, pe altele cu forţa – şi această

plăcere dădea un plus manifestării forţei mele fizice. Nu voiam să fiu legat în nici un fel.

Dr. N: Aşadar, ai preferat corpul lui Leth ca pe o extensie pur fizică a senzualităţii?

S: Da, voiam să experimentez la maximum toate simţurile trupului, nimic mai mult.

Am simţit că clienta mea era gata acum să se ocupe de problemele sale actuale. După ce am trecut-o din starea supraconştientă în cea subconştientă, am rugat-o să meargă direct la o viaţă care ar fi putut implica o durere a piciorului.

Aproape imediat, femeia a intrat în cea mai recentă viaţă trecută a sa, devenind o fetiţă în vârstă de 6 ani, pe nume Ashley, ce trăia în New England în 1871. Ashley călătorea într-o trăsură când, pe neaşteptate, a deschis portiera, căzând sub vehicul, pe strada pavată cu piatră. Una din roţile trăsurii a trecut peste picioarele ei, cam la aceeaşi distanţă de genunchii ambelor picioare, zdrobindu-i oasele. Subiecta mea a retrăit o durere ascuţită în picioare pe când îmi descria cum a căzut.

În ciuda eforturilor depuse de medicii de prin partea locului şi a folosirii prelungite a atelelor de

lemn, oasele micuţei Ashley nu s-au sudat cum trebuie. Ea n-a mai putut niciodată să meargă sau să stea în picioare, iar proasta circulaţie i-a cauzat în repetate rânduri umflarea picioarelor în tot restul vieţii ei – de altfel destul de scurte. Ashley a murit în 1912 după o perioadă productivă de câţiva ani, în care s-a manifestat ca scriitoare şi a avut grijă de copiii cu probleme. Atunci când povestea vieţii lui Ashley s-a sfârşit, am readus-o pe clienta mea în lumea spiritelor.

Dr. N: De ce ai aşteptat 1000 de ani între viaţa ta în trupul unui bărbat puternic şi cea în cel al unei femei infirme?

S: Păi, desigur, între timp am înţeles mai bine cine sunt de fapt. Am ales să fiu infirmă pentru a câştiga concentrare intelectuală.

Dr. N: Ai ales un trup mutilat pentru acest lucru?

S: Da, vezi, neputând să merg, am putut citi şi studia mai mult. Mi-am dezvoltat mintea şi… am ascultat-o. Am învăţat să comunic şi să scriu cu talent, pentru că nu am fost distrasă. Am stat tot timpul în pat.

Dr. N: A fost evidentă vreo trăsătură a sufletului tău atât în trupul lui Ashley, cât şi în cel

al lui Leth?

S: Acea parte din mine care reclama o expresie înflăcărată.

Dr. N: Aş vrea să mergi la momentul în care ai ales trupul fetiţei. Spune-mi cum anume te-ai decis asupra acestui corp grav afectat.

S: Am optat pentru o familie într-o regiune populată a Americii. Vroiam un loc în care să existe biblioteci şi să fiu îngrijită de nişte părinţi iubitori, pentru a mă putea dedica învăţăturii. Am scris constant multor oameni nefericiţi şi am devenit o profesoară bună.

Dr. N: Ca Ashley, ce anume ai făcut tu pentru acea familie iubitoare care a avut grijă de tine?

S: Trebuie să avem în vedere întotdeauna două aspecte – beneficiile şi obligaţiile. Am ales respectiva familie deoarece ei aveau nevoie să experimenteze intensitatea iubirii cu cineva care era total dependent de ei, toată viaţa. Am fost foarte apropiaţi, pentru că ei fuseseră singuri înainte de a mă naşte eu. M-am născut târziu şi am fost singurul copil. Îşi doreau o fată care să nu-i părăsească mai târziu, măritându-se.

Dr. N: Aşa că, a fost o înţelegere?

S: Absolut.

Dr. N: Hai să urmăm, atunci, firul acestei

decizii, până în momentul în care sufletul tău a văzut pentru prima oară viaţa lui Ashley, în locul de alegere a vieţii. Ai vizualizat detaliile accidentului tău?

S: Desigur, dar n-a fost un accident – trebuia să se întâmple.

Dr. N: Odată ajunsă pe Pământ, cine a purtat răspunderea căderii? Mintea sufletului tău sau creierul biologic al lui Ashley?

S: Am lucrat la unison. Ea urma să se prostească tot jucându-se cu portiera, iar... eu am profitat de acest lucru.

Dr. N: Spune-mi, ce a fost în mintea sufletului tău atunci când ai văzut accidentul în locul de selecţie a vieţii?

S: M-am gândit cum ar putea fi folosit acest trup infirm. Am avut şi alte variante de a alege un corp afectat, dar l-am preferat pe acesta, deoarece nu vroiam să am posibilitatea de a mă mişca prea mult.

Dr. N: Aş vrea să pun problema cauzalităţii în acest punct. Ar fi căzut Ashley dacă ar fi avut un alt suflet?

S: (defensiv) Mă potriveam cu ea... şi ea cu mine...

Dr. N: Nu ai răspuns la întrebarea mea.

S: (pauză lungă) Există forţe mai presus de înţelegerea mea. Când am văzut-o pe Ashley pentru prima dată… am putut s-o observ şi fără mine… sănătoasă… bătrână… o altă posibilitate de viaţă…

Dr. N: Acum ajungem undeva. Vrei să spui că dacă Ashley şi-ar fi început viaţa cu alt suflet n-ar mai fi căzut?

S: Da… e o posibilitate… una dintre multe… ea ar fi putut să fie mai puţin afectată, să zicem că în aşa fel, încât să poată merge în cârje.

Dr. N: Bine, dar ai văzut cumva posibilitatea ca Ashley să trăiască fericită şi sănătoasă fără sufletul tău?

S: Am văzut… o femeie matură… cu picioare normale… nefericită… într-o relaţie cu un bărbat… frustrată de o viaţă fără mari satisfacţii… părinţi trişti… dar totuşi o viaţă mai uşoară, (vocea ii devine mai fermă) *Nu!* Această cale n-ar fi fost benefică pentru nici unul dintre noi – eu am fost sufletul cel mai potrivit pentru ea.

Dr. N: TU ai făcut prima mutare în direcţia căderii, de vreme ce ai ales să fii sufletul lui Ashley?

S: Am făcut-o… amândouă… în acelaşi moment… ea devenise neastâmpărată, jucându-se

cu portiera trăsurii, când mama ei i-a spus să se potolească. Apoi… şi eu, şi ea am fost pregătite…

Dr. N: Cât de rigid a fost destinul tău? Odată ce erai deja sufletul lui Ashley, exista vreo posibilitate de a evita acest incident?

S: (pauză) Pot să-ţi spun că am avut o străfulgerare chiar înainte de a cădea. Aş fi putut să mă trag înapoi, dar o voce din interiorul minţii mele a spus… „E o şansă, nu mai aştepta, acceptă căderea, asta ai dorit – e cea mai bună desfăşurare a acţiunii.”

Dr. N: A fost important acel moment?

S: Nu vroiam ca Ashley să îmbătrânească prea mult.

Dr. N: Dar durerea şi suferinţele prin care a trecut acest copil?

S: Au fost groaznice. Agonia acelor prime cinci săptămâni a fost inimaginabilă. Aproape că am murit, dar am învăţat din această experienţă şi acum înţeleg că amintirile despre capacitatea lui Leth de a suporta durerea m-au ajutat…

Dr. N: Mintea ta interioară regretă ceva din aceste momente în care suferinţa a fost atât de intensă?

S: Pe măsură ce îmi pierdeam şi recăpătăm cunoştinţa, în timpul fazelor critice ale durerii,

mintea mea devenea mai puternică. Învingându-mi trupul zdrobit, am început să controlez mai bine durerea… culcată în pat… neajutorată… în mâna doctorilor. Talentele pe care le-am dezvoltat controlându-mi durerea m-au ajutat mai târziu să mă concentrez asupra studiilor… consilierul meu m-a sprijinit şi el…

Dr. N: Aşadar, ai câştigat mult în acea viaţă din faptul că n-ai putut merge?

S: Da, am devenit o ascultătoare şi o gânditoare. Am corespondat cu mulţi oameni şi am învăţat să scriu… şi să am inspiraţie. Am dobândit aptitudini pedagogice cu copiii, simţindu-mă condusă de o putere interioară.

Dr. N: A fost mândru consilierul tău de realizările tale când te-ai întors în lumea spiritelor?

S: Foarte, deşi mi s-a spus că devenisem puţin cam indulgentă şi cam răsfăţată (râde), dar e o compensaţie rezonabilă.

Dr. N: Cum te ajută astăzi experienţele tale în trupul puternic al lui Leth şi în cel slab al lui Ashley, sau nu există nici o consecinţă a acestora?

S: Beneficiez zilnic din aprecierea necesităţii unei uniuni între minte şi trup pentru a-mi învăţa lecţiile.

În timp ce clienta mea retrăia scena de pe stradă, în care i-au fost zdrobite picioarele, am iniţiat măsurile de desensibilizare. La sfârşitul şedinţei noastre am deprogramat total amintirea care îi genera durerea picioarelor. Această femeie mi-a notificat mai târziu că de atunci nu a mai avut dureri şi că se bucură să joace tenis regulat.

Cele două vieţi trecute pe care le-am reprezentat în acest caz au fost dedicate alegerilor fizice pentru existenţa reală a sufletului în două medii distincte.

Sufletele caută să se exprime pe ele însele, dezvoltând diferite aspecte ale caracterului lor. Indiferent ce unelte fizice şi mentale se vor utiliza în timpul folosirii mai multor trupuri, legile karmice vor prevala. Dacă sufletul alege unul extrem, undeva în josul liniei, acesta va fi contrabalansat de o alegere opusă pentru a echilibra dezvoltarea. Vieţile fizice ale lui Leth şi Ashley sunt exemple de compensări karmice. Hinduşii cred că un om bogat trebuie să devină cerşetor, mai devreme sau mai târziu, astfel încât sufletul său să se poată dezvolta în mod adecvat.

Dacă trece prin mai multe provocări, identitatea sufletului nostru devine mai puternică.

Cuvântul „puternic” n-ar trebui să fie greşit înţeles. Subiecţii mei spun că adevăratele lecţii de viaţă sunt însuşite atunci când recunoaştem şi ne adaptăm condiţiei umane. Chiar şi când suntem victime, în realitate câştigăm ceva, pentru că astfel înfruntăm eşecul şi constrângerea, acest lucru însemnând un progres real. Uneori, una dintre cele mai importante lecţii este tocmai aceea de a învăţa să ne rupem de trecut.

Dacă sufletele iau în calcul cu atenţie atributele fizice ale unui trup Pământesc într-o varietate de aşezări culturale, ele acordă şi mai multă atenţie aspectelor psihologice ale vieţii în formă umană.

Această decizie constituie partea cea mai importantă pentru suflet din întregul proces de alegere. Înainte de a intra în locul de alegere a vieţii, este în avantajul sufletului să reflecteze la factorii eredităţii şi mediului ce influenţează modul în care va funcţiona o viaţă biologică. Am auzit că energia spirituală a sufletelor are o influenţă fluctuantă asupra temperamentului gazdei sale umane – dacă acesta va fi introvertit sau extravertit, raţional sau idealist, analitic sau emoţional. Având în vedere aceste variabile, sufletele trebuie să reflecteze dinainte la tipurile

de trupuri care le vor servi cât mai bine în viaţa ce va urma.

Din câte am reuşit să-mi dau seama, ghizii şi maeştrii ce se ocupă cu alegerea vieţii cunosc preferinţele sufletelor cu privire la comportamentele umane pentru viitoarea viaţă. Mi se pare că unele suflete iau această responsabilitate mai în serios decât altele. Totuşi, un suflet aflat în faza premergătoare selecţiei vieţii poate reflecta doar în ce măsură se va potrivi cu un anumit trup. Când sufletele sunt chemate în locul alegerii vieţii, s-a terminat cu ghicitul. Acum ei trebuie să-şi potrivească identitatea spirituală cu o fiinţă muritoare.

Cazul următor se bazează pe motivaţia pentru care un suflet s-a alăturat din considerente psihologice cu două fiinţe umane, la o distanţă de mii de ani Subiectul cazului 27 e un om de afaceri texan ce posedă o mart şi profitabilă firmă de confecţii.

În timpul unei vacanţe în California, Steve a venit să mi vadă la sfatul unui prieten. În timp ce îi ascultam povestea, an observat că era încordat şi foarte vigilent. Îşi rotea ochii nelinişti prin biroul meu şi se juca agitat cu lanţul de la chei. L-am întrebat dacă era nervos sau dacă îi era teamă

să fie hipnotizat. E a răspuns: „Nu, mi-e teamă mai mult de ceea ce vei descoperi”.

Acest client mi-a spus că angajaţii săi erau pretenţioşi şi neloiali, şi că mulţimea de plângeri ale acestora devenise intolerabilă. Soluţia sa la această problemă a fost să întărească disciplina şi să concedieze anumiţi oameni. Am aflat că avusese două căsnicii ce s-au destrămat şi că era alcoolic A spus că încercase de curând un program de recuperare, dar a renunţat, pentru că „erau prea critici faţă de mine”.

Pe măsură ce discutam, Steve mi-a relatat că mama sa dispăruse după ce-l părăsise pe treptele unei biserici din Texas, la o săptămână de la naşterea sa. După câţiva ani petrecuţi la orfelinat, în singurătate şi nefericire, a fost adoptat de un cuplu mai în vârstă. El a adăugat că aceştia impuneau o disciplină stricta şi păreau că-l dezaprobă tot timpul. Steve a plecat de acasă în adolescenţa, având după aceea multe încurcături cu legea şi încercând odată chiar să se sinucidă. Cred că personalitatea acestui client era prea dogmatică şi neîncrezătoare în autoritate. Mânia sa îşi trăgea rădăcinile din sentimente de izolare şi de abandon. Steve a spus că simţea că pierde controlul asupra propriei sale vieţi şi că dorea să

încerce absolut orice pentru a-şi „descoperi adevărata identitate”. Am fost de acord să explorez memoria sa inconştientă într-un număr mic de şedinţe, dacă şi el avea să se gândească să viziteze mai târziu un terapeut din oraşul său pentru o consiliere susţinută. Pe măsură ce cazul se desfăşoară, vom vedea cum sufletul lui Steve îşi păstrează identitatea, răspunzând la provocările vieţii fizice într-un trup omenesc. Intensitatea acestei asocieri este crescută în timpul hipnozei, atunci când subiecţii mei discută despre motivele alegerii unui anumit trup. Unul din motivele pentru care folosesc acest caz e acela de a indica o barieră dificilă în calea descoperirii propriei noastre identităţi – traumele din timpul copilăriei. Sufletele ce se unesc cu oamenii care dezvoltă tulburări de personalitate timpurii au ales în mod deliberat o viaţă dificilă.

Înainte de a-mi conduce clientul în Lumea Spiritelor pentru a afla de ce sufletul său a ales această viaţă, el a trebuit să-şi retrăiască amintirile timpurii ale copilăriei. În scurtul fragment ce deschide cazul, acest subiect îşi va vedea din nou mama naturală. Este una dintre cele mai zguduitoare scene pe care le-am facilitat vreodată.

Cazul 27

Dr. N: În acest moment te afli în prima ta săptămână de viaţă şi mama ta te vede pentru ultima oară. Nu are importanţă că eşti bebeluş, pentru că mintea ta interioară adultă ştie tot ceea ce se petrece. Descrie-mi exact ce se întâmplă.

S: (subiectul începe să tremure) Sunt… într-un coş… învelit într-o pătură… sunt aşezat pe nişte trepte… e frig…

Dr. N: Unde sunt aceste trepte?

S: … în faţa unei biserici… în Texas.

Dr. N: Cine te-a pus acolo?

S: (tremură din ce în ce mai tare) Mama mea… se apleacă spre mine… îşi ia rămas bun… (începe să plângă)

Dr. N: Ce poţi să-mi spui despre motivele pentru care te-a părăsit?

S: Ea e… tânără… nu e căsătorită cu tatăl meu… el e însurat. Ea plânge… simt lacrimile ei cum îmi cad pe faţă.

Dr. N: Priveşte-o. Ce altceva mai vezi?

S: (se îneacă) Un păr negru… lung… frumos… îi ating buzele… mă sărută… tandru, uşor… îi e foarte greu să mă părăsească.

Dr. N: Ţi-a spus ceva înainte de a pleca?

S: (vorbind cu greutate) „Trebuie să te părăsesc pentru binele tău. N-am bani suficienţi pentru a avea grijă de tine. Părinţii mei nu ne vor ajuta. Te iubesc. Te voi iubi şi te voi păstra mereu în sufletul meu”.

Dr. N: Ce se întâmplă apoi?

S: Ea… apucă cordonul soneriei… sună la uşă… auzim nişte paşi apropiindu-se… acum pleacă.

Dr. N: Ce ţi-a spus gândirea ta interioară despre ceea ce ai văzut?

S: (aproape sufocat de emoţie) Oh… mă vroia… nu dorea să mă părăsească… *mă iubea*

Dr. N: (îmi aşez mâinile pe fruntea subiectului şi încep o serie de sugestii post-hipnotice ce se încheie cu următoarele instrucţiuni) Steve, vei putea să-ţi aminteşti aceste amintiri subconştiente prin mintea ta conştientă. Vei reţine imaginea mamei tale tot restul vieţii tale. Ştii acum că i-a păsat, într-adevăr, de tine şi că energia ei îţi este alături. E clar?

S: Da…

Dr. N: Acum, înaintează în timp şi spune-mi ce ai simţit despre părinţii tăi adoptivi.

S: Nu erau niciodată mulţumiţi de mine… mă făceau să mă simt vinovat pentru orice… mă

judecau şi mă controlau… (faţa subiectului se umple de lacrimi şi sudoare) Nu ştiu ce ar trebui să fiu… nu sunt cu adevărat.

Dr. N: (ridicând vocea) Spune-mi ce nu e adevărat la tine?

S: Faptul că mă prefac… (se opreşte)

Dr. N: Continuă!

S: Nu mă controlez… o furie constantă… tratând rău oamenii pentru… a mă răzbuna… lipsa de speranţă…

Notă: După condiţionări suplimentare îmi voi duce subiectul înainte şi înapoi, între subconştientul şi supraconştientul său.

Dr. N: Bine Steve, hai să ne întoarcem acum în timp până înaintea naşterii tale în această existenţă. Spune-mi dacă ai mai trăit în vreo viaţă împreună cu sufletul mamei tale naturale.

S: (pauză lungă) Da…

Dr. N: V-aţi provocat suferinţe fizice sau emoţionale în vreuna dintre aceste vieţi?

S: (după o clipă, subiectul îşi crispează mâinile pe braţele fotoliului) Ah… la naiba… asta e… desigur… e ea

Dr. N: Încearcă să te relaxezi şi ia-o mai

încet, ca să te pot urmări. Aş vrea ca atunci când voi ajunge la trei să intri în viaţa pe care o consideri ca fiind cea mai importantă în ceea ce priveşte relaţia ta cu acest suflet. *Unu, doi, trei*

S: (suspină adânc) Ah… e aceeaşi persoană… într-un trup diferit… dar e mama mea şi în această viaţă…

Dr. N: Rămâi concentrat asupra acestei scene. E zi sau noapte?

S: (pauză) Lumină puternică… soare fierbinte şi nisip…

Dr. N: Descrie-mi ce se întâmplă.

S: (şovăitor) Stau în faţa templului meu… în faţa unei mari mulţimi de oameni… gărzile mele sunt în spatele meu.

Dr. N: Cum te cheamă?

S: Haroum.

Dr. N: Cum eşti îmbrăcat, Haroum?

S: Cu o robă lungă şi cu sandale. Am un sceptru în mână, ornat cu nişte şerpi de aur, ca simbol al autorităţii mele.

Dr. N: Care e autoritatea ta, Haroum?

S: (mândru) Sunt marele preot.

Notă: Am aflat mai târziu că acest bărbat fusese un şef de trib, în zona peninsulei Arabice,

în apropierea Mării Roşii, în jurul anului 2000 î. Hr. În acea vreme, zona era cunoscută ca regatul din Saba. Am aflat, de asemenea, că templul era o structură ovală, ridicată din cărămizi şi blocuri de piatră şi că era închinat unui zeu lunar.

Dr. N: Ce anume faci în faţa templului tău?

S: Stau pe treptele acestuia şi judec o femeie. E mama mea. E îngenuncheată înaintea mea. I se citeşte în ochi milă şi teamă.

Dr. N: Cum ar putea să exprime amândouă aceste sentimente?

S: Se citeşte milă în ochii ei din cauza puterii care m-a acaparat... controlând într-o măsură atât de mare viaţa cotidiană a supuşilor mei. În acelaşi timp se întrezăreşte şi teama, având în vedere ce urmează să fac. Acest lucru mă tulbură, dar nu trebuie să arăt tulburarea mea.

Dr. N: De ce e mama ta îngenuncheată înaintea ta pe treptele templului?

S: A pătruns în depozit şi a furat alimente pentru a le da poporului. Mulţi oameni flămânzesc în această perioadă a anului, dar numai eu pot da ordin să se distribuie alimente. Porţiile trebuie măsurate cu atenţie.

Dr. N: A acţionat ea, oare, contrar unor

reguli de raţionalizare a hranei? Era o problemă de supravieţuire?

S: (brusc) E mai mult decât atât – prin faptul că nu mi s-a supus, mi-a subminat autoritatea. Folosesc distribuirea alimentelor ca pe un mijloc de a-mi… controla poporul. Vreau ca toţi să-mi fie loiali.

Dr. N: Ce vei face cu mama ta?

S: (cu convingere) Mama mea a încălcat legea. Aş putea să o salvez, dar trebuie să o pedepsesc pentru a oferi un exemplu. Am decis ca ea să moară.

Dr. N: Cum te simţi având în vedere că o vei ucide pe mama ta, Haroum?

S: Trebuie să o fac. A fost mereu un ghimpe în coasta mea – generând tulburări în sânul poporului meu din cauza poziţiei ei. Nu mai pot guverna liber dacă va fi şi ea aici. Chiar şi acum, are o atitudine sfidătoare. O condamn la moarte lovind cu sceptrul în treptele de piatră.

Dr. N: Mai târziu îţi va părea rău că ai ordonat uciderea mamei tale?

S: (vocea îi devine încordată) Nu trebuie să mă gândesc la astfel de lucruri dacă vreau să păstrez puterea.

În acest punct, memoria lui Steve a retrăit

două evenimente tulburătoare din punct de vedere emoţional, implicând acţiuni intenţionate de separare între mamă şi fiu. Deşi făcuse legătura karmică, era important ca abandonarea sa pe când era nou-născut să nu fie luată separat ca pură compensaţie istorică. Pentru a începe vindecarea, trebuia să mergem mai departe.

Următoarea fază a şedinţei noastre a fost menită regăsirii identităţii lui Steve ca suflet. Pentru a face acest lucru, l-am dus în Lumea Spiritelor. În fiecare din cazurile mele, încerc să duc subiectul înapoi la cea mai potrivită zonă spirituală, pentru a putea obţine cele mai bune rezultate. Pentru cazul 13 am folosit locul orientărilor. Alături de subiectul cazului 13 vom retrăi momentul spiritual imediat următor întoarcerii sale din locul alegerii vieţii. În acest loc, aş vrea ca Steve să înţeleagă motivele pentru care a ales actualul său trup şi rolul jucat în viaţa sa de alte suflete.

Dr. N: Sub ce nume eşti cunoscut în lumea spiritelor?

S: Sumus.

Dr. N: Bine, Sumus, din moment ce suntem din nou în lumea spiritelor, aş vrea să ne îndreptăm spre perioada imediat următoare

momentului în care l-ai văzut pentru prima dată pe bărbatul care astăzi e Steve. La ce te gândeşti?

S: Un bărbat aşa de ranchiunos… e atât de mânios că mama sa l-a părăsit… şi ciudaţii ăia care l-au adoptat… nici nu ştiu dacă *vreau* să accept acest trup!

Dr. N: Înţeleg, dar să lăsăm pentru puţin timp la o parte această decizie şi să ne ocupăm de alte lucruri. Spune-mi ce faci, de fapt, odată ce ai părăsit locul alegerii vieţii.

S: Uneori aş putea dori să rămân singur cu mine însumi. De obicei, mi-e teamă să aud opiniile prietenilor mei despre vieţile pe care le-am văzut, mai ales când e vorba de una atât de aspră.

Dr. N: Ai mai multe opţiuni?

S: (îşi clatină capul) Pe aceasta trebuie s-o aleg… e o decizie grea.

Dr. N: Spune-mi, Sumus, când te reîntorci în grupul tău de prieteni, discuţi cu ei despre posibilitatea de a vă asocia în viaţa viitoare?

S: Da, cel mai probabil aceşti prieteni apropiaţi vor face parte din viitoarea mea viaţă, după cum şi eu voi lua parte la a lor. Unii dintre ei nu vor fi în anumite vieţi. Nu contează. Vorbim cu toţii despre vieţile noastre viitoare. Vreau să înţeleg exact ideile lor. Vezi, ne cunoaştem bine

între noi – atât slăbiciunile, cât şi calităţile noastre – succesele şi eşecurile din trecut – de ce să ne păzim… lucruri de genul ăsta.

Dr. N: Discuţi cu ei detaliile referitoare la ce fel de persoană ar trebui să fii în viaţa viitoare înainte de a merge în locul de alegere a vieţii?

S: O, da, la modul general. Fără nimic concret. Acum că l-am văzut pe Steve şi pe cei care vor fi legaţi în vreun fel de el, există rezerve, aşa că vorbesc cu Jor.

Dr. N: Jor e ghidul tău?

S: Da, el a aflat multe despre ce credeam că ar trebui să fiu înainte de a fi trimis în locul în care vizualizăm vieţile.

Dr. N: Ok, Sumus, tocmai te-ai întors la grupul tău matcă de la locul alegerii vieţii. Ce anume faci mai întâi?

S: Vorbesc despre tipul ăsta, Steve, ce pare atât de nefericit… fără mama sa adevărată… toată chestia asta… ce oameni vor fi în jurul său… planurile lor… toate acestea trebuie să ni se potrivească.

Dr. N: Vrei să spui – sufletele ce vor lua anumite trupuri?

S: Aşa este, trebuie să întărim acest lucru.

Dr. N: Sunt, oare, repartizările sufletului

negociabile şi în acest punct, sau tuturor le este comunicat în ce corp vor fi după ce părăsesc locul alegerii vieţii?

S: Nimeni nu e forţat să facă nimic Ştim cum trebuie procedat Jor… şi alţii ne ajută să facem anumite ajustări… şi să le trimitem apoi ca să întregim tabloul (faţa subiectului devine gravă)

Dr. N: Sumus, te nelinişteşte ceva în acest moment?

S: (trist) Uh… prietenii mei pleacă… se apropie alţii… oh…

Dr. N: Bănuiesc că vor avea loc unele discuţii cu alte suflete. Încearcă să te relaxezi cât de mult poţi. La comanda mea, îmi vei relata clar tot ceea ce se petrece. Înţelegi?

S: (nervos) Da.

Dr. N: Începe. Câte entităţi vezi?

S: Sunt… patru… vin spre mine… Jor e unul din ei.

Dr. N: Care anume este primul?

S: (subiectul îmi apucă mâna)… Eone… va fi din nou mama mea.

Dr. N: E vorba de sufletul ce a fost mama lui Haroum şi a lui Steve?

S: Da, ea este. Oh… nu vreau…

Dr. N: Ce se întâmplă?

S: Eone îmi spune că e timpul să… aşezăm lucrurile… să fim din nou mamă şi fiu într-o viaţă dezorganizată.

Dr. N: Dar, Sumus, n-ai văzut acest lucru în locul de alegere a vieţii, când ai văzut-o pe mama lui Steve ducându-şi fiul la acea biserică?

S: Am văzut oamenii… posibilitatea… era încă în stadiul de… consideraţie abstractă… nu era, de fapt, vorba încă de *mine.* Cred că am încă nevoie să fiu convins, pentru că Eone nu e aici fără un motiv.

Dr. N: Presupun că nici una din aceste entităţi ce tocmai au ajuns nu face parte din propriul tău grup?

S: (suspină) Într-adevăr.

Dr. N: De ce aţi aşteptat tu şi Eone 4000 de ani înainte de a discuta despre o echilibrare a modului în care ai tratat-o în Arabia?

S: Anii Pământeni nu au nici o importanţă, ar fi putut să se fi întâmplat ieri. Pur şi simplu nu eram pregătit să răscumpăr durerea pe care i-am cauzat-o pe când eram în trupul lui Haroum. Ea spune că împrejurările sunt potrivite acum pentru acest exerciţiu.

Dr. N: Dacă sufletul tău se alătură trupului lui Steve în această viaţă din Texas, va considera

Eone acest lucru ca pe o plată a datoriei tale karmice?

S: (pauză) Viaţa mea ca Steve nu e intenţionată ca o pedeapsă.

Dr. N: Mă bucur că înţelegi acest lucru. Şi care sunt lecţiile pe care trebuie să ţi le însuşeşti?

S: Să… simt ce înseamnă trădarea într-o relaţie de familie… În mod deliberat scindată…

Dr. N: Te referi la o ruptură intenţionată într-o relaţie mamă-fiu?

S: Da. Pentru a aprecia ce înseamnă să fii exclus.

Dr. N: Dă-i voie lui Eone să se îndepărteze şi hai să vedem cine sunt celelalte entităţi, Sumus.

S: (tulburat) Eone pluteşte înapoi la… Jor… şi se apropie*… oh, la naiba – Talu şi Kalish* (subiectul tresare în scaunul său încercând să îndepărteze aceste două spirite din mintea sa

Dr. N: Cine sunt aceştia?

S: (într-un torent de cuvinte) Talu si Kalish s-au oferit voluntari să fie părinţii mei adoptivi – de fapt, ai lui Steve. Ei lucrează adesea împreună.

Dr. N: Şi care e problema?

S: Doar că nu-i vreau în viaţa mea aşa de curând!

Dr. N: Ia-o mai încet, Sumus, ca să te pot

urmări. Ai mai lucrat cu aceste suflete şi înainte?

S: (bombănind) Da, da – dar mi-e aşa de greu să fiu cu ei – mai ales cu Kalish. E prea devreme. Au fost socrii mei în viaţa din Germania.

Notă: Discutăm pentru câteva minute despre o viaţă trăită de Sumus în Europa, în trupul unui ofiţer superior care-şi neglijase familia şi constituise obiectul de batjocură al influenţilor părinţi ai soţiei sale.

Dr. N: Vrei să spui că Talu şi Kalish nu au calităţile necesare pentru însărcinarea de a fi părinţii tăi adoptivi, în viaţa ta texană?

S: (dă din cap resemnat) Nu, ei ştiu ce fac. Atât că *întotdeauna* e mai greu să fii împreună cu Kalish. Ea alege persoane prea critice, pretenţioase, reci…

Dr. N: Manifestă mereu acest tip de comportament în trupuri umane?

S: Păi, acesta e stilul ei faţă de mine. Kalish nu este un suflet care să se implice uşor. E independentă şi foarte decisă.

Dr. N: Cum crezi că va fi Talu în calitate de tată adoptiv?

S: Sever… Îi va permite lui Kalish să

conducă… poate fi prea detaşat… mai ales din punct de vedere emoţional… De data asta o să mă răzvrătesc de-a dreptul împotriva lor.

Dr. N: Ok, dar, oare, ei te vor învăţa ceva?

S: Da, ştiu că o vor face, dar totuşi îi voi contrazice. Jor şi Eone ni se alătură.

Dr. N: Ce vei spune la această discuţie?

S: Vreau ca Eone să fie mama mea vitregă. Cu toţii râd de mine când spun asta. Jor nu va crede tot ce explic eu acolo. El ştie că sunt apropiat de Eone.

Dr. N: Râd de tine, Sumus?

S: O, nu e chiar aşa. Talu şi Kalish pun sub semnul întrebării opoziţia mea de a-mi ataca greşelile împreună cu ei.

Dr. N: Bine, dar am impresia că tu crezi că toate aceste suflete te presează să iei o decizie referitoare la viaţa ta texană.

S: Aici lucrurile nu merg aşa. Discutăm despre temerile mele faţă de viaţa însăşi.

Dr. N: Dar am crezut că nu-ţi place de Talu şi de Kalish?

S: Ei mă cunosc, am nevoie de oameni stricţi, altfel mă urc în capul lor. Toată lumea de aici observă la mine tendinţa de a fi indulgent cu mine însumi. Ei mă conving că o viaţă uşoară, fără

compania lor, ar fi apă chioară. Amândoi sunt foarte disciplinaţi.

Dr. N: Păi, asta sună ca şi cum te-ai decis deja să mergi împreună cu ei în viaţa texană.

S: (gânditor) Da, o să aibă o groază de pretenţii faţă de mine în copilărie… Kalish sarcastică… Talu perfecţionist… pierzând-o pe Eone… va fi un drum destul de greu.

Dr. N: Ce va însemna pentru Talu şi Kalish să interpreteze rolurile părinţilor tăi?

S: Kalish şi Talu sunt… există într-o altă… configuraţie decât mine. Eu nu trebuie să ştiu prea multe despre treburile lor. E oricum ceva legat de faptul că sunt nişte oameni rigizi şi de depăşirea mândriei.

Dr. N: Atunci când te afli pe Pământ, mintea sufletului tău ştie întotdeauna motivul pentru care anumiţi oameni care te influenţează pozitiv sau negativ reprezintă ceva important în viaţa ta?

S: Da, însă acest fapt nu înseamnă că şi persoana care sunt în acea viaţă înţelege ceea ce ştie spiritul meu. (zâmbeşte) Exact ce ar trebui să reuşim să aflăm pe Pământ.

Dr. N: Ceea ce facem noi acum?

S: Mda… şi eu trişez puţin cerându-ţi ajutorul, dar e în regulă.

Pare o enigmă faptul că pentru mulţi dintre noi e atât de dificil să atingem cunoaşterea adevăratei noastre naturi ca suflete, prin mintea conştientă. Sunt convins că, de acum, cititorul a înţeles că şi în stare supraconştientă ne păstrăm abilitatea de a ne observa pe noi înşine cu o parte a centrului critic al minţii noastre conştiente. Cea mai importantă latură a muncii mele de hipnoterapeut e aceea de a-i ajuta pe clienţi să-şi atingă sinele interior prin inter-relaţionarea tuturor faţetelor minţii.

Vreau ca Steve să înţeleagă motivele comportamentului său înţelegându-şi sufletul. Dialogul care urmează ne oferă mai multe dezvăluiri despre motivele care l-au făcut pe Sumus să se integreze în trupul lui Steve.

Conferinţa spirituală cu Jor, Eone, Talu şi Kalish s-a încheiat. Pentru discuţia referitoare la alegerea trupului lui Steve, l-am dus pe Sumus într-un loc liniştit al lumii spiritelor.

Dr. N: Spune-mi, Sumus, cât de mult din ceea ce reprezinţi cu adevărat ca suflet se reflectă în fiinţele umane pe care le-ai ocupat?

S: Destul – dar nu există două trupuri

identice, (râde) ştii, nu se întâmplă întotdeauna să ai parte şi de un trup bun şi de o fuziune optimă a acestuia cu sufletul. Îmi amintesc unele trupuri ale mele erau mai plăcute decât altele.

Dr. N: Vrei să spui că sufletul domină sau se subordonează creierului uman?

S: E greu de spus, pentru că există diferenţe subtile la creierul fiecărui corp, ce ne influenţează modul în care... ne exprimăm fiind în respectivul trup. O fiinţă umană ar fi destul de goală fără noi... dar, cu toate acestea, tratăm cu respect fiecare trup.

Dr. N: Cum crezi că ar fi fiinţele umane în lipsa sufletelor?

S: A, ar fi dominate de simţuri şi emoţii...

Dr. N: Şi, crezi că fiecare creier uman te face să reacţionezi diferit?

S: Păi, ceea ce sunt... poate folosi unele trupuri mai bine decât altele. Nu mă simt întotdeauna complet ataşat de o fiinţă umană. Unele emoţii fizice sunt copleşitoare, şi eu nu mai simt atât de... eficient

Dr. N: Aşa cum se întâmplă cu nivelul ridicat de furie al temperamentului lui Steve, afectat, probabil, de sistemul nervos central al acelui trup?

S: Da, moştenim aceste lucruri...

Dr. N: Dar tu ştiai cum va fi Steve înainte de a alege corpul său?

S: (dezgustat) Da, şi acesta este un exemplu tipic al felului în care reuşesc să înrăutăţesc o situaţie. Pot interpreta doar atunci când furtunile minţilor umane sunt liniştite, dar cu toate acestea aleg oameni nervoşi.

Dr. N: Ce înţelegi prin a interpreta?

S: Să explic idei… să dau un sens reacţiilor lui Steve la agitaţie…

Dr. N: Ca să fiu sincer, Sumus, pare că eşti un străin în trupul lui Steve.

S: Îmi pare rău că ţi-am lăsat această impresie. Noi nu controlăm mintea umană… noi încercăm numai să o înălţăm prin prezenţa noastră, astfel încât să înţeleagă… sensul lumii şi să fie receptivă la moralitate.

Dr. N: E foarte bine, dar voi folosiţi trupurile omeneşti şi pentru propria voastră dezvoltare, nu-i aşa?

S: Desigur, e o… uniune. Dăm şi luăm energia noastră.

Dr. N: Oh, vă croiţi energia în aşa fel, încât să se potrivească cu un corp gazdă?

S: Ar fi mai bine să spunem că folosim diferite faţete ale exprimării, în funcţie de

pornirile emoţionale ale fiecărui trup.

Dr. N: Hai să fim exacţi, Sumus. Ce se întâmplă între tine şi creierul lui Steve în acest moment, pe Pământ?

S: Am simţit… că mă scufund… uneori energia mea este obosită şi nu mai poate răspunde la atâta negativism.

Dr. N: Privind înapoi la alegerile tale, la Steve, Haroum şi la toate celelalte trupuri ce s-au succedat între acestea – nu cumva au unele trăsături comune care te-au atras?

S: (pauză lungă) Sunt o entitate de contact. Caut oameni care se implică… chiar şi agresiv, faţă de ceilalţi.

Dr. N: Când aud cuvântul agresiune, îl traduc ca ostilitate. Asta ai vrut să spui?

S: (pauză) Bine, sunt atras de aceia care influenţează alţi oameni… Ah, puternic, la maximum.

Dr. N: Eşti un suflet căruia îi place să controleze alţi oameni?

S: N-aş spune chiar a controla. Evit să aleg oamenii ce nu se implică intens în viaţa celor care îi înconjoară.

Dr. N: Sumus, ce altceva faci decât să controlezi atunci când încerci să conduci alte

suflete în vieţile lor?

S: (nu răspunde)

Dr. N: Ce ar spune Jor despre relaţiile tale umane?

S: Hmm… că îmi place puterea – ca modalitate de a influenţa acţiunile oamenilor cu putere de decizie. Că doresc să conduc grupuri politice şi sociale.

Dr. N: Aşadar, nu ţi-ar plăcea să fii în trupul unui om liniştit şi modest?

S: Absolut deloc.

Dr. N: (insist) Sumus, e cumva neadevărat că ţi-a plăcut să contribui la abuzul de putere al lui Haroum în Arabia şi că modul în care ţi-ai tratat angajaţii, pe când erai Steve, te-a satisfăcut?

S: (tare) *Nu,* nu e adevărat! Lucrurile îţi scapă uşor din mână când încerci să conduci oamenii. Condiţiile de pe Pământ sunt acelea care te constrâng. Nu e doar vina mea.

Dr. N: Dar, e oare posibil ca Haroum şi Steve să fi adoptat un atare comportament extrem şi pentru că sufletul tău a fost împreună cu ei?

S: (cu greutate) N-am făcut bine, ştiu…

Dr. N: Uite Sumus, sper că ştii că nu cred că eşti un suflet rău. Dar poate că te-ai lăsat sedus cu uşurinţă de capcanele autorităţii omeneşti şi acum

vei fi o persoană care se simte în conflict cu societatea.

S**:** (tulburat) Începi să vorbeşti ca Jor!

Dr. N: Nu mi-am propus aşa ceva, Sumus. Poate că Jor ne ajută pe amândoi să înţelegem ce se întâmplă în interiorul tău.

S: Probabil.

Steve si cu mine am atins un stadiu productiv în ceea ce priveşte contactul cu sufletul său. Mă adresez acestui subiect ca şi cum aş vorbi cu doi oameni, apropiind sinele său conştient si inconştient. După ce am aplicat condiţionări suplimentare pentru a aduna aceste forţe strâns împreună, am încheiat şedinţa noastră cu o ultimă serie de întrebări. E important să nu permitem minţii sale să se abată de la subiect sau ca amintirile să se disocieze. Întrebările mele sunt directe şi pronunţate rapid, pentru a creşte şi ritmul răspunsurilor subiectului.

Dr. N: Sumus, începe prin a-mi spune de ce ai acceptat iniţial trupul lui Steve.

S: Pentru… a mă ridica deasupra atracţiei mele de a-i conduce pe ceilalţi… întotdeauna mi-am dorit să comand…

Dr. N: Se află, oare, identitatea sufletului tău în conflict cu direcţia pe care a luat-o viaţa lui Steve?

S: Nu-mi place acea parte a sa care se luptă să ajungă în vârf şi în acelaşi timp se gândeşte să scape, autodistrugându-se.

Dr. N: Dacă aceasta este o contradicţie pentru tine, de ce mai există?

S: … copilăria… tristeţea… (se opreşte)

Dr. N: Cu cine vorbesc acum? Sumus, de ce nu eşti mai activ în a te ajuta pe tine însuţi – ca Steve – să depăşeşti ruşinea cauzată de abandonul lui Eone şi mânia izvorâtă din copilăria lipsită de dragoste, petrecută împreună cu Talu şi Kalish?

S: Acum sunt mare… şi îi conduc pe alţii… nu voi mai lăsa oamenii să mă rănească.

Dr. N: Sumus, dacă tu şi Steve îmi vorbiţi acum ca o singură inteligenţă, aş vrea să ştiu de ce e stilul tău de viaţă atât de autodistructiv.

S: (pauză lungă) Pentru că punctul meu slab e… să-mi folosesc pe Pământ puterea pentru autoconservare.

Dr. N: Crezi că dacă nu i-ai fi controlat pe oameni ca adult, viaţa ta s-ar fi întors la modul în care ai fost tratat în copilărie?

S: (furios) *Da!*

Dr. N: Şi atunci când nu eşti mulţumit de trupul pe care l-ai ales, ce anume faci ca suflet?

S: Mă retrag…

Dr. N: Înţeleg, şi cum anume procedezi, Sumus?

S: Nefiind… prea activ.

Dr. N: Din cauză că eşti intimidat de un trup care, din punct de vedere emoţional se prăbuşeşte, răsucindu-se cu viteză?

S: Păi… mă retrag într-o cochilie.

Dr. N: Aşadar, eviţi să te confrunţi cu lecţiile majore pentru care ai venit pe Pământ?

S: Mmm… da.

Dr. N: Steve, părinţii tăi adoptivi au fost aspri cu tine, nu-i aşa?

S: Da.

Dr. N: Acum înţelegi de ce?

S: (pauză) Pentru a vedea cum e să fii judecat în mod constant.

Dr. N: Şi?

S: Pentru… a depăşi… şi a fi întreg, (cu amărăciune) Nu ştiu…

Dr. N: Cred că ştii, Steve. Vorbeşte-mi despre sinele distorsionat pe care-l prezinţi celor din jurul tău.

Termenul de clasă pregătitoare pentru a

descrie acest aspect al consolidării spirituale ce are loc chiar înainte ca sufletele lor să se îmbarce în pasajul de trecere spre Pământ. Cazul care urmează reliefează această experienţă.

Pentru a se înţelege bine ce anume se petrece într-o clasă de recunoaştere, ar trebui probabil să definim termenul de suflet pereche. Pentru mulţi dintre noi, cea mai apropiată şi mai dragă persoană este soţul/soţia noastră. Totuşi, după cum am văzut în cazurile anterioare, sufletele importante din vieţile noastre pot fi, de asemenea, şi alţi membri ai familiei sau un prieten apropiat. Perioada de timp pe care aceştia o petrec alături de noi pe Pământ poate fi mai lungă sau mai scurtă. Ceea ce are cu adevărat importanţă este impactul pe care-l au asupra noastră atunci când sunt aici.

Cu riscul de a simplifica o problemă complexă, relaţiile noastre se pot împărţi în câteva categorii generale.

În primul rând sunt acele relaţii ce implică iubire într-o asemenea măsură, încât nici unul dintre parteneri nu înţelege cum ar putea trăi fără celălalt. Atracţia fizică şi mentală e atât de puternică, încât ambii parteneri au convingerea că au fost meniţi unul altuia.

În al doilea rând sunt relaţiile bazate pe prietenie, camaraderie şi respect reciproc.

În cele din urmă, avem acele asocieri bazate în mare măsură pe cunoştinţe întâmplătoare ce oferă unele componente semnificative vieţii noastre. Astfel, un suflet pereche poate lua multe forme şi, a întâlni oamenii ce se regăsesc într-una din aceste categorii nu e un joc al hazardului.

Sufletele pereche sunt companioni desemnaţi atât pentru a ne ajuta pe noi, cât şi pe ele însele în atingerea unor obiective comune, ce pot fi atinse graţie ajutorului reciproc acordat în diferite situaţii. Din punct de vedere al prieteniilor şi al iubirilor, recunoaşterea identităţii spiritelor înrudite provine din conştiinţa noastră cea mai înaltă. E o experienţă minunată şi misterioasă, atât din punct de vedere fizic, cât şi mental.

Legătura cu fiinţele pe care le cunoaştem din lumea spiritelor, sub toate felurile de deghizări fizice, poate fi armonioasă sau frustrantă. Lecţia pe care trebuie să o învăţăm din relaţiile umane este de a-i accepta pe oameni aşa cum sunt, fără a aştepta ca fericirea noastră să fie total dependentă de unul sau de altul. Am avut clienţi care mi-au spus că, probabil, nu sunt împreună cu sufletele lor pereche, având în vedere scandalurile

şi mâhnirea din relaţiile şi căsniciile lor. Ei n-au înţeles că lecţiile karmice ridică standarde dificile pentru fiecare dintre noi şi că experienţele dureroase referitoare la sentimente sunt încercări deliberate în viaţă. Adesea, acestea îmbracă formele cele mai severe.

Oricare ar fi împrejurările, relaţiile dintre oameni constituie cea mai importantă parte a vieţii noastre. Să fie coincidenţă, deja vu sau sincronizare perfectă când, aflaţi la timpul şi locul potrivit întâlnim pentru prima oară pe cineva ce va da vin sens vieţii noastre? Să fie o amintire pe care am uitat-o – ceva familiar ce se luptă să răzbată din fundul memoriei noastre? Aş ruga cititorul să sorteze acele amintiri ce implică o primă întâlnire cu cineva important din trecut. A fost cumva la şcoală? Sau ne-am întâlnit cu el sau cu ea la serviciu ori în concediu? Ne-a făcut cineva cunoştinţă sau a fost, pur şi simplu, o şansă? Ce aţi simţit în acel moment?

Urăsc să afectez fondul vostru de amintiri ale unor aşa zise întâlniri spontane din trecut, dar asemenea descrieri ca din întâmplare, prin şansă sau impuls nu se pot aplica contactelor cruciale. Acest lucru nu le face mai puţin romantice În cazurile care implică sufletele pereche, am auzit

multe relatări despre fiinţe apropiate spiritual care au traversat timpul şi spaţiul pentru a se reîntâlni ca fiinţe fizice, într-un anumit moment şi într-un anumit loc E, de asemenea, adevărat că amnezia conştientă poate îngreuna întâlnirea cu aceste persoane importante în existenţa noastră. Cu toate acestea, s-ar putea să existe un aranjament preliminar pentru a susţine aceste posibilităţi.

În cazul următor voi începe dialogul din acel punct al şedinţei în care îl întreb pe subiect despre activitatea sa în lumea spiritelor, chiar înaintea renaşterii sale în viaţa actuală.

Cazul 28

Dr. N: Eşti aproape de momentul în care vei părăsi lumea spiritelor pentru altă viaţă?

S: Da… Sunt aproape gata.

Dr. N: După ce ai părăsit locul alegerii vieţii, s-a decis mintea sufletului tău asupra a cui anume vei fi şi asupra oamenilor pe care-i vei întâlni pe Pământ?

S: Da, totul începe să se lege.

Dr. N: Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut îndoieli faţă de alegerea ta în ceea ce priveşte segmentul temporal sau un anumit trup? Ai putea

da înapoi?

S: (suspină) Da, şi am procedat aşa înainte – cu toţii am făcut-o de altfel – cel puţin oamenii pe care-i cunosc eu. Cel mai adesea e incitant să te gândeşti că vei trăi din nou pe Pământ.

Dr. N: Dar dacă ai fi refuzat să te întorci pe Pământ cu puţin înainte de a fi gata să te încarnezi?

S: Nu e aşa de… rigid. Aş discuta întotdeauna cu preparatorul şi colegii mei posibilităţile… neliniştile faţă de noua viaţă… înainte de a îmi lua un angajament ferm. Preparatorii ştiu când suntem în impas, dar m-am decis.

Dr. N: Bine, sunt bucuros să aud acest fapt. Spune-mi, odată ce eşti hotărât să te întorci pe Pământ, mai trebuie să afli ceva important în lumea spiritelor?

S: Trebuie să merg la cursul de recunoaştere.

Dr. N: Cum ţi se pare acest loc?

S: E o întâlnire în care îi examinez… pe colegii mei… astfel încât să-i pot recunoaşte mai târziu.

Dr. N: Când voi pocni din degete vei merge imediat în această clasă. Eşti *pregătit?*

S: Da.

Dr. N: (pocnind din degete) Explică-mi ce

anume faci.

S: Plutesc… împreună cu ceilalţi… pentru a auzi vorbitorii.

Dr. N: Mi-ar plăcea să te însoţesc, dar va trebui totuşi să mă folosesc de ce-mi vei spune tu – e în regulă?

S: Sigur, dar trebuie să ne grăbim puţin.

Dr. N: Cum arată acest loc?

S: Mmm… Un amfiteatru circular cu un pupitru în mijloc – acolo stau vorbitorii.

Dr. N: Vom intra şi ne vom aşeza pe scaune?

S: (clatină din cap) La ce ne-ar trebui scaune?

Dr. N: Mă întrebam numai. Câte suflete sunt în jurul nostru?

S: Oh… vreo zece, cincisprezece… oameni ce îmi vor fi apropiaţi în viitoarea viaţă.

Dr. N: Acestea sunt toate sufletele pe care le vezi?

S: Nu, dar m-ai întrebat câte suflete sunt în jurul meu. Mai sunt şi altele… mai departe, în grupuri… ascultându-şi vorbitorii.

Dr. N: Cele zece sau cincisprezece suflete din jurul tău fac parte toate din grupul tău matcă?

S: Unele dintre ele da.

Dr. N: Se aseamănă această adunare cu cea

în care ai întâlnit câteva persoane la intrarea în lumea spiritelor, imediat după ultima ta viaţă?

S: Nu, aceea era mult mai liniştită… doar cu familia mea.

Dr. N: De ce a fost acea întâlnire mai liniştită decât aceasta?

S: Eram încă uluit de faptul că-mi pierdusem trupul. Aici, sunt multe discuţii şi agitaţie… anticipări… energia noastră este cu adevărat ridicată. Ascultă, va trebui să ne grăbim puţin, aş vrea să aud ce spun vorbitorii.

Dr. N: Aceşti vorbitori sunt preparatorii voştri?

S: Nu, sufleorii.

Dr. N: Acestea sunt suflete specializate în aceste lucruri?

S: Da, ele ne fac nişte semne, într-un mod ingenios.

Dr. N: Ok, hai să ne apropiem de sufleori în timp ce tu vei continua să-mi relatezi ce se întâmplă.

S: Formăm un cerc în jurul pupitrului. Sufleorul pluteşte înainte şi înapoi – îndreptând un deget spre fiecare dintre noi şi spunându-ne că trebuie să fim foarte atenţi. Trebuie să fac acest lucru!

Dr. N: (coborându-mi vocea) Înţeleg şi n-aş vrea să pierzi ceva, dar te rog să-mi explici ce anume înţelegi prin semne.

S: Sufleorul ne ajută să ştim ce anume va trebui să căutăm în viaţa viitoare. Semnele sunt aşezate acum în mintea noastră pentru a ne împrospăta mai târziu amintirile, când vom fi încarnaţi în formă umană.

Dr. N: Ce fel de semne?

S: Sunt ca nişte indicii pe drumul vieţii.

Dr. N: N-ai putea fi mai exact?

S: Aceste indicii ne îndrumă într-o direcţie nouă în viaţă, atunci când urmează să se întâmple ceva important... şi noi trebuie să ştim indiciile pentru a ne recunoaşte.

Dr. N: Şi sufletele urmează acest curs înaintea fiecărei vieţi?

S: Normal. Trebuie să ne amintim detaliile...

Dr. N: Dar n-ai vizualizat deja detaliile viitoarei tale vieţi în locul de alegere a vieţii?

S: Ba da, dar nu şi amănuntele mai mărunte. În plus, nu cunoşteam încă toţi oamenii cu care voi lucra atunci. Acest curs este o recapitulare finală care ne reuneşte pe toţi.

Dr. N: Adică pe voi, cei care veţi interacţiona în timpul acestei vieţi?

S: Da, e mai curând un curs de pregătire, pentru că la început nu ne vom recunoaşte unul pe celălalt pe Pământ.

Dr. N: Se află aici şi sufletul tău pereche primar?

S: (roşind)… Ea e aici. Şi mai simt şi alţi oameni pe care va trebui să-i contactez… sau să mă contacteze ei într-un fel sau altul… şi ceilalţi au, de asemenea, nevoie de semnele lor.

Dr. N: A, de aceea e această adunare un amestec de entităţi din diferite grupuri. Ele vor juca un rol important una în viaţa celeilalte.

S: (nerăbdător) Da, dar nu pot urmări ce se întâmplă dacă vorbeşti şi tu în acelaşi timp… ssssst!

Dr. N: (coborându-mi din nou vocea) Bine, atunci când voi ajunge la trei voi suspenda ceea ce se petrece la acest curs, aşa încât nu vei pierde nimic (încet) *unu, doi, trei.* În timp ce îmi vei explica mai pe larg ce este cu acele indicii şi semne, activitatea din cadrul acestui curs e suspendată. Bine?

S: Cred… că da.

Dr. N: Voi numi aceste semne declanşatoare ale memoriei. Vrei să spui că există declanşatoare speciale pentru fiecare din aceşti oameni?

S: Acesta e şi motivul pentru care am fost adunaţi la un loc. Vor exista momente în viaţa mea când aceşti oameni îşi vor face apariţia. Trebuie să încerc să-mi amintesc câte ceva despre ei felul în care arată… în care se mişcă… vorbesc.

Dr. N: Şi fiecare dintre ei îţi va declanşa o amintire?

S: Da, şi voi putea scăpa ocazia de a-i recunoaşte. Indiciile trebuie să se declanşeze în memoria noastră imediat şi să ne spună „Oh, bine, eşti aici, acum”, în sinea noastră ne putem spune: „E timpul să trecem la faza următoare”. Poate că par nişte lucruri mici şi fără importanţă, dar indiciile sunt puncte de cotitură în vieţile noastre.

Dr. N: Ce se întâmplă dacă oamenii ratează aceste indicii sau semne de recunoaştere, pentru că, după cum singur ai menţionat, vei uita ceea ce a spus sufleorul? Sau dacă îţi vei ignora înclinaţiile tale şi vei alege să mergi pe altă cale?

S: (pauză) Avem şi alte posibilităţi de alegere – poate nu chiar aşa de bune – poţi fi încăpăţânat, dar… (se opreşte)

Dr. N: Dar ce?

S: (cu convingere) După acest curs nu prea mai uităm semnele importante.

Dr. N: De ce nu ne dau, pur şi simplu, ghizii

noştri răspunsurile de care avem nevoie pe Pământ? Cui foloseşte toată zăpăceala aceasta cu semne pentru a ne aminti anumite lucruri?

S: Din acelaşi motiv pentru care venim pe Pământ fără să ştim nimic dinainte. Puterea sufletului nostru creşte cu ceea ce descoperim. Uneori lecţiile noastre se rezolvă destul de repede... dar de regulă nu este aşa. Cea mai interesantă parte a drumului sunt cotiturile şi de aceea e bine să nu ignorăm indiciile din memoria noastră.

Dr. N: Bine, voi număra acum în sens descrescător, de la zece la unu, şi când voi termina, cursul tău va reîncepe – tu vei asculta despre ce semne vorbeşte sufleorul. Nu voi spune nimic până când n-ai să ridici arătătorul de la mâna dreaptă. Acest lucru îmi va indica faptul că s-a încheiat cursul tău şi că-mi vei putea relata ce semne trebuie să ţii minte. Eşti *pregătit?*

S: Da.

Notă: Am terminat de numărat şi am aşteptat câteva minute, până când subiectul meu a ridicat degetul. Acesta este un exemplu al motivului pentru care comparaţiile între timpul din lumea spiritelor şi cel de pe Pământ sunt irelevante.

Dr. N: N-a durat prea mult.

S: Ba da. Vorbitorul a avut multe de spus fiecăruia dintre noi.

Dr. N: Presupun că acum ai clar în minte detaliile semnelor de recunoaştere.

S: Aşa sper.

Dr. N: Bine, atunci spune-mi care a fost ultimul semn care ţi-a fost comunicat

S: (pauză) Un medalion de argint. Îl voi vedea când voi avea şapte ani la gâtul unei femei de pe strada mea… îl poartă întotdeauna.

Dr. N: Cum ar putea acest obiect din argint să fie un declanşator de memorie pentru tine?

S: (abstract) Străluceşte în soare… pentru a-mi atrage atenţia… trebuie să-mi amintesc…

Dr. N: (pe un ton poruncitor) Ai capacitatea de a pune laolaltă cunoştinţele tale spirituale şi Pământeşti, (aşezându-mi mâna pe fruntea subiectului) De ce e important sufletul acelei femei pentru tine?

S: O întâlnesc când merg cu bicicleta pe strada noastră. Ea zâmbeşte… medalionul de argint e strălucitor… o întreb ceva în legătură cu acesta… ne împrietenim.

Dr. N: Şi apoi?

S: (visător) O voi cunoaşte doar cu puţin înainte de a ne muta, dar e suficient îmi va citi şi-mi va vorbi despre viaţă, mă va învăţa… să respect oamenii…

Dr. N: Pe măsură ce creşti, pot oamenii să fie ei înşişi semne sau să-ţi ofere indicii pentru a te ajuta să faci anumite legături?

S: Desigur, ei pot aranja să ne cunoaştem la momentul potrivit

Dr. N: Cunoşti deja majoritatea sufletelor care vor fi oameni importanţi pentru tine pe Pământ?

S: Da, şi dacă nu-i cunosc, îi voi întâlni oricum la curs.

Dr. N: Presupun că ei pot pune la cale şi întâlniri ce vor duce la o relaţie de dragoste, nu-i aşa?

S: (râde) Oh, peţitorii – da, ei se implică şi în asta, dar întâlnirile pot fi pentru prietenie… oameni ce te ajută în carieră lucruri de genul ăsta.

Dr. N: Atunci, sufletele aflate în acest amfiteatru sau aiurea pot fi implicate în diferite moduri în viaţa ta?

S: (entuziasmat) Da, voi lua legătura cu tipul din echipa mea de baseball. Altul va fi un partener de afaceri la firmă – apoi, va fi prietenul meu de o

viaţă din şcoala generală.

Dr. N: Ce se întâmplă dacă iei legătura cu persoana nepotrivită în afaceri, în dragoste sau în orice altceva? înseamnă acest lucru că ai ratat un indiciu care te-ar fi putut îndruma spre o relaţie importantă?

S: Hmmm… probabil nu va fi chiar rău… ar putea să fie un start într-o nouă direcţie.

Dr. N: Bine, spune-mi acum care e cel mai important semn pe care trebuie să ţi-l aminteşti.

S: Râsul Melindei.

Dr. N: Cine e Melinda?

S: Viitoarea mea soţie.

Dr. N: Ce trebuie să reţii referitor la râsul ei?

S: Când ne vom întâlni, râsul ei va suna ca… un clopoţel… bătaia unui cesuleţ… nu pot să-ţi descriu. Apoi, aroma parfumului ei când vom dansa prima dată un parfum cunoscut… ochii ei.

Dr. N: Aşadar, ai primit mai multe semne cu privire la sufletul tău pereche?

S: Da, sunt atât de greu de cap, încât sufleorii au considerat probabil că am nevoie de mai multe indicii. Nu vreau să fac o greşeală când întâlnesc persoana potrivită.

Dr. N: Ce ar trebui să-i atragă Melindei atenţia la tine?

S: (rânjeşte) Urechile mele mari… faptul că o calc pe picioare în timpul dansului… ce simţim când ne strângem prima dată în braţe.

Un vechi proverb spune că ochii sunt ferestrele sufletului. Nici un alt atribut fizic nu are un impact mai mare atunci când două suflete pereche se întâlnesc pe Pământ. Cât despre celelalte simţuri ale noastre, am menţionat într-un capitol anterior că sufletele reţin amintiri cum ar fi mirosul sau sunetele. Toate cele 5 simţuri pot fi folosite de sufleorii spirituali ca semne de recunoaştere pentru vieţile viitoare.

Subiectul cazului 28 a început să exprime oarece disconfort când îl împiedicam să ia parte la cursul său de recunoaştere. I-am întărit asocierea vizuală a imaginii de plutire în jurul unui pupitru central, într-un amfiteatru (alţi oameni folosesc termeni diferiţi). I-am lăsat subiectului meu timp să-şi termine cursul şi să comunice cu prietenii săi, apoi l-am scos din locul recunoaşterii.

Obişnuiesc să nu grăbesc niciodată clienţii să intre sau să iasă din aşezările lor spirituale În timpul unei şedinţe deoarece sunt de părere că acest lucru ii împiedică să se concentreze şi să-şi reamintească. Când ne-am îndepărtat de celelalte

suflete, am discutat cu acest bărbat despre Melinda, sufletul său pereche. Am aflat că aceste două suflete se simţeau cel mai bine în ipostaze de soţ şi soţie, deşi acceptau uneori să joace şi alte roluri în vieţile lor. Ambele aceste suflete voiau să se asigure că vor lua legătura unul cu celălalt pe Pământ, în vieţile lor actuale. M-am gândit să urmăresc ce avea să se întâmple.

Dr. N: Locuiai aproape de Melinda în tinereţe?

S: Nu, în Iowa, ea în California… (meditativ) În Iowa am cunoscut-o pe Clair.

Dr. N: Ai avut o relaţie cu ea?

S: Chiar am fost pe punctul de a o lua de nevastă. Ar fi fost o greşeală. Clair şi cu mine nu ne potriveam, dar am ieşit împreună în liceu.

Dr. N: Şi acum ai plecat din oraşul tău natal pentru a veni în California?

S: Da… Clair n-a vrut să plec, dar părinţii mei vroiau să părăsească ferma noastră şi să se mute în vest. Îmi place în Iowa şi nu mi-a fost uşor să plec şi s-o părăsesc pe Clair, care era încă la liceu.

Dr. N: Te-a ajutat vreun indiciu să te decizi?

S: (oftează) Sora mea a fost cea care m-a ajutat să mă decid. Ea m-a convins ca aş avea mai

multe şanse în oraşul în care plănuiau părinţii mei să se mute.

Dr. N: O vezi pe sora ta în lumea spiritelor?

S: O, da, face parte din cercul meu (grupul matcă).

Dr. N: Clair e un suflet pereche?

S: (pauză) Mai degrabă o prietenă... doar atât...

Dr. N: Ţi-a fost greu să o părăseşti pe Clair?

S: O, da... ei i-a fost chiar mai greu. Eram atraşi unul de celălalt în liceu. Infatuarea nu reprezenta o legătură mentală reală... E greu pe Pământ să realizezi ce trebuie *să faci* cu alţi oameni... Sexul este o capcană... Ne-am fi plictisit unul de celălalt.

Dr. N: Atracţia fizică pe care ai simţit-o faţă de Melinda a fost diferită de cea încercată faţă de Clair?

S: (pauză) Când am întâlnit-o pe Melinda la dans a existat o atracţie fizică faţă de corpul său cred că şi ei i-a plăcut cum arătam eu... dar am simţit amândoi că era mai mult decât atât...

Dr. N: Vreau să înţeleg bine acest aspect. V-aţi ales trupurile tu şi Melinda în lumea spiritelor, astfel încât să fiţi atraşi unul de celălalt pe Pământ?

S: (încuviinţând din cap) într-o anumită măsură... dar am fost atraşi unul de celălalt pe Pământ, pentru că în mintea noastră exista amintirea a cum *trebuia* să arătăm.

Dr. N: Ce s-a întâmplat în mintea ta atunci când a venit momentul să dansaţi?

S: Acum înţeleg totul. Preparatorul nostru ne-a ajutat pe mine şi pe Melinda în acea seară. Ideea de a mă duce la dans mi-a venit pe neaşteptate. Nu-mi place să dansez, pentru că sunt stângaci. Nu cunoşteam pe nimeni în oraş şi mă simţeam prost, dar am fost ghidat într-acolo.

Dr. N: Aţi pregătit cumva împreună, tu şi Melinda, scena dansului în cursul pregătitor din lumea spiritelor?

S: Da, ştiam despre ea şi când am văzut-o la dans, alarmele s-au aprins. Am făcut atunci ceva foarte neobişnuit pentru mine – am invitat-o la dans, deşi dansa deja cu altcineva. Când am îmbrăţişat-o prima dată aveam picioarele ca de cauciuc.

Dr. N: Şi ce altceva aţi mai simţit tu şi Melinda în acel moment?

S: O senzaţie de parcă eram în altă lume... exista familiaritatea aceea... a fost atât de straniu în timpul acelui dans ştiind că, fără îndoială, se

petrece ceva important… îndrumarea… planul întâlnirii noastre… inimile noastre băteau să se spargă… eram vrăjiţi.

Dr. N: Atunci de ce a mai existat în viaţa ta şi Clair?

S: Pentru a mă tenta să rămân la fermă… una dintre pistele false pe care trebuia s-o depăşesc., un alt fel de viaţă. După ce am plecat, Clair a găsit persoana potrivită.

Dr. N: Dacă tu şi Clair aţi fi ales calea cea mai uşoară şi n-ai fi primit indiciul de la sora ta, ar fi fost oare viaţa ta un dezastru?

S: Nu, dar nici atât de bună. Există un drum principal al vieţii pe care-l alegem dinainte, dar mai există întotdeauna şi alternative din care putem învăţa.

Dr. N: Faci vreodată astfel de greşeli în vieţile tale, luând-o pe piste false şi pierzând indicii în ceea ce priveşte o schimbare în viaţa ta profesională, o mutare în alt oraş, sau referitor la întâlnirea unei persoane importante, pentru că detaliile văzute de tine în locul alegerii vieţii sau la cursul de recunoaştere nu ţi s-au impregnat suficient de bine în memorie?

S: (pauză lungă) Semnele există. Dar, uneori trec peste înclinaţiile mele. Există momente în

vieţile mele când schimb direcţia din cauză că gândesc şi analizez prea mult. Sau nu întreprind nimic din acelaşi motiv.

Dr. N: A, deci ai putea face şi altceva decât a fost plănuit în lumea spiritelor?

S: Mda… şi s-ar putea să nu-mi iasă prea bine… dar avem dreptul de a rata indiciile.

Dr. N: Păi, mi-a plăcut discuţia noastră despre locul recunoaşterii şi mă întreb dacă acest curs spiritual te mai ajută în vreun fel în viaţa fizică?

S: (cu o voce îndepărtată) Da, uneori când sunt confuz cu privire la viaţa mea şi nu ştiu ce să fac mai departe îmi… imaginez unde ar trebui să mă duc, în comparaţie cu unde mă aflu şi… îmi dau seama cum trebuie să procedez.

A-mi ajuta clienţii să recunoască oamenii destinaţi să aibă un impact asupra vieţilor lor este un aspect fascinant al muncii mele. Cred că aceia care vin în biroul meu într-un anumit moment al vieţii lor pentru a discuta despre relaţiile lor nu sunt acolo din întâmplare. Le stric eu, oare, scopul cursului lor de recunoaştere prin faptul că-i ajut să-şi amintească indiciile? Nu cred, cel puţin din două motive. Probabil că ceea ce n-ar trebui să

afle încă nu le va fi revelat nici sub hipnoză, şi, pe de altă parte, majoritatea vin doar ca să confirme ceea ce bănuiesc a fi adevărat.

Pot vorbi despre semnele de recunoaştere şi din proprie experienţă, având în vedere că am fost binecuvântat cu şansa de a interpreta trei indicii, ce m-au ajutat s-o întâlnesc pe soţia mea. Frunzărind revista *Look* pe când eram adolescent, am văzut odată o reclamă pentru cadouri de Crăciun, înfăţişând un ceas Hamilton căruia îi făcea publicitate o femeie frumoasă, brunetă şi îmbrăcată în alb. Sloganul reclamei era: „Pentru Peggy”, deoarece ea purta un ceas de mână, cadou de la un soţ imaginar. O senzaţie ciudată m-a cuprins, şi n-am uitat niciodată numele sau figura ei. Când am împlinit 21 de ani am primit un ceas de acelaşi fel de la o mătuşă.

Câţiva ani mai târziu, pe când urmam cursurile unei facultăţi din Phoenix, într-o sâmbătă, spălam nişte haine de culoare albă. Deodată, primul declanşator s-a activat în mintea mea cu următorul mesaj: „E timpul s-o cunosc pe femeia în alb”. Am încercat să alung acest gând, dar figura ei din acea reclamă punea stăpânire pe toate gândurile mele. M-am oprit, mi-am privit

ceasul Hamilton şi am auzit următoarea comandă: „Du-te acum”. M-am gândit la cine ar fi putut să poarte alb. Acţionând ca şi cum aş fi fost obsedat, m-am dus la cel mai mare spital din oraş şi am întrebat la recepţie de o asistentă cu calităţile fizice din reclamă şi cu numele de Peggy.

Mi s-a spus ca există o asemenea persoană care tocmai iese din tură. Când am văzut-o am fost uluit de asemănarea cu imaginea din mintea mea. Întâlnirea noastră a fost penibilă şi stânjenitoare, dar mai târziu am stat în sala de aşteptare şi am discutat fără întrerupere, ore în şir, ca şi cum am fi fost nişte prieteni vechi care nu s-au văzut de multă vreme – fapt, desigur, adevărat. Am aşteptat până după căsătoria noastră să-i spun soţiei mele motivul pentru care venisem la spital şi despre indiciile care mi-au fost date pentru a o găsi. N-am vrut să creadă că sunt nebun. Aveam să aflu că în ziua în care ne întâlniserăm pentru prima dată ea le spusese unor prieteni înmărmuriţi: „Tocmai l-am întâlnit pe bărbatul cu care mă voi căsători”.

Sfatul pe care-l dau oamenilor cu privire la întâlnirile importante este să nu se gândească la aceste evenimente prea mult. Unele dintre cele mai bune decizii vin din ceea ce numim instinct. Urmaţi-vă instinctele de moment. Atunci când

trebuie să se întâmple un eveniment important în viaţă, se şi întâmplă de obicei.

Una dintre ultimele cerinţe pentru multe suflete înainte de a se îmbarca e aceea de a se înfăţişa pentru a doua oară înaintea Consiliului Bătrânilor. Dacă unii dintre subiecţii mei văd acest consiliu doar o singură dată între vieţile lor, cei mai mulţi se înfăţişează înaintea lui imediat după moarte şi înaintea unei vieţi noi. Lumea spiritelor este un mediu personificat de ordine şi Bătrânii vor să consolideze semnificaţia sarcinilor sufletului pentru noua viaţă. Uneori, clienţii mei îmi spun că după această întâlnire se întorc în grupurile lor pentru a-şi lua rămas bun, în timp ce alţii spun că se reîncarnează imediat după întâlnirea cu Bătrânii.

Ultima variantă a fost folosită de un subiect care a descris această întâlnire în felul următor:

„Ghidul meu, Magra, mă conduce într-un spaţiu liniştit, alb, ce pare a fi într-o încăpere plină cu nori. Văd cei trei membri ai consiliului meu aşteptându-mă ca de obicei. Bătrânul din mijloc pare a avea energia cea mai puternică. Feţele le sunt ovale, cu pomeţi înalţi. Nu au păr, dar au trăsături delicate. Par a nu avea sex – sau mai degrabă par a avea deopotrivă trăsături masculine

şi feminine. Sunt calm. Atmosfera este oficială, dar nu neprietenoasă. Fiecare dintre ei mă întreabă pe rând câte ceva, într-un mod amabil. Bătrânii cunosc în detaliu toată desfăşurarea vieţilor mele, dar nu sunt atât de autoritari pe cât s-ar putea crede. Ei vor să mă cunoască, pentru a-mi evalua motivaţiile şi puterea de a mă adapta la un nou trup. Sunt sigur că s-au implicat în alegerile care mi s-au pus la dispoziţie pentru viaţa viitoare, pentru că simt că sunt strategi iscusiţi în acest domeniu al alegerii vieţii. Comitetul doreşte să-mi onorez contractul. Ei subliniază beneficiile perseverenţei în a-mi respecta valorile, chiar în condiţii vitrege. Adesea cedez prea uşor sentimentelor de furie şi ei îmi amintesc acest lucru în timpul trecerii în revistă a acţiunilor şi reacţiilor mele din trecut faţă de oameni şi evenimente. Bătrânii şi Magra îmi dau inspiraţie, speranţă şi încurajare pentru a avea mai multă încredere în mine în situaţiile rele şi pentru a nu lăsa lucrurile să-mi scape din mână. Şi apoi, ca o ultimă manifestare de a-mi spori încrederea, îşi ridică braţele şi trimit un fascicol de energie pozitivă spre mintea mea, pentru a o lua cu mine pe Pământ.”

Un aspect al celor două întruniri ale

consiliului pe care, la început, l-am considerat destul de ciudat, e acela că membrii unui grup nu trebuie să meargă neapărat în faţa aceluiaşi consiliu. Un timp am presupus că trebuie să existe o corelaţie în ceea ce priveşte acest aspect, pentru că toţi membrii unui grup au acelaşi ghid. Mă înşelam. În mintea subiecţilor mei, chiar un ghid senior se află cu câteva trepte mai jos pe scara dezvoltării decât aceste fiinţe omnipotente ce compun consiliile lor. Ei sunt asemănători cu Cei Bătrâni despre care ne-a vorbit Thece în capitolul 11, dar au responsabilităţi mai exacte în ceea ce priveşte evaluarea vieţilor sufletelor. Dacă un ghid poate fi considerat de către un suflet, într-o anumită măsură, un confident, această familiaritate nu se extinde şi asupra Bătrânilor. În timp, am ajuns să apreciez că autoritatea Bătrânilor, spre deosebire de aceea a ghizilor, implică o selecţie a sufletelor din mai multe grupuri.

Se pare că fiecare membru al grupului respectă caracterul confidenţial al acestor proceduri. Toţi văd propriul lor Consiliu al Bătrânilor ca fiind divin. Bătrânii sunt scăldaţi în lumină strălucitoare şi întreaga aşezare are un aer divin. Un subiect a sintetizat acest lucru astfel:

„Când suntem aduşi în prezenţa acestor fiinţe superioare ce există într-o sferă spirituală atât de înaltă, sentimentele noastre referitoare la sursa creaţiei sunt confirmate”.

15
Renaşterea

AM văzut cum decizia unui suflet de a înainta spre următoarea sa viaţă, într-un anumit moment şi loc pe Pământ, presupune o progresie ordonată de planificări spirituale. Pe măsură ce aduc conştiinţa sufletului subiecţilor mei aproape de momentul ieşirii lor din lumea spiritelor, cei mai mulţi devin introspectivi, în timp ce alţii se angajează în tot felul de discuţii amuzante cu prietenii lor. Aceste reacţii faţă de ceea ce îi aşteaptă depind mai mult de respectivul suflet decât de perioada de timp care s-a scurs de la ultima încarnare a acestuia.

Renaşterea este o experienţă profundă. Acele suflete ce se pregătesc pentru a se îmbarca spre Pământ sunt asemenea unor veterani ce aşteaptă să intre din nou în luptă. Aceasta este ultima şansă pentru suflete de a se bucura de omniscienţă, de a şti exact cine sunt, înainte de a trebui să se adapteze unui nou trup. Ultimul meu

caz implică sufletul unei femei care ne oferă o descriere corectă a ultimei sale călătorii spre Pământ.

Cazul 29

Dr. N: A sosit timpul să renaşti în următoarea ta viaţă?

S: Da.

Dr. N: Ce este predominant în mintea ta în legătură cu întoarcerea pe Pământ?

S: Posibilitatea de a trăi în secolul al XX-lea. Este o perioadă incitantă, plină de schimbări importante

Dr. N: Dar ai văzut această viaţă sau măcar unele părţi din ea?

S: Da... Am trecut prin asta... (subiectul pare distras)

Dr. N: Mai este ceva despre care ai vrea să-mi vorbeşti în legătură cu următoarea ta încarnare?

S: Am o ultimă discuţie cu Pomar (ghidul clientei) despre alternativele proiectului meu (de viaţă).

Dr. N: Poate aceasta să fie considerată ultima ta discuţie cu Pomar, înainte de plecare?

S: Da, cred că da.

Dr. N: Te-ar ajuta dacă mi-ai vorbi despre planurile de întâlniri posibile pe care le ai pentru viaţa viitoare?

S: (vocea îi este uscată şi slabă) Cred că… le-am stabilit…

Dr. N: Cum a mers cursul tău de recunoaştere? Cred că ai luat parte la această fază a pregătirilor, nu?

S: (distrasă încă) Of… M-am întâlnit cu ceilalţi participanţi la proiectul meu.

Dr. N: Îţi sunt clare în minte semnele de identificare pentru întâlnirea sufletelor potrivite la timpul potrivit?

S: (râde nervos) Ah… semnalele… convenţiile cu oamenii… da, toate acestea sunt rezolvate.

Dr. N: Fără a analiza sau a cenzura în vreun fel impresiile tale, spune-mi ce simţi în acest moment?

S: Tocmai… mă apropii de… marele salt într-o nouă viaţă… simt teama… dar sunt şi emoţionată…

Dr. N: Eşti puţin speriată şi poate te întrebi dacă e chiar necesar să mergi pe Pământ?

S: (pauză şi apoi cu mai multă voioşie) Puţin… îngrijorată… faţă de ce mă aşteaptă… părăsindu-mi căminul de aici… dar şi bucuroasă

de această oportunitate.

Dr. N: Deci, ai diferite emoţii în legătură cu părăsirea lumii spiritelor?

S: Cei mai mulţi dintre noi au, pe măsură ce se apropie timpul. Am avut îndoieli înaintea unor vieţi… dar Pomar ştie când întârzii faţă de programul meu – de altfel, nu poţi ascunde nimic aici.

Dr. N: Bine, să presupunem că a venit momentul plecării tale într-o viaţă viitoare. Când ajung la trei, decizia ta de a te întoarce este fermă şi te afli în faza finală de părăsire a lumii spiritelor. *Unu, doi, trei.* Descrie-mi ce ţi se întâmplă acum.

S: Îmi iau rămas bun de la toţi ceilalţi. Acest lucru poate fi… dificil. (îşi întoarce capul cu hotărâre) Oricum, toţi îmi urează numai bine şi eu mă îndepărtez de ei… alunecând singură. Nu este o grabă prea mare… Pomar îmi permite să-mi adun gândurile. Când sunt aproape gata, el vine să mă conducă… să mă încurajeze… ştie când sunt pregătită de plecare.

Dr. N: Înţeleg că acum eşti puţin mai voioasă şi încrezătoare faţă de perspectiva renaşterii.

S: Da, este o perioadă de inspiraţie şi de aşteptări… un trup nou… drumul pe care voi

merge…

O pregătesc acum pe această clientă să părăsească lumea spiritelor pentru ultima oară înainte de viaţa ei actuală. Sunt tot atât de atent în acest punct ca atunci când am dus-o în lumea spiritelor pentru prima oară, folosind regresia în timp. Încep prin a întări câmpul protector de energie aşezat deja în jurul acestui subiect şi aplic tehnici suplimentare de condiţionare pentru a-i păstra sufletul în echilibru cu mintea copilului căruia i se alătură pe Pământ.

Dr. N: Bine, tu şi Pomar sunteţi împreună pentru ieşirea ta din lumea spiritelor. Vreau să priveşti adânc în tine însăţi şi să-mi explici ce faci mai departe ca şi când s-ar petrece cu încetinitorul*. Începe*

S: (pauză) începem… să ne mişcăm… cu viteză mai mare. Apoi conştientizez că Pomar se detaşează de mine şi sunt singură.

Dr. N: Ce vezi şi ce simţi?

S: Oh… eu…

Dr. N: Rămâi acolo! Eşti singură şi te mişti mai repede. Apoi?

S: (cu o voce plăcută)… mă îndepărtez…

printre perne de albeaţă… plec…

Dr. N: *Concentrează-te pe acest lucru!* Continuă şi relatează-mi tot ce se petrece.

S: Oh, trec., prin… faldurile unui material mătăsos… încet… sunt pe o bandă… o potecă… din ce în ce mai repede…

Dr. N: *Continuă* Nu înceta să-mi povesteşti.

S: Totul este înceţoşat… alunec într-un canal întunecat… sentimentul unei adânciri întuneric… apoi… *căldură!*

Dr. N: Unde eşti acum?

S: (pauză) Sunt conştientă că mă aflu în mama mea.

Dr. N: Cine eşti?

S: (chicoteşte) Sunt într-un copil – sunt un copil.

Efectul de adâncire într-un canal pe care îl descriu subiecţii mei nu pare să se refere la cel de naştere al mamei. E asemănător cu tunelul prin care trec sufletele după moartea fizică şi ar putea fi chiar acelaşi drum (dar parcurs în sens invers). Cititorul s-ar putea întreba de ce sunt atât de atent cu momentul naşterii, de vreme ce i-am purtat deja pe subiecţii mei prin atâtea vieţi anterioare. Există două motive pentru aceasta.

Întâi, retrăirea unei vieţi trecute nu implică neapărat procesul naşterii. Al doilea, dacă îi readuc pe subiecţi în trupul lor actual şi mă hotărăsc să le cer să retrăiască experienţa naşterii, vreau să înlătur orice disconfort pe care l-ar putea încerca unii oameni după ce se trezesc.

Înainte de a continua cu acest subiect ar trebui să ofer nişte informaţii generale referitoare la suflete şi la copii. Toţi subiecţii îmi spun că tranziţia sufletelor lor din lumea spiritelor în mintea unui copil se dovedeşte a fi mai rapidă decât drumul în sens invers. Care este motivul acestei diferenţe? După moartea fizică, sufletele noastre călătoresc prin tunelul timpului şi intră în lumea spiritelor în mod progresiv. Am văzut că pătrunderea în lumea spiritelor e gândită a fi mai graduală decât întoarcerea noastră pe Pământ, pentru a permite sufletului proaspăt eliberat să se adapteze. Cu toate acestea, atunci când intrăm într-un copil ca suflete, venim dintr-un stadiu al atotcunoaşterii şi astfel ne putem obişnui mental mai repede decât la sfârşitul vieţii fizice. De asemenea, avem la dispoziţie un timp suplimentar pentru a ne adapta cât suntem în pântecele mamei noastre.

Totuşi, faptul că am petrecut tot acest timp

cu mama noastră nu înseamnă că suntem pregătiţi pentru paroxismul naşterii, cu luminile orbitoare din spital, trebuind să respirăm aerul şi fiind pentru prima oară luaţi în braţe la modul fizic. Subiecţii mei spun că, dacă ar fi să compare momentul naşterii cu cel al morţii, şocul fizic al naşterii e mult mai mare.

Cu puţin timp înainte de naştere sufletul va atinge atent şi se va alătura mai complet creierului sensibil şi aflat încă în curs de dezvoltare al copilului. Când un suflet decide să intre într-un copil, acesta nu are aparent libertatea de a alege, în sensul de a accepta sau respinge sufletul. Atunci când intră pentru prima dată, timpul cronologic începe pentru suflet.

În funcţie de înclinaţiile respectivului suflet, acest moment poate avea loc mai devreme sau mai târziu în perioada sarcinii mamei. Am avut cazuri de suflete ce şi-au programat sosirea în ultimul minut, chiar în timpul naşterii, dar acest lucru nu e obişnuit. Studiile mele indică faptul că până şi sufletele ce se alătură copilului devreme par să călătorească mult în afara pântecului mamei până în momentul naşterii.

Odată ce naşterea a avut loc, uniunea spiritului şi a cărnii s-a solidificat într-un

parteneriat. Sufletul nemuritor devine apoi locul de percepţie al ego-ului uman ce urmează să se dezvolte Sufletul aduce o putere spirituală, moştenire a unei conştiinţe infinite. Deşi am menţionat că sufletele pot fi ţinute în captivitate de o persoană traumatizată, ele nu sunt niciodată prinse în cursă. Pe lângă faptul că pleacă în momentul morţii, sufletele pot pleca şi veni atunci când trupul doarme, în timpul meditaţiei adânci sau în timpul operaţiilor chirurgicale, când se administrează anestezice. Absenţa sufletului se poate prelungi mai mult în cazuri de afecţiuni severe ale creierului sau în comă.

Cazul 29 continuă, explicând frumuseţea alăturării sufletului la o nouă fiinţă umană. Această alăturare a unei forţe de viaţă inteligentă înaintea naşterii închide cercul pe care am început să-l trasăm la cazul 1, cu scena morţii.

Dr. N: Bine, mă bucur că ai ajuns sănătoasă şi în siguranţă în noul tău trup. Spune-mi ce vârstă are copilul?

S: Au trecut cinci luni (de la concepere).

Dr. N: E momentul în care intri, de obicei, în trupul unui copil?

S: În existenţele mele… am ajuns în perioade

diferite… în funcţie de copil, mamă şi de viitoarea mea viaţă.

Dr. N: Ca suflet, te deranjează dacă e avortat copilul din pântecul mamei, oricare ar fi motivul, înainte de naştere?

S: Ştim dacă un copil ajunge să se nască sau nu. Nu ne surprinde dacă nu ne vom naşte. Putem fi prin preajmă măcar pentru a alina copilul.

Dr. N: Bine, dacă totuşi copilul nu se va naşte, va fi ratată şi sarcina ta ca suflet în acea viaţă?

S: Nu, dacă se întâmplă astfel, niciodată sarcinile noastre nu se referă la o viaţă întreagă.

Dr. N: Este posibil ca unii copii care au fost avortaţi să nu fi avut niciodată suflete?

S: Depinde de momentul în care are loc avortul. Cei care mor foarte devreme, de cele mai multe ori nici nu au nevoie de noi.

Notă: Această problemă a fost dezbătută foarte aprins în trecut şi este de mare actualitate şi astăzi. În secolul al XIII-lea, biserica creştină a considerat necesar să stabilească dacă un fetus avortat are sau nu suflet. Sf. Toma d'Aquino şi alţi teologi medievali au decis în mod arbitrar că sufletul se alătură pruncului la 40 de zile de la

concepere.

Dr. N: Presupunând că un copil ajunge să se nască, ştii obiceiurile pe care le au alte suflete cu aceşti copii?

S: (fără să-mi dea prea multă atenţie) Oh, unii plutesc primprejur mai mult decât alţii, intrând şi ieşind din copil până la naştere, deoarece se plictisesc

Dr. N: Ce anume faci tu, de obicei?

S: Adopt calea de mijloc. De fapt, nu-mi petrec prea mult timp cu fiecare mişcare a bebeluşului, pentru că poate deveni plicticos.

Dr. N: Bine, hai să luăm situaţia de faţă, eşti înlăuntrul mamei tale – să lăsăm să treacă un timp. Ce faci când nu eşti lângă copilul nenăscut?

S: (râde încântată) Vrei să ştii adevărul? Atunci îţi spun. Mă joc! Este un moment potrivit să plec şi, pur şi simplu, să mă prostesc, când copilul e mai puţin activ. Mă distrez cu prietenii mei care fac şi ei acelaşi lucru. Ne balansăm în jurul Pământului pentru a ne vizita unul pe altul… şi mergem în locuri interesante… unde am trăit împreună în vieţile trecute.

Dr. N: Nu credeţi, tu şi aceste suflete, că părăsind copilul nenăscut pentru perioade lungi de timp impietaţi responsabilităţile sarcinilor

voastre?

S: (defensiv) Hei, stai puţin! Cine a vorbit de perioade lungi de timp? Eu nu fac aşa ceva! Şi, oricum, exerciţiile noastre serioase nici n-au început încă.

Dr. N: Când pleci de lângă copil pentru puţin timp, în ce plan astral te afli, comparativ cu Pământul?

S: Suntem tot în planul Pământului… şi încercăm totodată să nu ne lăsăm prea distraşi. Cel mai adesea ne distrăm în vecinătatea copilului. Nu vreau să crezi că nu avem nimic de făcut cu copiii nenăscuţi.

Dr. N: Oh… ?

S: (continuă) Sunt ocupată cu această nouă minte, deşi nu e încă gata cu totul.

Dr. N: De ce nu vorbim mai mult despre acest aspect? Când sufletul tău intră într-un copil pentru a rămâne cu acest nou trup toată viaţa, care e menirea acestei preluări?

S: (oftează adânc) Odată ce mă ataşez de un copil trebuie să-mi sincronizez mintea cu creierul acestuia. Trebuie să ne obişnuim unul cu celălalt, de vreme ce vom fi parteneri.

Dr. N: Mi-au spus şi alţi oameni acest lucru, dar, oare, tu şi copilul aţi avut imediat o afinitate

unul pentru celălalt?

S: Păi… sunt în mintea copilului, dar şi separat. La început o iau mai încet.

Dr. N: Bine, de ce nu-mi explici atunci ce faci cu mintea copilului.

S: Mintea sa e delicată şi nu trebuie grăbită. Încep cu un test uşor… stabilind legăturile… spaţiile dintre lobi… fiecare minte e diferită.

Dr. N: Există vreun conflict între copil şi tine?

S: (încet) Oh… la început opune o uşoară rezistenţă. Nu mă acceptă complet… e un fapt obişnuit… până ne familiarizăm (se opreşte pentru un moment şi râde încet). Mă lovesc de mine însămi.

Dr. N: În timp ce te integrezi cu copilul, când anume devine acesta receptiv la forţa identităţii tale ca suflet?

S: Mă deranjează cuvântul „forţă” pe care l-ai folosit. Noi nu recurgem niciodată la forţă când pătrundem într-un copil nenăscut. Mă proiectez întotdeauna cu grijă.

Dr. N: Ţi-au trebuit multe vieţi pentru a învăţa să te proiectezi într-un creier uman?

S: Uh… o vreme… sufletele noi sunt ajutate să facă acest lucru.

Dr. N: De vreme ce reprezinţi energie pură,

schiţezi cumva legături mentale electrice, cum ar fi neurotransmiţătorii şi celulele nervoase?

S: (pauză) Păi, ceva de genul acesta… nu disloc nimic… în timp ce învăţ modelul undelor cerebrale ale copilului.

Dr. N: Te referi cumva la circuitul mental al reglării gândurilor?

S: La cum traduce această persoană semnalele Capacitatea ei. Nu există doi copii la fel.

Dr. N: Fii complet sinceră cu mine. Sufletul tău nu preia cumva controlul asupra acestei minţi şi n-o subjugă dorinţelor tale?

S: Nu înţelegi. Este un amestec înainte de sosirea mea aici există… un gol pe care îl umplu pentru a întregi copilul.

Dr. N: Aduci cu tine inteligenţa?

S: Noi dezvoltăm ceea ce deja există acolo.

Dr. N: Poţi fi mai explicită faţă de ce anume oferă concret sufletul trupului omenesc?

S: Aducem o… înţelegere a lucrurilor… o recunoaştere a adevărului din ceea ce vede creierul.

Dr. N: Eşti sigur că acest copil nu te consideră la început o entitate străină în mintea sa?

S: Nu, acesta este şi motivul pentru care ne unim cu minţi nedezvoltate. Mă recunoaşte ca pe un prieten... un geamăn... care va face parte din el. E ca şi când copilul m-ar fi aşteptat să vin.

Dr. N: Crezi că o putere superioară îl pregăteşte pe copil pentru venirea ta?

S: Nu ştiu, dar aşa s-ar părea.

Dr. N: Îţi termini munca de unificare înainte de naştere?

S: Nu chiar, dar la naştere am început deja să ne completăm.

Dr. N: Deci, procesul de unificare durează ceva timp?

S: Sigur, până ne adaptăm unul cu celălalt. Şi, după cum ţi-am spus, părăsesc copilul nenăscut la anumite intervale de timp.

Dr. N: Dar cum se petrec lucrurile cu sufletele care se alătură copiilor în ultimele minute înainte de naştere?

S: Uf! Acesta este stilul lor, nu al meu. Ei trebuie să-şi înceapă munca atunci când deja s-a născut copilul.

Dr. N: Ce vârstă are trupul în momentul în care sufletul tău se opreşte, întregind copilul?

S: Cam pe la cinci – şase ani. De obicei devenim în întregime operaţionali când copilul

începe şcoala. Copiii sub această vârstă pot fi lăsaţi destul de mult numai cu ceea ce au ei.

Dr. N: Nu este de datoria ta să fii întotdeauna cu corpul tău?

S: Dacă lucrurile se înrăutăţesc din punct de vedere fizic – atunci intru înapoi ca din puşcă.

Dr. N: Cum ai putea şti acest lucru, dacă tu te prosteai cu alte suflete?

S: Orice creier are un model al undelor – ca o amprentă. Ştim imediat dacă are probleme copilul ce ne-a fost desemnat.

Dr. N: Aşadar, voi supravegheaţi întotdeauna copiii ce v-au fost desemnaţi în fazele timpurii ale creşterii?

S: (mândru) O, da, şi îi supraveghez şi pe părinţi. Ei s-ar putea certa în preajma copilului, lucru ce generează vibraţii disonante.

Dr. N: Dacă i se întâmplă acest lucru copilului, ce anume faci tu, în calitate de suflet al său?

S: Îl liniştesc pe cât îmi stă în putinţă. Ajung la părinţi prin intermediul copiilor, pentru a-i calma şi pe aceştia.

Dr. N: Dă-mi un exemplu al modului în care poţi să ajungi la părinţii tăi.

S: O, îl fac pe copil să râdă şi să-şi împingă

mânuţele în faţa părinţilor. Genul acesta de lucruri îi face pe copii să fie îndrăgiţi de părinţi.

Dr. N: Ca suflet, poţi controla mişcările motorii ale copilului?

S: Eu sunt... eu. Pot să apăs un pic în acea parte a creierului care controlează mişcările. Pot totodată să gâdil uneori copilul... fac tot ce pot pentru a aduce armonie în familia ce mi-a fost destinată.

Dr. N: Spune-mi, cum este să fii în pântecul mamei?

S: Îmi place sentimentul călduros şi confortabil al dragostei. Cel mai adesea există dragoste... uneori şi stres. Oricum, folosesc acest timp pentru a mă gândi şi a plănui ce anume voi face după naştere. Mă gândesc la vieţile mele trecute şi la şansele pierdute cu alte trupuri, şi acest lucru mă stimulează.

Dr. N: Dar, oare, nu ţi s-au blocat încă, prin amnezie, amintirile tuturor vieţilor tale trecute, ca şi viaţa ta din lumea spiritelor?

S: Acest lucru începe după naştere.

Dr. N: Când copilul s-a născut, are el cunoştinţă despre cine este sufletul său şi care sunt motivele acestei alăturări?

S: (pauză) Mintea copilului este atât de

nedezvoltată, încât nu conştientizează aceste lucruri. Are unele cunoştinţe în acest sens, care apoi se sting, ca o modalitate de alinare. Până la vârsta la care încep să vorbesc, aceste informaţii sunt închise adânc în mine, şi aşa şi trebuie să fie.

Dr. N: Deci, ai gânduri efemere despre alte vieţi, câtă vreme eşti la o vârstă fragedă?

S: Da… visăm cu ochii deschişi… modul în care ne jucăm în copilărie… inventând, creând poveşti… având prieteni imaginari ce sunt reali de fapt… dar acest lucru se estompează. În primii lor ani din viaţă, bebeluşii ştiu mai mult decât se crede îndeobşte.

Dr. N: Bine, acum este exact momentul dinaintea naşterii tale în această viaţă. Spune-mi ce anume faci.

S: Ascult muzică.

Dr. N: Ce muzică?

S: Ascult discurile tatălui meu – foarte relaxante pentru el – îl ajută să gândească. Sunt puţin îngrijorată în ceea ce-l priveşte…

Dr. N: De ce?

S: (chicoteşte) Crede că-şi doreşte un băiat, dar îi voi schimba imediat părerea!

Dr. N: Aşadar, aceasta este o perioadă productivă pentru tine?

S: (hotărâtă) Da, sunt ocupată cu planificarea momentului potrivit în care voi intra în lume ca fiinţă umană şi voi respira pentru prima oară. Aceasta este ultima şansă de a medita în linişte asupra noii vieţi. Când voi ieşi – voi avea atâtea de făcut.

Concluzie

INFORMAŢIILE conţinute în această carte cu privire la existenţa sufletelor după moartea fizică reprezintă cea mai semnificativă explicaţie pe care am găsit-o de-a lungul întregii mele vieţi la problema sensului vieţii noastre. Toţi anii mei de cercetări dedicate descoperirii scopului vieţii abia dacă m-au pregătit pentru momentul în care un subiect aflat sub hipnoză a deschis uşa spre o lume eternă.

Cel mai vechi prieten al meu este astăzi un preot catolic. Pe când ne plimbam în adolescenţă pe dealurile şi plajele din Los Angeles purtam adesea discuţii filozofice, dar convingerile noastre spirituale erau foarte diferite. El mi-a spus odată: „Trebuie să ai curaj ca să fii ateu şi să crezi că nu există nimic dincolo de această viaţă”. Nu înţelegeam lucrurile în felul acesta atunci şi nici încă mulţi ani după aceea. Am fost trimis de părinţii mei încă de la vârsta de 5 ani la şcoli de tip militar pentru perioade îndelungate. Sentimentele de abandon şi de însingurare erau atât de puternice, încât nu credeam în nici o altă putere în afară de mine însumi. Acum realizez că am fost întărit într-un mod subtil, pe care nu îl puteam înţelege. Prietenul meu şi cu mine avem şi

astăzi moduri diferite de a ne apropia de spiritualitate, dar acum suntem amândoi convinşi că scopul şi ordinea universului emană dintr-o conştiinţă superioară.

Privind în urmă în propria viaţă, cred că nu a fost întâmplător că oamenii au venit, în cele din urmă, la mine pentru a fi supuşi hipnozei – un medium al adevărului în care pot crede – vorbindu-mi despre ghizi, porţi cereşti, grupuri spirituale de studiu şi chiar despre creaţia însăşi, într-o lume a sufletelor. Chiar şi acum mă simt uneori un intrus în minţile celor ce descriu lumea spiritelor şi locul lor în aceasta, dar cunoştinţele lor m-au îndrumat. Încă mă întreb de ce sunt mesagerul cunoaşterii spirituale din paginile acestei cărţi, câtă vreme cineva mai puţin dăruit cu cinism şi îndoială ar fi fost, cu siguranţă, mult mai potrivit. De fapt, adevăraţii mesageri ai speranţei pentru viitor sunt oamenii reprezentaţi în aceste cazuri şi nu reporterul.

Tot ce am aflat, despre cine anume suntem şi de unde anume venim, datorez acelora care au venit să-mi ceară ajutorul. Ei m-au învăţat că un aspect major al misiunii noastre pe Pământ ca suflete este de a supravieţui din punct de vedere mental fiind izolaţi de adevăratul nostru cămin.

Când se află într-un trup omenesc sufletul este singur. Izolarea relativă a sufletului pe Pământ în timpul unei vieţi fizice temporare este îngreunată la nivel conştient de gândurile conform cărora nu mai există nimic dincolo de această viaţă. Îndoielile noastre ne fac să găsim sprijin numai în lumea fizică pe care o vedem. Cunoaşterea ştiinţifică potrivit căreia Pământul e doar un grăunte de nisip al unei plaje galactice, din cadrul unui vast ocean al universului, nu face decât să accentueze sentimentul propriei noastre insignifianţe.

De ce nici o altă fiinţă de pe Pământ nu este preocupată de viaţa de după moarte? Doar pentru că egoul nostru exacerbat nu vrea să conceapă viaţa ca fiind vremelnică sau pentru că fiinţa noastră este asociată unei puteri superioare? Oamenii neagă faptul că orice gând referitor la viaţa de după este o expresie a speranţei. La fel am făcut şi eu. Cu toate acestea, există o logică în faptul că nu am fost creaţi din întâmplare, numai pentru a supravieţui, şi că existăm într-un sistem universal care ghidează transformările fizice ale Sinelui într-un anumit scop. Cred că aceasta e vocea sufletelor noastre care ne spune că avem o personalitate nemuritoare.

Nici una din afirmaţiile despre viaţa de după moarte din cazurile mele nu are un fundament ştiinţific pentru a dovedi afirmaţiile subiecţilor respectivi. Aş spera ca acei cititori care consideră materialul prezentat în această carte prea inovator să reţină măcar ideea că ar fi posibil să aibă o identitate eternă. Dacă ei vor reţine măcar acest lucru, scopul meu a fost atins.

Unul din cele mai problematice aspecte cu care se confruntă toţi oamenii ce vor să creadă în ceva mai înalt decât ei înşişi este cauzalitatea provenită din imensa doză de negativism din această lume. Exemplul principal dat în sprijinul ideilor acestora îl constituie răul. Când îi întreb pe subiecţii mei cum de permite un Dumnezeu iubitor suferinţa, observ cu surprindere că răspunsurile lor nu sunt prea variate. Subiecţii cazurilor mele spun că sufletele noastre sunt create de un Creator care plasează starea de pace absolută în mod deliberat la un nivel greu accesibil, tocmai pentru ca noi să ne străduim mai mult să o atingem.

Învăţăm din greşeli. Absenţa trăsăturilor pozitive ne arată defectele fundamentale ale naturii noastre. Ceea ce nu este bun ne testează, altfel nu am avea nici o motivaţie de a îmbunătăţi

lumea prin noi înşine şi de a ne măsura dezvoltarea. Când îi întreb pe subiecţii mei despre trăsăturile milei şi ale mâniei pe care le percepem a fi expresia de sine a unui suflet-profesor, unii dintre ei răspund că numai Creatorul arată anumite atribute în scopuri specifice. De exemplu, dacă echivalăm răul cu dreptatea şi binele cu mila, şi dacă Dumnezeu ne-ar fi permis să cunoaştem numai mila, n-ar mai fi existat dreptatea.

Cartea prezintă o temă a ordinii şi a înţelepciunii ce se înalţă din multe nivele energetice spirituale. Într-un mesaj remarcabil, subliniat mai cu seamă de subiecţii avansaţi, este expusă posibilitatea ca divinitatea – suprasufletul divin al universului nostru – să se afle la un nivel mai puţin decât perfect. Astfel, infaibilitatea absolută este deferită unei surse divine şi mai înalte.

Am ajuns la concluzia că trăim într-o lume intenţionat imperfectă. Pământul e una din nenumăratele lumi populate de fiinţe inteligente, fiecare cu propriul său set de imperfecţiuni ce trebuie armonizate. Mergând pe firul acestei gândiri, am putea afirma că existăm ca un singur univers dimensional dintre multe altele, fiecare având propriul său creator ce guvernează, la

nivele diferite de competenţă, stadii similare cu dezvoltarea sufletelor arătată în această carte. Sub acest panteon, fiinţei divine din casa noastră distinctă i-ar fi permis să guverneze în modul său propriu. Dacă sufletele noastre, care merg pe planetele universului, sunt vlăstarele unui suprasuflet divin – părinte, care devine mai înţelept prin strădania noastră, atunci n-am putea, oare, avea un bunic încă şi mai divin, care să fie divinitatea supremă? Conceptul conform căruia divinitatea noastră imediată încă evoluează, asemenea nouă, nu ştirbeşte cu nimic ideea unei surse absolute a perfecţiunii care dă naştere divinităţii noastre. Sunt de părere că o divinitate supremă, perfectă, nu ar pierde nici atotputernicia şi nici controlul absolut asupra întregii creaţii permiţând maturizarea unui vlăstar mai puţin perfect.

Aspectele intervenţiei divine reflectate în acest univers trebuie să rămână realitatea noastră ultimă. Dacă divinitatea noastră nu este cea mai bună, din cauza folosirii suferinţei ca un instrument de învăţare, tot trebuie să o acceptăm ca pe cea mai bună pe care o avem şi să considerăm propria noastră existenţă ca un dar divin. În mod cert, această idee nu e uşor de

comunicat cuiva care suferă, să zicem, de o boală incurabilă. Suferinţa în viaţă este în mod deosebit insidioasă, pentru că poate bloca puterea tămăduitoare a sufletului nostru, mai ales dacă nu am acceptat ceea ce ni se întâmplă ca pe o încercare stabilită mai înainte. Totuşi, de-a lungul vieţii, karma noastră este stabilită în aşa fel, încât nici o încercare să nu fie mai grea decât putem suporta.

La un templu *wat* din munţii Thailandei de Nord un învăţător buddhist mi-a reamintit un adevăr simplu. „Viaţa – spunea – ne este oferită ca un mijloc al exprimării de sine, oferindu-ne numai ceea ce căutăm când ne ascultăm inima”. Cea mai înaltă formă a acestei expresii sunt faptele bune. Sufletul nostru poate călători departe de locuinţa noastră permanentă, dar noi nu suntem doar turişti. Purtăm responsabilitatea evoluţiei unei conştiinţe mai înalte, atât pentru noi înşine, cât şi pentru alţii în viaţă. Astfel, călătoria noastră este una colectivă.

Suntem fiinţe divine, dar imperfecte, ce există în două lumi, materială şi spirituală. Destinul nostru este acela de a pendula prin univers, prin spaţiu şi timp, învăţând să ne conducem pe noi înşine şi îmbogăţindu-ne

cunoaşterea. Trebuie să ne încredem în acest proces cu răbdare şi perseverenţă. Esenţa noastră nu e revelată pe deplin în majoritatea gazdelor fizice, dar sinele nu se pierde niciodată, pentru că rămânem întotdeauna conectaţi cu ambele lumi.

Câţiva subiecţi mai avansaţi au afirmat că există o mişcare din ce în ce mai puternică în lumea spiritelor pentru a „schimba regulile jocului pe Pământ”. Aceşti oameni spun că sufletele lor erau mai puţin amnezice cu privire la sinele lor şi la viaţa de după moarte pe când trăiau în civilizaţiile timpurii. Se pare că în ultimele milenii, amintirile lor eterne au fost strict blocate la nivel conştient. Acest factor a contribuit la rândul său la pierderea credinţei în propria noastră transcendenţă. Pământul e plin de oameni ce încearcă un sentiment de gol şi lipsă de speranţă faţă de semnificaţia vieţii. Absenţa unei legături cu partea nemuritoare din noi, combinată cu existenţa substanţelor halucinogene şi cu suprapopularea au generat nelinişte în lumea spiritelor. Mi s-a relatat că un număr mare de suflete ce s-au încarnat pe Pământ frecvent în ultimele secole optează acum, atunci când au ocazia, pentru lumi mai puţin stresante. Există

locuri iluminate în care amnezia este mult redusă, fără să cauzeze o senzaţie de dor faţă de căminul nostru din lumea spiritelor. Pe măsură ce ne apropriem de noul mileniu, maeştri ce conduc destinele Pământului par să facă acele schimbări spre a permite mai multe informaţii şi înţelegere despre cine anume suntem şi de ce trebuie să venim aici în vieţile noastre.

Probabil cea mai satisfăcătoare trăsătură a muncii mele de a descoperi existenţa lumii spiritelor în minţile subiecţilor mei este efectul pe care această cunoaştere conştientă o are asupra lor. Cel mai important beneficiu care ne parvine din cunoaşterea faptului că suntem aşteptaţi într-o lume a iubirii absolute este acela că devenim mai receptivi la puterile spirituale superioare din mintea noastră. Conştienţa că aparţinem unui loc ne întăreşte şi ne dă pace, nu în sensul încetării unui conflict, ci în acela de a ne unifica pe noi înşine cu o minte universală. Într-o zi vom încheia această lungă călătorie – cu toţii – şi vom atinge o stare supremă de iluminare în care totul este posibil.